

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကို တ ဝ

သုဇယ်ချင်းများနှင့်
စကားပြောပြောခြင်း

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပင်

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး	ဒို့အရေး	တပ်မတော်ဖြိုခွဲသူ ဒို့ရန်သူ။
တိုင်းရင်းသားလုံးညီညွတ်ရေး	ဒို့အရေး	တပ်မတော် ဖြိုခွဲမည်အကြံ ဒို့လက်မခံ။
အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး	အယ်သူခွဲခွဲ ဒို့မခွဲ အမြဲ စည်းလုံးမည်။

မုံရွေးစာစဉ် (၇၃)

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
 နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
 ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
 နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ တခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
 အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး
 လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်း

ကို တ ၁

ဘမုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၈ / ၂၀၀၂ (၁)
 ချက်နာမည်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၅ / ၂၀၀၂ (၄)

ပုန်ပြင်
 ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေး
 ၁၀၀၈

ထုတ်ဝေခြင်း
 မေ၊ ၂၀၀၂

မျက်နှာပုံပန်းချီ
 နေမျိုးဆေး

ဒီဇိုင်း
 သက်နိုင်ဝင်း

ကွန်ပျူတာစာစီ
 မုံရွေး

စာအုပ်ချုပ်
 ကိုတင်အေး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးထွန်းထွန်းဦး၊ နှင်းဦးလွင်စာပေ
 ၅၃၃(အေ)၊ (၈)ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဦးထွန်းလင်း၊ ဖိုးဝအောင်ဆက် (၀၆၃၆၂)
 ၁၄၇၊ ၄၅လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး - ၄၀၀ကျပ်

မုံရွေးစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၄၁။ အဖွားအို ယော်ဟန်နာ ပြောပြတဲ့ (အံ့မောင် မြန်မာပြန်)
- ၄၂။ ဖွင့်ထားသော စိတ် (ပ)
- ၄၃။ ဂန္ထဝင်သံခိပ် (မောင်ထင်)
- ၄၄။ ရေခဲမြောင်းတေးသံ
- ၄၅။ နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး (ကျော်ဝင်း)
- ၄၆။ နှစ်တစ်ရာက ခရီးသည် (မောင်ရဲခိုင်)
- ၄၇။ ရီလေတီဗီတီ (တက္ကသိုလ်ကြယ်ဖွင့်)
- ၄၈။ စာပေသဘောတရားနှင့် ဓမ္မနိရောဓပခြေခံကျမ်း (ဇော်ဇော်အောင်)
- ၄၉။ ဖွင့်ထားသော စိတ် (၃)
- ၅၀။ ဖွင့်ထားသော စိတ် (တ)
- ၅၁။ ဖွင့်ထားသော စိတ် (စ)
- ၅၂။ သူရီးအာမက် (သခင်ဘသောင်း)
- ၅၃။ အချိန်၏ သမိုင်းအကျဉ်း (ကျော်ဇေယျာ ပုသိမ်)
- ၅၄။ မဖွား သို့သော် မမှန် (ကျော်ဇေယျာ ပုသိမ်)
- ၅၅။ ကဗျာဆရာ၏ အသိုက် (ပါရဂူ)
- ၅၆။ ခင်စိတ္တ (အံ့မောင်)
- ၅၇။ ကျွန်တော်သည် မျောက်ကဆင်းသက်၏ (ကိုတာ)
- ၅၈။ ရယ်ချင်ရယ်၊ မောချင်မော (ကာတွန်းဆရာကြီးများ၏ အနစ်အသက်)
- ၅၉။ သင်္ချာဘုရင်မ (လွှဲဏီးမောင်)
- ၆၀။ English for Self Study (II) by C.T.O
- ၆၁။ ဘယ်သို့လွမ်းရမည် (မြဝင်း၊ ဒဿနာ)

- ၆၂။ ကွမ်တမ်မက္ကင်းနစ် (တက္ကသိုလ်ကြယ်ပွင့်)
- ၆၃။ ဂျပန်ပြည်မှာ လုပ်သည်' (မောင်ရဲခိုင်)
- ၆၄။ ပင်လယ်ဝဲသို့ လှေကလေးနဲ့ ထွက်ခဲ့ (မောင်သာချို)
- ၆၅။ သိပ္ပံပညာရှင် မွေးမြူနည်း (ကလောင်စုံ)
- ၆၆။ ရူပဗေဒအကြောင်း သိကောင်းစရာ (ဦးစံသာအောင်)
- ၆၇။ စိမ်းတဲ့မြေသို့ အပြန် (ကိုတာ)
- ၆၈။ ဖုကုအိုကသွား မှတ်တမ်း (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
- ၆၉။ နေတို့တဲ့သင်္ချာ နည်း၁၀၀ (ဦးမောင်မောင်စိုး)
- ၇၀။ ဥရောပ ဗုဒ္ဓဘာသာ အလင်းပြကျမ်း (လယ်တီဆရာတော်ဘုရား)
- ၇၁။ စကြဝဠာ၏ သဘာဝသမိုင်း (စိုးစိုး-အင်္ဂပူ)
- ၇၂။ ၂၀ရာစု ရူပဗေဒ သူရဲကောင်းများ (ဒေါက်တာတင်အောင်)
- ၇၃။ မိုရေးဗီးယား ဝတ္ထုတိုများ (နတ်နွယ်)
- ၇၄။ စုံပါကြီးမျှင်လေး သီအိုရီ (တက္ကသိုလ်ကြယ်ပွင့်)
- ၇၅။ လူဖြစ်ချင်တာ ယူကလစ်ပညာသင်ဖို့ (လွှတ်မောင်)
- ၇၆။ ဉာဏ်များခြင်း (ကိုတာ)
- ၇၇။ ဂျက်လန်ဒန် ဝတ္ထုတိုများ (နတ်နွယ်)
- ၇၈။ ရုပ်ပြရူပဗေဒ မိတ်ဆက် (ဒေါက်တာတင်အောင်)
- ၇၉။ ပရနတ္ထသံခိပ်ကျမ်း (လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး)
- ၈၀။ အထက်တန်းကျောင်းသုံး ပေးစာများ (ဦးမြင့်ဦး)
- ၈၁။ ကစားတဲ့ ပါမောက္ခ (ကိုတာ)
- ၈၂။ အိန္ဒိယချစ်ကြည်ရေး ခရီးစဉ် (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
- ၈၃။ သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားစမြည် (ကိုတာ)

ဆက်လက်ထွက်မည့် စာအုပ်များ

- အဘိဓာနပုဒ်ပိကာ (ပါဠိ-မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်)
- အိုးဝေလက်ဖက်ရည်ကြမ်းခိုင်း (မောင်သူမန)
- ညိုမြ၏စာများ (ညိုမြ)

မုံရွေးသိပ္ပံစာစဉ်

- မိုးပေါ်သို့ လိမ့်ကျခြင်း (မောင်ထင်)
- ရူပဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက်၏ စာသင်ကျောင်း (ကိုတာ)
- အရာရာတိုင်း၏ သီအိုရီ (စိုးစိုး အင်္ဂပူ)

မုံရွေးသမိုင်းစာစဉ်

- အိုးသမိုင်း (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
- Buddhist Art & Architecture of Myanmar (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
- မြေပုံဘုရား (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
- အသစ်မြင်မြန်မာ့သမိုင်း (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)

မုံရွေးမိတ်ဆက်စာစဉ်

- ဗြောင်းတိဗြောင်းဆန် (Chaos) (ဒေါက်တာတင်လှိုင်)
- မျိုးရိုးဗီဇဗေဒ (Genetics) (ဒေါက်တာညွန့်ဝေ)
- ဒါဝင် (Darwinism) (ကျော်ဝင်း)

- ပို့စ်မော်ဒန် (Post Modernism) (ကိုတာ)
- စတီဖင်ဟော့ကင်း (Hawking) (ကိုတာ)
- အိုင်းစတိုင်း (Einstein) (တက္ကသိုလ်ကြယ်ပွင့်)
- မြန်မာ့သမိုင်းပုံ (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
- စကြဝဠာစိတ်ဆက် (စိုးစိုး၊ အင်္ဂုပု)

မုရွေးဝတ္ထုစာစဉ်

- အိမ်ပြန်ကြရုံလား ဂျိမ်းဂေ (မောင်တင်မြ)
- သိုးဆင်စိုင်းမျောက် (စာရေးဆရာများ)
- ဂျင်ဂစ်ခန်၏ လက်သုံးတော်စား (တက္ကသိုလ်မောင်မောင်ကြီး မြန်မာပြန်သည်)
- ကာဝေတ၏ လက်တစ်ဝါးစာဝတ္ထုတိုများ (မြင့်သန်းမြန်မာပြန်သည်)
- ကာဝေတ၏ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ (မြင့်သန်းမြန်မာပြန်သည်)
- ဘာရိုဗစ်ဆင်းဂါး၏ ဝတ္ထုတိုများ (လင်းစေမြိုင်မြန်မာပြန်သည်)

မုရွေးကဗျာစာစဉ်

- မောင်ချောနွယ်အတူ (မောင်ချောနွယ်)
- မောင်ချောနွယ် ဆန်သွားသောနေ့ရက်များ (မောင်ချောနွယ်)
- မနာလိုစရာကောင်းတဲ့ ဦးခေါင်း (စော်၊ ဖျဉ်းမနား၊)

မာ တိ ကာ

အမှာ	
ဦးဘထုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်	၁
ဦးဘထုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ထုတ်ကုန်များ	၁၀
ဦးဘထုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ပြေးခြင်းအကြောင်း	၁၇
သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်း (၁)	၂၄
သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်း (၂)	၃၁
သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်း (၃)	၃၇
သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်း (၄)	၅၀
သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်း (၅)	၆၀
အဖေ	၇၂
ဦးအံ့သောနေ့တစ်နေ့၌ ဝါဝါတို့အိမ်အလည်သွားခြင်း	၇၉
အိုင်၏ ပျော်စရာ ခဏများ	၈၅
လျှော်ကန်သင့်မြတ်ခြင်းများ (ဝါ)	၉၄
လျှောက်ပတ်တင်တယ်ခြင်းများ	
သုဝဏ္ဏဝတီ (ခေါ်) မုရွေးနတ်ပွဲ	၁၁၉
မဲ မဲ	၁၂၉
မိမိ တာတာ ရာရာဂိုဏ်း	၁၃၅
မိခြင်းကို အမွမ်းတင်ခြင်း	၁၄၆
ဘဝ၌ မြန်ခြင်း	၁၅၁
အလွမ်းကို စိကုံးခြင်း	၁၅၆
မြင့်သန်း၊ ခင်မောင်ရင်နှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်း	၁၇၀

အ မှ ၁

ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တစ်လေက ဖတ်ညွှန်းတွေပဲ
နေမနေပါနဲ့လို့ ပြောပါတယ်။ ပြန်ပြောချည်း လုပ်မနေပါနဲ့လို့လည်း ပြော
ပါတယ်။ ဖတ်ညွှန်းတို့ ပြန်ပြောတို့ကတော့ စာပေနယ်ပယ်မှာ အဆင့်
နိမ့်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်ပုံလည်းရပါတယ်။ ဟုတ်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဝတ္ထုလေး၊
အဗျာလေး ရေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရေးတတ်ဘူးဗျ။

ဖတ်ရတာလေးတွေကို ပြန်ပြောရတာကတော့ ကျွန်တော့်အဖို့
သွယ်လွယ်ကူကူ ရှော့ရှော့ရှုရှုဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က “ဗဟုသုတမှာ
ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းအား ရှိဖို့ကောင်းတယ်” လို့လည်း ယူဆပါတယ်။ သိပြီးရင်
ပြန်တင်ပြ ခွဲဝေပေးဖို့ ဆိုလိုတာပါ။ သိရုံသိပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သိရုံဆိုရင်
အများမှာ အကျိုးမရှိလှဘူးလို့ အယူအဆရှိပါတယ်။ စာလူပိုးတွေဟာ (စာဖတ်
စာသူတွေဟာ) စာတွေရေးကြရင် ကျွန်တော်တို့ထက် လူတွေဖတ်စရာ စာတွေ
ရကြမှာလို့ထင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဗဟုသုတကို ခွဲဝေပေးဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုရင်...

တင်ပြလိုက်တာပါပဲ။ တချို့က အယူအဆတစ်ခု ဖြန့်ဖြူးသူဆိုပြီး ပြောကြဆို ကြတာရှိပါတယ်။ သူတို့ မကြိုက်မနှစ်သက်တာ၊ သဘောမတူတာ ပါသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ တကယ်တော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်တဲ့ အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်း တွေ ဖတ်မိရင် ပြောလိုက်တာမျိုးပါ။

ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ဖွဲ့ပါလို့ တိုက်တွန်း ပါတယ်။ ကိုတာကြီး အုန်းကျွန်း (own tune) လုပ်ဗျာတဲ့။ ခက်တာက ဘာ ကျွန်းကို ဖွဲ့ရမလဲ။ ကျွန်တော်ကြီးစားနေကြည့်ပါတယ်။ စာစီစာကုံးလေးတွေပဲ ရလာပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှစ်တန်း ကိုးတန်းမှာ ဆရာစာရေးခိုင်းလို့ နေရတဲ့ စာစီစာကုံးမျိုးပါပဲ။ အဖေအကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း၊ ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောတဲ့ အကြောင်း၊ မိုးအုံ့သော နေ့တစ်နေ့၌ နှမ ဝါဝါတို့အိမ် အလည်သွားခြင်း အကြောင်း။

တစ်ခါတစ်ရံ ဟဲချင်တဲ့စိတ်ပေါက်တဲ့အကြောင်း၊ ဘာမှ ထူးဆန်းတာ မပါရှိ။ ဘာမှမလေးနက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်တော် စာအုပ်ကလေးတွေပေးတဲ့အခါ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာလို့ ပြောပြီးပေးရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ ငါဟာ ဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ရာပေါက်မြောက် အောင်လုပ်ဖို့ မွေးလာတာလား၊ ငါကား ဘာလဲ။

ငါကား ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ တွေးပါတယ်။ လုပ်စရာရှိတာကို စိတ်ကူးပေါက်ရာ လုပ်ပါတယ်။

“နိမ့်ချစရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိမ့်ချလောက်အောင် ခင်ဗျားက ဘာကြီးကျယ်လို့လဲ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းလည်း ဖတ်ရပါတယ်။ ခုနကျွန်တော်ပြောတာဟာ နိမ့်ချပြောတာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တွေ့တာကို ရိုးရိုးပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အမေ ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်သလို တောင်ရောက်မြောက်ရောက် လျှောက်နေတာပါ။ ထို တောင်ရောက်မြောက် ရောက် နေတာကိုပဲ လွမ်းတဲ့အခါ ရွှင်တဲ့အခါမှ နေနိုင်ပါတယ်။

“Chin's moments of happiness” နဲ့ Epigrams of Chang Ch'ao ကိုလည်း ချင်၏ပျော်စရာခဏများ၊ လျှောက်ပတ်တင့်တယ်ခြင်းများဟု ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ပြီး မျှလိုက်ပါတယ်။ ထိုစာများဟာ ဥပလက္ခိတ် ကြားလိုက်ရသော၊ ဥပဓာရိတ် ဆောင်လိုက်ရသော စာများသာဖြစ်လျက်၊ အုန်းကျွန်းတော့ မဟုတ်ပါ။

“ဘဝ၌မြန်ခြင်း” ဟာလည်း တရုတ်စာရေးဆရာ လင်ယုတန်ရဲ့ The Problem of Happinessကို ဥပဓာရိတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ပါပါတာတာရာရာဂိုဏ်း” ကိုတော့ ဤစာအုပ်မှာ ထည့်သင့်၊ မထည့်သင့် စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ထိုစာကား ရွှင်ယုတဲ့အခါနေတဲ့ စာကလေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စာရေးဆရာကြီး ပါပါအား ချစ်ခင် လေးစားသော စိတ်သာရှိလျက် အသေရေညှိုးနွမ်းစေလိုသောစိတ်ထား တစိုစတစ်မျှမရှိပါ။ အနိစာရေးဆရာကြီးကား စာရေးဆရာကြီး စင်စစ်ဖြစ်သည် နှင့်အမျှ လူသားကြီးစင်စစ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုသို့လျှင် ကျွန်တော်ကြည့်ညို ပါတယ်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားသောဂုဏ်များ ကျွန်တော် မတွေးတတ်ပါ။ “စာရေးဆရာကြီး၊ လူသားကြီး” ဟူသောဂုဏ်ကား ကျွန်တော်တွေးလို့ရသမျှ ကြီးကျယ်လှပါတယ်။ မရေးတတ်တော့ဆဲသလို ဆိုချင်ဆို၊ ကျွန်တော် ဆဲတာ ဟေ့တဲသောကြောင့် ပါပါတာတာရာရာအား ရွှင်သောစိတ်ဖြင့်ရေးသော စာတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဤစာစီစာကုံးစာအုပ်တွင် ထည့်ပါတယ်။

ရိုသေစွာဖြင့်
တို့တာ

ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ကို တ ၁

ကျွန်တော်က ငယ်သေးတယ်၊
 ဆရာတို့လို အသတ်မကြီးသေးဘူး၊
 ပျံ့နေတဲ့ ငန်းတွေနောက်လိုက်ဦးမယ်။
 အသက် ၇၀လောက်ထိ လိုက်ရမလားလို့
 စဉ်းစားနေတယ်။
 ၇၀ပြည့်မှ ဗုံရွာပြန်ပြီး
 ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
 မနတ်တိုင်း ထိုင်မယ်။
 စက်ဘီးစီးမယ်၊ စတားထိုင်ပြော၊ စာရေးမယ်။
 ပျံ့နေတဲ့ငန်းရဲ့ လည်ပင်းကိုတော့
 မြမြကိုင်ထားဗျာ၊ စိတ်ကူးထောင်ပုံတွေက
 ခင်ဗျားကို စိတ်ကူးလို့ ကောင်း၊ လှလည်း လှ၊
 သို့သော်လည်း တစ်ကယ်မဟုတ်တဲ့ တမ္ဘာတို့
 ခေါ်သွားမှာ စိုးလို့ဗျာလို့
 ကိုဝင်းမောင်က ပြောတယ်။

ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

မိုးတွေ လေတွေ တခြမ်းခြမ်း

တုတ်တုတ်ဂျိန်း တုတ်တုတ်ဂျိန်း

ယိမ်းကရအောင် . . . ကရအောင်

ပတ်ပေတိုးပျောင် . . . ပေတိုးပျောင်

အောက်ပြည်မှာ မိုးတွေလေတွေ ဟခြမ်းခြမ်းသည်းနေတယ်။

ရန်ကုန်မှာ မိုးတွေသည်းနေလည်း မုံရွာမှာ မိုးမရွာဘူးတဲ့။ ပူလိုက်တာတဲ့။ ငယ်သူငယ်ချင်း ပွားမောင်က တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်။ မင်းလာမယ်ဆိုလို့ ငါတို့မျှော်နေသေးတယ်တဲ့။ အမေရွာမှာ ရှိတုန်းကတော့ ရွာကိုခဏခဏရောက်တယ်။ သို့သော် ညညရွာမှာမအိပ်ဘဲ မုံရွာမြို့ကြီးမှာအိပ်တယ်။ မုံရွာက ငပုတို့ ဆိုင်မှာဖြစ်စေ၊ ရွှေကြာမှာဖြစ်စေ၊ ကြက်ဖင်စီဗူးနဲ့ ထမင်းစားဖို့ ထမင်းစားဆဲမှာ ကိုတင်အောင်ကြီးနဲ့ တောရောက်တောင်ရောက်၊ စကားပြောဖို့ . . . ကာရန်သင့်တဲ့ တစ်ခါတလေမှာ မင်းမဟော်က စန္ဒရားတီးလို့ တင့်ဆန်းရဲ့ “မြို့ကြီးပြကြီး မနီးတဲ့ တောရပ်ရွာ” သီချင်းဆိုသံ နားထောင်ဖို့ မုံရွာမှာညအိပ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မနက်စောစောမှာတော့ ဦးဘထုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတာပါပဲ။ ထနောင်းပင်လေးအောက်မှာ . . . စားပွဲတစ်လုံး၊ တန်လျားတစ်ချပ်၊ ခွေးခြေလေး ငါးလုံး၊ ရေရွေးကြမ်း လေး၊ ငါးစိမ်း၊ ဦးလေးချစ်၊ ဆရာအုံး၊ ဓနထွန်း၊ ဦးဝင်းမောင်(သမိုင်း) အောင်သာဝံ၊ ဘလေးစန်း၊ အဲဒီလူကြီးတွေအားလုံး

အချမ်းသာကြီး အပြည့်စုံကြီး မဟုတ်ကြပါ။ ပျော်ပျော်နေကြတယ်။ ရယ်စရာ ပြောတတ်ကြတယ်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဉာဏ်ရှိရမယ်၊ ဘဝကိုပျော်ပျော်နေဖို့ မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ရဘူး” အဲဒီအမြော်အမြင်ကို သိထားတဲ့လူတွေပဲလို့ ထင်ရတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟာ ကုက္ကိုဖင်ကြီးသုံးပင် ဝန်းရံလို့ထားတယ်။ နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားရာဇမတ် ကာထားတယ်။ အပြင်မှာပူပေမယ့် အထဲမှာ အေးတယ်။ မျိုးမြင့်ဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည်လည်း ကောင်းတယ်။ မတ်ပဲကြော်၊ ပယာကြော်၊ အကြော်တွေလည်း ကောင်းတယ်။ ဆေးရုံက နပ်စ်မလေးတွေလည်း လာကြတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်တပည့်တွေပေါ့။ မုံရွာရောက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ မနက်စောစောကနေ (၁၀) နာရီထိ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ တည်းခိုခန်းပြန်၊ ရေမိုးချိုး၊ စာတစ်အုပ်ဖတ်၊ နေ့လည် (၁)နာရီလောက် ပွားမောင်တို့လာခေါ်ရင် အနောက်ရွာဆိုတဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းသွားစားတယ်။ ပွားမောင်တို့ ကိုတင်အောင်တို့ ပါတတ်တယ်။ မုံရွာမှာ အချိန်နာရီဟာ နောက်ကနေမတွန်းဘူး။ ရန်ကုန်လို မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းလုံးစီရင်း တည်းခိုခန်းမှာ တစ်နေ့အိပ်ချင်အိပ်တယ်။ စာဖတ်ချင် ဖတ်မယ်။ မင်း . . . မုံရွာဘာလို့လာ တာလဲလို့ မေးရင် . . . နားတာပါပဲလို့ ဖြေတယ်။

“အရှေ့တိုင်းသား ဒဿနဆရာဆိုတာ မျက်စိတစ်ဖက် ဖွင့်လျက်၊ အိပ်မက်မက်တဲ့သူ၊ ဘဝကို ချစ်စိတ်နဲ့ ကြည့်တတ်သော်လည်း ခပ်လှောင်လှောင် ပြုတတ်သူ၊ ဝေဖန်တော့ ဝေဖန်တတ်ရဲ့၊ ထိုဝေဖန်မှုတွင် အကြင်နာစွက်တဲ့ သည်းညည်းခံမှုလည်း ယှဉ်လျက်၊ ဘဝအိပ်မက်က နီးလာလိုက်၊ ပြန်လည် ငိုက်မြည်းလိုက်၊ နီးထဆဲထက်အိပ်မက်ထဲမှာ ပိုစာသက်ဝင်လျက်၊ တကယ်တော့ နီးထ လှုပ်ရှားရတဲ့ လူ့ဘဝထဲသို့ အိပ်မက်ကမ္ဘာကို လောင်းထည့်ဘတ်ရဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ လုံ့လဥဿဟတွေ ပတ်ဝန်းကျင်က ပျားပန်းခတ်မှု

တွေ အချည်းနှီး ဖြစ်ရပုံတွေကို မျက်လုံးတစ်ဖက်ပိတ်၊ တစ်ဖက်ဖွင့်ကာ မြင်နေရဲ့။ သို့သော် ဒီလိုပဲသွားချဦးမယ်ဆိုတဲ့ တရားလေးကိုတော့လည်း နှလုံးသွင်းနိုင်သတဲ့။ ထင်မိယောင်မှားခြင်း မရှိတဲ့သူဆိုတော့ ယုံမှားခြင်း ကင်းသတဲ့။ အပိုအလှို အနူးအမူး၊ မျှော်လင့်ခြင်း မထားရှိလို့၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လည်း မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ ဒီလိုနည်းအားဖြင့် သူ့ဝိညာဉ်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ အနှောင်အတည်းက လွတ်သတဲ့။ စိန်ဆရာတစ်ယောက် ရေးတာကိုဖတ်တယ်။ အဲဒီစာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး၊ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းက ဦးလေးချစ်တို့ကို လူ့ဘဝမှာ နေတတ်ပေတယ်ထုလို့ ထောမနာပြုတဲ့အခါ၊ ကျွန်တော်က ငွေ၊ ဂုဏ်ပကာသန နောက်ကို မလိုက်ခဲ့ပါဘူးဗျာလို့ ဖြေတယ်။

“ခပ်များများလည်း တွေးမနေတတ်ပါ။ အလုံးစုံပုံလျက် အယူတစ်ခု တည်း။ အမြင်တစ်ခုတည်းကိုလည်း မယုံကြည်တတ်ပါ။ ဝါသနာတစ်ခုရဲ့ ကျောင်းသားမဟုတ်ပါ။ လူဆိုတာ ဘဝရဲ့ ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်ရုံမကပါ။ ဘဝရဲ့ အရှင်သခင်လည်း ဖြစ်သူသာ။” တကယ်တော့ အပိုအမိုး တကယ် မလိုတာတွေကို လျှော့ခြင်းဟာ “နေနည်းပညာ” ပါပဲ။ တွေးတော၊ ခေါ်တာ ဒဿနကိုလည်း ကိုယ့်အိမ် (ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး) ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုမှာပဲ မွေ့လျော်ဖျော်သိုက်ခြင်းထိ လျှော့ချလိုက်ပါတယ်။ တခြား တစ်ပါး သဘောတရားတွေနောက် တကောက်ကောက် မလိုက်တော့ပါဘူး။ အဲသလိုတဲ့ဗျာ။

သူတို့အဖွဲ့က စက်ဘီးစီးတဲ့ အဖိုးကြီးတွေပေါ့။ ဦးဘထုံးဆိုင်ကို စက်ဘီးနင်းကာ လာကြတယ်။ သာဓဇေ နာဓဇေရှိတဲ့နေရာကို စက်ဘီးနင်းလို့ သွားကြပြန်ရော။ (စာလေးပေလေးလည်း ရေးကြတယ်။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် တစ်ခုခုမှာ) စာမူပါတဲ့လူကတော့ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်က ဆရာ တွေကိုလည်း မျှော်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က မုံရွာဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကို လွှမ်းမိုးတယ်။ ကိုယ်ပြောချင်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောရလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ဒါပြောရင် ဒါပါပဲ။ ဟိုဟာမဟုတ်ဘူး ယုံကြည်ကြလို့ ထင်ပါရဲ့။

တန်ဖိုး သဘောထားချင်းတော့ ညီကြလို့ထင်ပါရဲ့။ မညီလည်း ခွင့်လွှတ်ကြလို့ ထင်ပါရဲ့။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာနဲ့ ပြောဖူးတယ်။
မုံရွာမှာ ဆရာဝန်လုပ်တုန်း နိုင်ငံရပ်ခြားက ပြန်ရောက်စထင်ပါရဲ့။ ကျွန်ယူတာတို့ စိဒီရွှစ်တို့ အင်တာနက်တို့ လျှောက်ပြောမိလို့ . . . မောင်တာ မင်းဟာက နေရာများ မှားမွေးသလား၊ ကာလများ မှားမွေးသလားလို့ ဆရာ အောင်သာစံက ကျွန်တော်ကို ပြောပါတယ်။ အောင်သာစံဟာ ကျွန်တော့်ငယ် ဆရာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်အမေဟာ ကျောင်းဆရာမို့တဲ့ ကျွန်ရှင်လခ တောင် မယူပါဘူး။ ယခုသူ့တပည့်က တောပြော တောင်ပြော ပြောနေတဲ့ အတွက် နှက်တာပါပဲ။

ဆရာတို့ဟာက အိပ်ငိုက်နေတဲ့ စိန်ဖီလိုဆိုဖာနဲ့ တူသဗျာလို့ ကျွန်တော်က ကလိတော့ အဲဒါမကောင်းဘူးလားလို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား . . . မုံရွာကို ဘာလို့သတိရသလဲလို့ မေးတယ်။ “သလ္လာဝတီ သီဒါယက်ရဲ့ အလုံမြို့ကျေး၊ မုံရွေး ဇေတဝန်လေ . . .” မုံရွေးက ကျွန်တော့်ရွာပဲ သလ္လာဝတီမြစ် ရစ်ပြီးစီးတဲ့ မုံရွေးလည်း ကျွန်တော်မြို့ပဲ။ အမြစ်ကတော့ ဒီမှာရှိတာပဲလို့ ပြန်ဖြေရတယ်။

ကိုရင်တာရဲ့ . . . ခင်ဗျားက ဖီလိုဆိုဖာ ဘာညာပြောတယ်။ ဒဿနဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။ “သိုးကျောင်းသား၊ မင်းမှာ ဒဿန တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသလား” လို့ ရှိတ်စပီးယား ပြောတာရှိတယ်။ ဒဿနဆိုတာ ဘဝပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအရာများပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ ယေဘုယျ အကြမ်းဖျင်း အလွယ်တကူအမြင်ပါ။ အဆန်းမဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းမှာ အနည်းနဲ့ အများရှိတယ်။ မြန်မာတိုင်းမှာရှိတယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမဆို ဖြစ်နေသမျှ ခြင်ကွင်းကျယ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ယံတန်ဖိုးကို ယူဖို့ငြင်းဆန်သူ၊ သတင်း

စာဂျာနယ်တွေမှာ ပါသမျှမှန်ပါလို့ မယုံကြည်သူဟာ အနည်းနဲ့အများ စီလိုဆိုဖာပါပဲ။

ဆရာအံ့တို့၊ ကိုဝင်းမောင်တို့၊ အောင်သာစံတို့၊ ကောက်ကသန် ဘုရားပွဲက ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး။ သူတို့စက်ဘီးနဲ့ သွားကြမှာပဲ။ သိပ်လည်း မဝေးဘူး။ သူတို့ ဖြည်းဖြည်းလည်း သွားမှာ။ သူတို့ စိမ့်စိတ်က လှည့်ပြီး မုန့်ကတို့၊ ညာဇရာ စားကြမှာ။

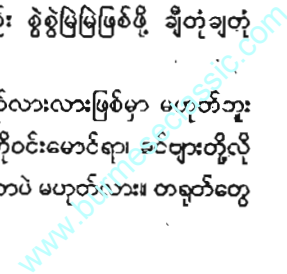
ကိုရင်တာ ကျွန်တော်ကတော့ တောသားမြို့ရောက်ဖြစ်နေပြီ။ သတိထားသော်လည်း ကျွန်တော်ဟာ သူတို့လောက် ဆွဲနိုင်ဆန့်နိုင်မဖြစ်ဘဲ မာမာတင်းတင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ “ကိုယ်မရောက်တဲ့ နေရာဟာ ပိုကောင်းတဲ့နေရာ” လို့ယူတတ်တယ်။ ထင်မီထင်ရာနောက် တစ်ကောက်ကောက်ပျံတဲ့ ငန်းတွေကို သဘောကျချင် ကျနေတတ်သေးတယ်။ အဲဒါမှ ထူးခြားတာလို့ ရင်သပ် စွမောတတ်တယ်။

ဘလေးစန်းက မောင်းထောင်က၊ ရွာကမြို့တက်ပြီး အသင့်အတင့် ကြီးပွားလာတယ်။ ပါးရေနပ်ရေ ရှိတယ်။ စကားပြောတတ်တယ်။ သို့သော် သူ့ရပ်သူရွာကို အတော်ချစ်တယ်။ ဘုရားပြင် လမ်းပြင်လုပ်တယ်။ မောင်းထောင်နားက ဗျူတ်တွေအကြောင်း စာတစ်အုပ်နှစ်အုပ်ရေးတယ်။ ဆရာအံ့ကတော့ အများသိကြတဲ့ ကဗျာဆရာကြီး၊ အန်းဒါးဆင်း ပုံဝတ္ထုပြောတဲ့ ပုံဆရာကြီး၊ အံ့လို့ သူ့ချစ်ဇနီးက ခေါ်တယ်။ သိပ်မွေ့ယဉ်ကျေး ထိန်းသိမ်းလိုက်ပုံက ဆရာအံ့ ယဉ်ကျေးတော့ ကျွန်တော်မနေတတ်တော့ဘူးလို့ ပြောမိတယ်။ ကိုဝင်းမောင်က သမိုင်းတွေ ရေးတယ်။ အသားက မည်းပါတယ်။ သို့သော်စာရေးတော့ ရွှေစင်ဝင်းတဲ့။ သူ့ မရွှေစင်ကို ပါအောင်ထည့်တယ်။ လယ်ဇင်သားတွေဟာ သူတို့မိန်းမတွေကိုလည်း ချစ်ကြပါတယ်။ အောင်သာစံလည်း လယ်ဇင်သားပါ ဇောက်ထိုးသောင်းတင်နဲ့ ညီအစ်ကိုပေါ့။ သဘောကောင်း၊ မနောကောင်း၊ လောဘမရှိ၊ ဒေါသမရှိတဲ့ ကျူရှင်ဆရာကြီး။ သူ့ ကျူရှင်မပြတော့ပါဘူး။ ဝိတမြတ်နိုးသူပေါ့။ ဦးလေးချစ်အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်ရေးရေးနေမိ

တယ်။ ရှေး ဘီအေကြီး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတုန်းက ကာတွန်းဆွဲသတဲ့။ ချင်းတွင်းဂျာနယ်လည်း ထုတ်ခဲ့တယ်။ ချင်းတွင်းသတင်းစာဆိုပြီး ပုံရွာမှာ ထုတ်ခဲ့ဖူးသတဲ့။ ဓနထွန်းဆိုတဲ့ ဓနမဂ္ဂဇင်းမှာရေးနေတဲ့ ဦးထွန်းရှိကတော့ ဇနီးဆုံးလို့ အသက်ကြီးမှ လွတ်နေပါတယ်။ တစ်ခါက ညနေဗုဒ္ဓခိုင်းမှာ တစ်ယောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်စီဆိုတော့၊ သူကတော့ ကပါမယ်ဆိုပြီး ကပါတယ်။

ကျွန်တော်က ငယ်သေးတယ်။ ဆရာတို့လို အသက်မကြီးသေးဘူး။ ပျံနေတဲ့ ငန်းတွေနောက်လိုက်ဦးမယ်။ အသက် (၇၀)လောက်ထိ လိုက်ရမလား လို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ၇၀ပြည့်မှ ပုံရွာပြန်ပြီး ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက်တိုင်းထိုင်မယ်။ စက်ဘီးစီးမယ်။ စကားထိုင်ပြော၊ စာရေးမယ်။ ပျံနေတဲ့ ငန်းရဲ့ လည်ပင်းကိုတော့ မြဲမြဲကိုင်ထားဗျာ၊ စိတ်ကူးတောင်ပံတွေက ခင်ဗျားကို စိတ်ကူးလို့တောင်း၊ လှလည်းလှ၊ သို့သော်လည်း တစ်ကယ်မဟုတ်တဲ့ ကမ္ဘာကို ခေါ်သွားမှာ စိုးလို့ဗျာလို့ ကိုဝင်းမောင်က ပြောတယ်။ ငန်းရဲ့လည်ပင်းဆိုတာ ဘာတုံးဗျာလို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့ ဘဝဗျာ၊ အခြေအနေဗျာတဲ့။ နေပါဦးဗျာ ဘာကြောင့် ဆရာဝန်မလုပ်တာတုန်း။ ငြီးငွေ့လို့ပါပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝါချည်း ဝါချည်းပဲဗျ။ စိတ်ကူးယဉ်လို့မရတဲ့ အလုပ်ဗျ။ နှမြောစရာဗျာလို့ အများပြောကြ နို့ သူကလည်းပြောပါတယ်။ အရိုးဆရာဝန်လုပ်ရင် စာရေးဖြစ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခုစာရေးနေတော့ကော စာရေးခြင်းကို ဇောက်ချပြီး လုပ်မှာလား။ ခက်တာက စာရေးခြင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းကောင်း မရဘူးဗျ။ တခြားလုပ်ငန်း တစ်ခု လုပ်နေရတယ်။ တခြားလုပ်ငန်းက အလွန်အလုပ်မရွပ်လို့သာ စာလေး တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ရေးနေနိုင်သေးတာ၊ စာရေးခြင်းကို သေသေချာချာ အလေး အနက်ထားရမယ့် အလုပ်လို့ ယူဆသော်လည်း စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်ဖို့ ချီတဲ့ချီတဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

စွဲစွဲမြဲမြဲမရှိရင်တော့ လောက်လောက်လားလားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကဲပါဗျာ . . . ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ ကိုဝင်းမောင်ရာ၊ ခင်ဗျားတို့လို ဆွဲပေါ့ပါးပဲ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရင်လည်းပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ တရုတ်တွေ

ရဲ့ လူ့စံနမူနာကတော့ လူ့နောက်လူပျော်ပဲဗျာ။ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို ကွဲစေတဲ့ ခွဲခြားတဲ့ အချက်တွေ ရှိတယ်လို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးသဗျာ။

လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ခြားနားချက်များ

(၁) လူမှာ လွတ်လွတ်ဆတ်ဆတ် တလျှပ်လျှပ်ကစားတဲ့ စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိတယ်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့အမှုကို သိလိုချင်စိတ်ရှိသတဲ့။ ဗဟုသုတ ရှာဖွေတဲ့ ဉာဏ်ပဝေးလည်း နဂိုမူလကတည်းက ရှိသတဲ့။

(၂) အိပ်မက်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဟန်ပန်ကြီး နားထင်သွေးရောက်တဲ့ အမွန်အမြတ်ဆုံး အနှုန်းအစ်ကိုလိုက်ရှာတဲ့ ချင်ခြင်းလည်း ရှိသတဲ့။ (အမွန်အမြတ်ဆုံး အနှုန်းအစ်ဟာ မသဲမကွဲ ငိုတိုးဝါးတား ဟိတ်ဟန်များတာ မှန်ပါရဲ့ သို့သော်လည်း တန်ပါတယ်လို့ ယူဆသတဲ့)

(၃) ကောင်းတဲ့ တတိယအချက်ကတော့ သူ့အိပ်မက်တွေကို ဟာသဇာတ်ခဲစိတ်နဲ့ အမှားပြင်နိုင်တာတဲ့။ မာမာကြမ်းကြမ်းဖြစ်တဲ့ ဧကန်ဒိဌ အရှိအဖြစ်ကိုသာ သက်ဝင်ခြင်းအားဖြင့် အမွန်မြတ်ဆုံးကိုသာ ရှာလိုခြင်းဆန္ဒကို ကွပ်ကဲနိုင်သတဲ့။

(၄) နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကတော့၊ လူတစ်ယောက် သူပတ်ဝန်းကျင်ကို သူတို့ပြန်တာဟာ၊ စက်သဖွယ် တစ်သမတ်တည်း။ တိရစ္ဆာန်သဖွယ် တုံ့ပြန်တာ မဟုတ်ပါ။ သူ့အပြုအမူကို သူစေစားနိုင်၊ သူပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ သူပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ “လွတ်လပ်မှုနဲ့ အရည်အချင်း” ပိုင်ဆိုင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းဟာ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းကြောင့် လူဆိုတာကို စက်သဘော (ရုပ်သဘော)သက်သက်ထိ လျှော့ချလို့မဖြစ်နိုင်၊ လူ့စိတ်မနောဟာ တိမ်းရှောင်တတ်၊ ဖမ်းမရတတ်၊ မှန်းဆဖို့ခက်၊ ဒီစိတ်မနောဟာ ရူးနှမ်းနှမ်း စိတ်ပညာဆရာတွေ၊ လူပျိုကြီး ဘောဂဗေဒပညာရှင်တွေ၊ လူ့အပေါ်မှာ တင်ကြတဲ့ ရူပဗ္ဗယ် သဘောတွေမှာ၊ ကွေ့လည်ကြောင်ပတ် လူးလွန်ထွက်သတဲ့။

လူဆိုတာ စူးစမ်းတတ်၊ အိပ်မက်မက်တတ်၊ ဟာသလုပ်တတ်၊ စိတ်ကူးပေါက်ရာ ဆိုနိုင်ခက်တဲ့ သတ္တဝါသာဖြစ်တယ်။ လူ့ဂုဏ်ရည်ဟာ “ကမ္ဘာမြေအပြင်မှာ အကြီးအကျယ် ရွတ်တဲ့ရွှန်းတဲ့ စိတ်ထင်ရာ လုပ်တတ်ခြင်း” အပေါ်မှာ တည်တယ်လို့ ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံကြည်မိတယ်။ လူ့ဂုဏ်ရည်ဟာ ခပ်ပျော်ပျော် ခပ်နောက်နောက် သဘာဝနဲ့သာ ကိုက်ညီပြီး လျော်လျော်၊ မလျော်လျော်၊ တော်တော်မတော်တော်၊ နာခံညွတ်တွားတဲ့ သဘာဝအပေါ် မတည်မမီဘူးလို့ ယုံကြည် တာပါပဲ။ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးတဲ့လူရှင်ဟာ ကျက်သရေအရှိဆုံး လူသားလို့ အမွမ်းတင်ချင်တာပါပဲ။

လူဆိုတာ မျောက်ကဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတာကို ဇီဝဗေဒတွေ၊ အီဇောလူရှင်းတွေ၊ သိပ်မသိသော်လည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အင်မတန် သဘောကျတယ်။ “ကျွန်တော်သည် မျောက်ကဆင်းသက်၏” လို့ အဲဒီသဘောနဲ့ စာတစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်တာပါပဲ။ လူတွေဟာ နွားက လူဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။

ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏
ထုတ်ကုန်များ

ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏
ထုတ်ကုန်များ

ကျွန်တော်တို့ မုံရွာကလူတွေဟာ အတော်ဟာသလုပ်ကြတယ်။ ဆရာအံ့နဲ့ ကျွန်တော် ဖုန်းပြောကြတော့ အခုအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထုတ်ကုန်ကတော့ ဟာသပါပဲဗျာလို့ ပြောတယ်။ ဟဲဟဲ . . . ဟဲဟဲနဲ့ ရယ်ကြတဲ့ ကာလသားကြီးများကို မြင်ယောင်လာပါတယ်။ ဆရာတို့က အသက်ရလာလေလေ၊ ဟာသလုပ်လေလေလားဗျ၊ အတွေ့အကြုံ တွေ စုံလာလေလေ ဟာသလုပ်လေလေလားဗျလို့ ကျွန်တော်ကမေးကြည့် မိတယ်။ ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ဟာသလုပ်တော့ အသည်းနာတာပြေသဗျလို့ ဆရာဝင်းမောင်က ဖြေပါတယ်။ သမိုင်းတွေရေးတဲ့ ဆရာဝင်း၊ ဝင်းဆိုလို့ ဖြူနေ၊ အိနေတာပဲ၊ အသားလေးကတော့ ဝင်းနေမှာပဲလို့ မတွေးကြစေလို့ပါ။ ဆရာဝင်းဆိုပေမယ့် အသားညိုလိုက်တာ၊ ပြာတောင်ပြာပါတယ်။ ရန်ကုန် လာတော့ တောကျေးလက်က ရယ်စရာတွေ သယ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျီးတောမှာ ဒီနှစ်မိုးခေါင်တော့လည်း ရယ်စရာတွေ ပိုပြီးရတာပါပဲ . . . ။ “ဖေခင်ကွ . . . ရေတင်ပြီး ဝါလုပ်လိုက်တာ၊ ယာပြုတ်သွားတာပဲ”၊ “ကြွေးကျေချင်လို့၊ ပွေးရှည်လုပ်၊ ငွေးရှည်လုပ်မှ ရှေးရွှေပြုတ် ပါရော”၊ “ချည်မျှင်ရှည်က သံချေးတက် အိမ်ကမိန်းမ ဆန်ချေးထွက်”၊ “ဝါတစ်ခင်းလုပ်လိုက်တာ၊ နပြာတစ်ရွဉ်း ပြုတ်ပါရောဗျာ” ဟာသအချိုးလေးတွေ ဆရာဝင်းက တွန့်တော့ကိုပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဖေခင်ကို သတိရပါတယ်။ သူ့ ယာခင်းကလေး ပြုတ်သွားရှာပြီပေါ့လေ။ အဲလေ . . . ဒို့ကမှ မကောင်းတာပဲ။

ဆရာဝင်းနဲ့ ကျွန်တော် . . . ရန်ကုန်မှာ ဆုံကြတဲ့အခါ ဟာသတွေ လည်း ထုတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ဖတ်ဖူးတာလေးပြော၊ သူကလည်း သူဖတ်ဖူးတာလေးပြော စသည်ဖြင့်၊ စိတ်ကူးလေးတွေ နှော့ကြပါတယ်။

“လူဆိုတာ ရွံ့ရှုပ်ဗျ။ လူသားဆိုတဲ့ ရွံ့ရှုပ်ကို ခပ်ပျော့ပျော့၊ ပတ်ပတ် နပ်နပ်လေးဖြစ်ဖို့ နာမ်ဝါဒ(ဝါ) စိတ်ကူးဝါဒ ရေကလေး စွက်ရတယ်။ ရေကို ထိန်းထားတဲ့ အထည်သားကတော့ ဘာပဲပြောပြော ရွံ့ပေါ့ဗျာ။ ရွံ့နဲ့ရေကို သင့်လျော်တဲ့ အချိုးအစားစပ်ရမယ်။ သင့်လျော်တဲ့ အချိုးအစားစပ်နိုင်တဲ့ လူတွေသာ တိုးတက်နိုင်တယ်”။

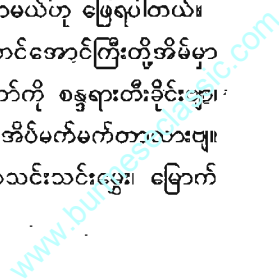
ဆရာဝင်းဟာ သမိုင်းဆရာပါပဲဗျာ။ ပြီးပြီး ပြီးပြီးနဲ့ လေအေးအေး လေး တိုက်သလို တအိအိလေး ပြောတတ်တယ်။ သူ့ပြောစကား နားထောင်ချင် လို့ ကျွန်တော်က ထမင်းကျွေးရတာပဲ။ ရစ်လေးတစ်ပက် နှစ်ပက်နဲ့ တူရွှင်အောင် လုပ်ရတာပါပဲ။ “ဒီမှာ ကိုရင်တာ၊ အိပ်မက်များများမက်ရင် အသည်းနာတတ် တယ်။ အရှိတရားကို အိပ်မက်တွေ ထည့်ပေါင်းရင် အသည်းနာခြင်းဆိုတဲ့ ရလဒ်ကိုရတယ်။ (အရှိတရား + အိပ်မက်များ = အသည်းနာခြင်း) အိပ်မက် အလွန် မမက်နဲ့ဗျ။ အိပ်မက်နေရာမှာ ဟာသထည့်လိုက်၊ ဒါမှ (အရှိတရား + ဟာသ = ယထာဘူတ ဒိဌဓမ္မအမြင်) ခင်ဗျား အမြင်မှန်မယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား အသည်းမနာတော့ဘူး။ “ရွာမပြန်နိုင်သော မောင်တာ”တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ဇန်မြင့် ပြောသလိုပဲ၊ ခင်ဗျားမပြန်ရတာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ “ယားတတ်သော လူတစ်ယောက်” ဆိုပြီး ခင်ဗျားရေးထားတာလည်း ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရတယ်။ လေးတွေ၊ သန်းတွေကြောင့်ယားလို့ ခင်ဗျားစာရေးတာ၊ ဟုတ်စ . . . ။ ဒီလူ . . . သန်းမကြီးတွေကွယ်တာမခံရဘူးပါဘူးလို့ မောင်ရိုးက ပြောပါတယ်ဗျာဟု လေပျော့ကလေးနှင့် ကျွန်တော်က ပြန်ပြော ရပါတယ်။

“လူတွေကို စိတ်ကူးသမားနဲ့ ပကတိအရှိသမား နှစ်မျိုးခွဲလို့ ရလောက် ပါရဲ့။ နာမ်ဝါဒနဲ့ ဒိဌဓမ္မဝါဒနှစ်ခုက လူ့ကိစ္စတွေမှာ လွန်ဆွဲနေကြတာပါပဲ။

ရွံ့ဟာ ပတ်ပတ်နပ်နပ်ကလေးပဲဖြစ်ပြီး မာမာတင်းတင်းဖြစ်မနေဖို့ လိုသလို သိပ်ပျော့ပြုပြင်ဖြစ်ပြီး အရည်ရောင်မကျဖို့လည်း လိုတယ်။ တချို့မှာ ဒိဌဓမ္မနဲ့ နာမ်ဝါဒ အချို့တူညီတယ်။ အလွန်မမာတော့ ပန်းပုဆရာ ပုံထုနိုင်တယ်။ အလွန် မပျော့တော့ သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ထိန်းထားနိုင်ပြန်ရော . . . ။ တချို့ကျပြန်တော့လည်း ရွံ့ထဲကို စိတ်ကူးနဲ့ လွမ်းရတဲ့အရည်တွေ ထိုးထည့်တာ ဈာန်နေတော့ သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်တောင် မကျန်ရှာတော့ဘူး။ သမိုင်းဆရာ ဝင်းမောင်က ပြောသောစကားလုံးများကို ကျွန်တော်အားလုံး မလိုက်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကြိုက်၍မှတ်ထားတာ နှစ်ခုသုံးခုတော့ ရှိတယ်။

- အရှိတရား - အိပ်မက်များ = အဟိတ်တိရစ္ဆာန်
- အရှိတရား + အိပ်မက်များ + ဟာသ = ဉာဏ်ပညာ
- အိပ်မက်များ - ဟာသ = အယူသည်းခြင်း
- အိပ်မက်များ + ဟာသ = စိတ်ကူးရေယာဉ်ကြောင့် မျောခြင်း

ဟာသရှိတာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ ဟာသကို အမွမ်းတင် ထားတာပါပဲ။ အိပ်မက်ကလည်း ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ အိပ်မက် မရှိရင် ထည်း အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဆရာဝင်း . . . ခင်ဗျားက ကယ်လည်း ပညာရှိတာပါလားဗျာ။ မုံရွာသားမှတ်တယ်ဟု ကျွန်တော်က ဆားရာ ဦးဘထုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထုတ်ကုန်တွေပါပဲဟု သူကပြန်ပြော ပါတယ်။ ခင်ဗျား မုံရွာ မလာတော့ဘူးလားဟု ကျွန်တော့်ကို မေးရာ . . . နယ်ရအောင် မုံရွာလာတာဗျ။ ဆောင်းပေါက်ရင်လာမယ်ဟု ဖြေရပါတယ်။ ဆောင်းပေါက်လို့ မုံရွာရောက်ရင် ကိုတင်အောင်ကြီးတို့အိမ်မှာ ဆောင်းစားမယ်ဗျာ။ သီချင်းဆိုမယ်ဗျာ။ ကိုမင်းမဟော်ကို စန္ဒရားတီးခိုင်းဗျာ။ ဆောင်ရွာလို့ သီချင်းအဆိုခိုင်းဗျာ။ သီချင်းဆိုတာ အိပ်မက်မက်တာလားဗျ။ နီထင်အောင်အိမ်မှာ စံပယ်ပန်းတွေကလည်း တသင်းသင်းရွေး၊ မြောက် ပြန်လေကလည်း တအေးအေးသွေးပေါ့။

ကျွန်တော်မိသားစုတစ်စုလုံး ခေါ်ခဲ့မယ်။ မဟာမြိုင်ကို ဖြတ်သွား ချင်တယ်ဗျာ။ မဟာမြိုင်သွားမယ့် စိတ်ကူးကလည်း ခုထိအကောင်အထည် မပေါ်သေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့လည်းလိုက်ခဲ့ပါလား။ ရာသီဥတု အေးချင် အေးပစေ လေ၊ ကောက်ညင်းပေါင်း ပူပူစားမှာပေါ့။ မနက်ဆို ရေနွေးကြမ်းပေါ့။ ညနေဆို အာမီရစ်ပေါ့။ ဆက်သားခြောက် ပေါမှာပါပဲ။ ကိုအေးကိုကြီးလည်း ရှိတယ် လေ။ အဲဒီတောမှာ သူ့ခြေရာချည်းနေမှာပါ။ ဆီးနှင်းတဖြောက်ဖြောက် ကျသလား၊ ထင်းမီး လှုံ့မှာပေါ့။ ထင်းမီးဖို နံဘေးမှာ ထန်းပင်မြစ်ဖုတ်မစားရတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ၊ စောင်ဖြူ စောင်ကျားလည်း ခြုံမှာပေါ့။ ကျွန်တော်သား သာထက်အောင်က တောင့်တန်းပြာပြာ မြင်ရင်တောင် “ဟား . . . ပန်းချီဆွဲလို့ ကောင်းမှာပဲနော်” လို့ ပြောတတ်တယ်။ စိန်ကြီးမြိုင်ကြီးမြိုင်ရင်တော့ ဘယ်လို ပြောမလဲ မသိဘူး။ “မြေလွင်ပြင် ခြေလျင်လျှောက်စေတော့၊ ရေညှိမှုန် ဆူးခြုံနှောက်သော်လည်း၊ လာလမ်းဘယ်မပျောက်ပါဟဲ့” ကြည်အေးကဗျာဗျ။ ကဗျာသမား မဟုတ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကကဗျာတွေ တော်တော်ရတာဗျ။ အမြစ် တွေပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်မှာ အဲဒီအမြစ်တွေတော့ရှိပါတယ်။ ဆရာအံ့နေတဲ့ သီချင်း ရှိတယ်ဗျ။ “ခင်ဗျားတို့ရွာ . . . ကျုပ်တို့ရွာ” ပြောသီချင်းလေ။ “ဒီရပ်ဒီရွာ ကျုပ်တို့နေလာတာ . . . ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မကပါ . . . မကပါ။ သည်မြေ သည်ယာ ကျုပ်တို့လုပ်ကိုင်တာ . . . နှစ်ပေါင်းနှစ်ပေါင်း ရာထောင်မကကြာ . . .”

စာရေးသူ၊ ကဗျာရေးသူဟာ စိတ်ကူးသမားပေါ့ဗျာ။ အဲသတော့ နည်းနည်းလည်း ရင်နာတတ်ကြတာပေါ့။ အိပ်မက်တို့ စိတ်ကူးတို့ ဟာသတို့ဟာ သိပ္ပံနည်းမကျပါဘူး။ ခုနေ ညီမျှခြင်းတွေဟာလည်း သိပ္ပံနည်းကျချင်ယောင် ဆောင်သော ဖော်မြူလာများပါပဲလို့ စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်က ပြောပေမယ့်၊ ကျွန်တော်နေနေတော့ အဲဒီဖော်မြူလာတွေကို ဘာဘော ကျနေတာပါပဲ။ စာ ရေးသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ကတော့ အစကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေကို သဘောကျပြီးသားပါ။ စိတ်ကူးတွေဟာ အရေးကြီးတယ်။ သို့သော် စိတ်ကူးတွေကို ဝေဖန်မဖြစ်မယ်၊ ဘာနဲ့ဝေဖန်မလဲ

ဆိုတော့ ဟာသနဲ့ဝေဖန်တဲ့။ ဟာသဓာတ်ခံရှိခြင်းရဲ့ တာဝန်တစ်ခုဟာ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို ဝေဖန်တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဟာသဟာ လူကို အရှိတရားဆီကို ဆွဲလိုက်တာပါပဲ။ တစ်ခုသောညနေမှာ ဆရာဝင်းကို တည်းအိမ်ပို့ပြီးအပြန်မှာ ဟာသ . . . ဟာသလို့ သဘောကျတာပါပဲ။

“ဒိဌမဗ္ဗဝါဒ = Realism; နာဓိဝါဒ၊ စိတ်ကူးနှင့်လွမ်းခြင်း=Idealism; အိပ်မက် = Dreams; ဟာသ = Humour; ဉာဏ်ပညာ = Wisdom” ဟု မြန်မာမှု ပြုပါတယ်။ ညီမျှကိန်းများကိုလည်း တစ်ခါက ဖော်ပြဖူးပါတယ်။ သို့သော် သဘောကျ၍ ထပ်မံဖော်ပြပါတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ရေဆိုတာ ဟိုက်ဒရိုဂျင် ၂ဆ၊ အောက်ဆီဂျင် ၁ဆပေါင်းထားသလို လူဆိုတာကို အရှိတရား ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ၊ အိပ်မက် ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ၊ ဟာသ ဘယ်လောက် အချိုးအဆ ပေါင်းထားသလဲလို့ ဆရာကြီးတစ်ယောက် တွက်ထားတာ လေးတွေရှိတယ်။ သူထင်သလို တွက်ထားတာပါတဲ့။ ပြင်ချက်ထုတ်နိုင်၊ မြင်နိုင်၊ ပြည့်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ အရှိအတိုင်းမြင်တာကို (ရ)၊ အိပ်မက်ကို(အ)၊ ဟာသ ဓာတ်ခံကို(ဟ)၊ ခံစား ထိခိုက်လွယ်တာကို (ထ)လို့ သတ်မှတ်ထားတယ် ဆိုပါစို့။

အမေရိကန် - ရှု အံ့ ဟံ ထံ
ပြင်သစ် - ရှု အံ့ ဟံ ထံ
ပြင်သစ်က အမေရိကန်ထက် ခံစားတတ်တယ်။

ဂျာမန် - ရှု အံ့ ဟံ ထံ
ဂျာမန်က မရယ်တတ်ဘူး။ အိပ်မက်အလွန်ခတ်တယ်။

ရုရှား - ရှု အံ့ ဟံ ထံ
ရုရှားလည်း အတူတူပဲ။

တရုတ် - ရှု အံ့ ဟံ့ ထံ့
တရုတ်တ ဟာသလုပ်တယ်၊ ထိခိုက်လွယ်တယ်၊ သို့သော် အရှိ
အတိုင်း မြင်တယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေကိုကော ဘယ်ဆေးနည်းနဲ့ သုံးမလဲ။ ဆေး
ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်သလို ကိုယ်စပ်ရုံပါပဲ။

ရှိုတ်စပီးယား - ရှု အံ့ ဟံ့ ထံ့
ရှယ်လီ - ရှု အံ့ ဟံ့ ထံ့

ရှိုတ်စပီးယားလို စာဆိုတော်ကြီးကတော့ အိပ်မက်လည်း အများကြီး
မက်သူ၊ ဟာသလည်း အများကြီးရှိသူ၊ အရှိတရားကိုလည်း အတော်မြင်သူ၊
ခဲစားမှုမှာလည်း နက်ရှိုင်းသူကြီးပါပဲ။

ရှယ်လီကိုတော့ အရှိတရားမြင်မှုမှာ လျော့ပြီးစပ်ထားတယ်။

ကိုရင်တော့ကို ဇနီးသည်က ဝေဖန်တာကတော့ အရှိကိုမြင်တာ
နည်းတယ်။ ထိခိုက်လွယ်တာပဲ များတယ်။ အိပ်မက်များများနဲ့ ထိခိုက်
လွယ်သူတဲ့။ သူပြောတာ မှန်တယ်ထင်ပါရဲ့။

ဦးဘထုံး၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့
ထွက်ပြေးခြင်းအကြောင်း

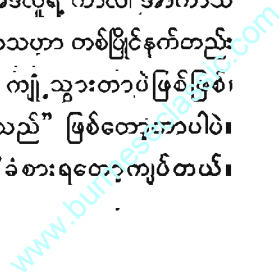
ဦးဘထုံး၏ လက်ပက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ပြေးခြင်းအကြောင်း

ကျွန်တော့်အိမ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပန်းချီကား (၂)ချပ် ရှိပါတယ်။ ပန်းချီကားဆိုရင် နံရံမှာချိတ်ရတာပါပဲ။ သို့သော် ထိုပန်းချီကား (၂)ချပ်ကို ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ထောင်ပြီးချထားမိပါတယ်။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်က အောင်မောင်းရဲ့ကားပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ကြာပန်းရေအိုင်ကြီးတစ်ခု ဆွဲပေးပါလို့ပြောလို့ ဆွဲပေးတာပါ။ ကြာပန်းရေအိုင် ဆိုတော့ အောင်မင်းက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်။ ကြာကန်လို့ ပြောလိုက်ရင်ပြီး တာပါပဲဗျ။ ကိုရင်တာကလည်းလို့ ပြောတယ်။ မုံရွေးသား မောင်တာဟာ ကြာကန်ကြီးကိုလွမ်းသော်လည်း ကြာကန်လို့ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ပန်းချီကားထဲက ကြာကန်ကြီးဟာ စိမ်းနေတယ်။ သပြေပင်ကြီးတွေ အုံ့ဆိုင်လို့ ညို့နေတယ်။ အေးချမ်းနေတာပဲ။ အေးချမ်းတာကို ကျွန်တော့်ဇနီး အေးမြင့်ကြည် တ ကြိုက်တယ်။ သူ့ကြိုက်တာနဲ့ ဧည့်ခန်းမှာထားရတာပါပဲ။ အေးချမ်းတာကို ကျွန်တော် ကြိုက် မကြိုက်ကတော့ မသေချာဘူး။ နောက်တစ်ကားကတော့ အပျိုတော် (၄)ယောက် ယိမ်းကနေတဲ့ ပုံကားပါပဲ။ အဲဒီကားကိုကြည့်ရင်း အတူလေးရယ်တဲ့ ယှဉ်ကာပြိုင်၊ ဖဲဓမ္မရာ ရွှေကော်ဇော ရောနှောလို့ထိုင်လို့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်ပါတယ်။ သို့သော်ပန်းချီကားကို ထိုင်ခုံ ဆက်တီတွေ ကြားထဲမှာ ချထားလိုက်တာပါပဲ။ နံရံပေါ်မှာ သေသေချာချာ ချိတ်ရမှာလို့ တချို့လူတွေက ပြောတယ်။

တကယ်တော့ ခါးတောင်အင်္ကျီနဲ့ ရင်ကွဲထဘီကို ခင်ဗျားတို့လို ကြိုက်တာပါပဲလို့ လာသမ္မုလူကို ရှင်းပြရပါတယ်။ အဲသလောက် ရှင်းပြဖို့တော့

မလိုပါဘူးဗျာ။ သို့သော် ခဲစားမူချင်းတော့ မတူကြဘူးလို့ ပန်းချီဆရာကြီး အောင်မောင်းက ပြောတယ်။ မုံမွန်တွေ၊ ထန်းပင်တွေ၊ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ မြေခိုတွေ၊ နဘူးပင်တွေ၊ ဆူးခြုံတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုတွေ၊ ရေခန်းနေတဲ့ သလ္လာဝတီမြစ်ကနေ ခင်ဗျား ခွာသွားတာကြာပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ဦးဘထုံးဆိုင်ကို မျက်စိလယ်မှ ပြန်လာတဲ့လူပါဗျာလို့ပြောတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော် ထမင်းကို လက်နဲ့မစားတော့ပါဘူး။ ပန်းပဲထုသံလည်း မကြားရတော့ဘူး။ မန်ကျည်းရွက်လည်း မခူးတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာနေပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ တာလ-အာကာသ ဖိစီးခြင်း ရှိတယ်ဗျာ။ အနောက်လေ ညင်းညင်းတိုက်တယ်။ ကမ္ဘာ့လေညင်းလို့ အမည်နာမပြောင်းလဲလိုက်ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ အမည်နာမတင်မကပါဘူး။ အနှစ်သားကလည်း ကမ္ဘာ့လေ ညင်းညင်းပါပဲ။ အနောက်တင်မကဘူး။ အရွေ့လေရော၊ အလယ်ပိုင်း ရပ်ဝန်းဒေသရော၊ အာဖရိကပိုင်းတွေရော စုံနေတာပါပဲ။ စီအင်အင်တို့၊ ထိုင်းမိနဲ့ မျောလာကြတာပါပဲ။ မုံရွာ၊ မုံရွေး၊ ဦးဘထုံးဆိုင်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကာလနဲ့ အာကာသဟာ လုံလုံခြုံခြုံရှိတယ်။ သက်တောင့်သက်သာ အကျယ်အဝန်း မှီတယ်။ အခြားသော တစ်မိုးပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူး။ တစ်မိုး အယူအဆ မရှိဘူး။ တစ်မိုးယဉ်ကျေးမှုလည်း မရှိဘူး။ ခါးတောင်အင်္ကျီနဲ့ ရင်ကွဲထဘီတွေကို မောင်ရှင်လောင်းလှည့်ရင်တောင် တွေ့သေးတယ်။ အဲဒီ အရပ်မှာ မသိတသိ ဝိတ်ဟာ တစ်မိုးတွေရဲ့ အနောက်အယုတ်ကို မခံရဘူး။ စီအင်အင်တို့၊ စတားတို့ အရွေ့ဖျားစီးပွားရေး စာစောင်တို့၊ အီကော်နော်မစ်တွေထဲမှာ ပါတာတွေဟာ တစ်မိုးတစ်ခုနဲ့ပဲ ဆိုပါစို့ ရန်ကုန်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ မသိတသိစိတ်ကိုတော့ အဲဒါတွေက ရိုက်နေတာပါပဲ။ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် အဲဒီလူရဲ့ ကာလ၊ အာကာသ ဟာ ကျုံ့သွားတာပါပဲ။ အဲဒီလူရဲ့ ကာလနဲ့ အာကာသဟာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မှာ ကျယ်လာတယ်လို့လည်း ဆိုကြတယ်။ ကျုံ့သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တွယ်လာတာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူဟာ “ဝေဒနာသည်” ဖြစ်တော့မှာပါပဲ။ ဝေဒနာရဲ့ လက္ခဏာတွေကတော့ ကျုံ့သလိုခဲစားရတော့ကျပ်တယ်။

ကျယ်ပြောသလို ဖြစ်တော့လည်း ကိုယ့်နေရာအာကာသလေး သေးသွားပြီး အားငယ်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ မုံရွာကိုပြေးတာပဲ။ မုံရွာရောက်ရင် ဝေဒနာခဏ သက်သာပါတယ်။ ခက်တာတစ်ခုက ဦးဘထုံးဆိုင်က ကိုအောင် မောင်းတို့ ကိုဝင်းမောင်တို့က သက်တောင့်သက်သာ အေးအေးလူလူရှိလှတော့ လောကကြီးမှာ ဒင်းတို့လိုလူတွေ အများကြီးပဲလို့ မုံရွာအရောက် တတိယမြောက်ရက်မှာ တွေးမိတတ်တာပဲ။ ဒါနဲ့ရန်ကုန် ပြန်တော့တာပါပဲ။

ကြားနှစ်ရေတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲကလိုပါပဲ။ ဘုံဆိုင်ထဲမှာ တော်တော် ကြာတော့ ဘုံဆိုင်ထဲက ထွက်ပြေးတာပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်ရော ဆိုပါစို့။ ဘုံဆိုင်ကနေ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တာလဲ ထွက်ပြေးတာပါပဲ။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းက ထွက်ခဲ့ပြန်ပြီး ဘုံဆိုင်ပြန်ရောက်သွားတာလည်း ထွက်ပြေးတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်လို စာရေးသားခြင်း လောကကြီးထဲကို ထွက်ပြေးလာတဲ့ ကျော်ဝင်းနဲ့ မြင့်အောင်တို့ကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော်က ဟိဟိလို့ ရယ်မိသေးတယ်။ ပင်လယ် များရဲ့ဟိုမှာဘက်ကိုထွက်ပြေးကြတဲ့ တခြားကောင်တွေလည်းရှိတယ်။

ကာလ၊ အာကာသကျွပ်လောတာနဲ့ ကာလ၊ အာကာသ ကျယ်ပြန့် လာတာ တစ်ခဲနက်ဖြစ်ဖျက်တာတွေကို ပွဲစိမော်ဒန် အခြေအနေကြီးတဲ့ဗျာ။ (ပွဲစိမော်ဒန် အခြေအနေကြီးဆိုတာလည်း ဘာမှအထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒုခေတ် ကြီးကိုပြောတာပါ) ကျွန်သလိုကျယ်သလိုဖြစ်လာပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ အကောင်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မုံရွာပန်းချီဆရာတွေကို သမ္မုဒ္ဓေဆရာများလို့ ပြောဖူးသေးတယ်။ ချင်းတွင်းရေကြည်ကလူတွေဟာ သမ္မုဒ္ဓေဘုရားကားနဲ့ ချင်းတွင်းမြစ်ထဲကလေတွေပဲ ဆွဲတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကြာကန်ကြီး ပန်းချီဆွဲတဲ့ ချင်းတွင်းရေကြည် ကိုအောင်မောင်းကတော့ ရယ်နေတာပါပဲ။ သူချစ်တဲ့သူမို့ ခင်ဗျား တော်တော်ဝင့်တဲ့ လူပဲလို့ ပြန်မပြောပါ။

ကျွန်းလိုက်ကျယ်လိုက်ဖြစ်နေတာဟာ မုံရွာကခွာလာကတည်းကပဲ ဗျာ။ ဒါနဲ့သံသယတွေ များလာတာပဲ။ ကျွန်တော့်ဆရာ အောင်သာစံက မောင်တာ ယောနိသောမနသီကာရလေး ထားတတ်ရမယ်ကွလို့ ဆုံးမစကား

ပြောဖူးသေးတယ်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တော့ အချိန်နဲ့ နေရာက ကျွန်းကြပ် နေရင် သို့မဟုတ် မြန်နေရင် ဒါမျိုးကခက်မလား မသိဘူး။ ယောနိသောဆိုတာ ကျွန်တော် မသိတာပဲဖြစ်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခြင်း တသာ ပိုလွယ်မှာပေါ့။ ခရီးသွားတာတို့၊ ယမကာတစ်ခွက် နှစ်ခွက် သောက်တာတို့ စာတစ်အုပ်နှစ်အုပ် ဖတ်တာတို့ စာတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ရေးတာတို့။

“သင့်ကို ဝိုင်ယာကြိုးတွေနှင့် ဆက်ထားသည်။ သင်ဟာ တီဗွီ၊ တွန်ပူတာနှင့် ကြော်ငြာတွေရဲ့ သားကောင်သာဖြစ်သည်။ တီဗွီက တောက်တီး တောက်တဲ့အရပ်တွေက ညှို့ထားသည်။ မျက်ခွံကို ပင့်ကြည့်သည်။ တီဗွီထဲက သူရဲမက သင့်အပေါ် ခူးထောက်တော့ ရမ္မတ်ကြွစရာ။ သူမ၏ လည်တိုင်၊ သူမပခုံးသား ဆင်ခွယ်က အေးစက်စက် လရောင်လင်းလင်းမှာ၊ အနီရောင် နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် လျက်တော့သည်။ သူမ၏လျှာဖောင်းဖောင်းတွေက တောက်တောက်ပပ သွားဖြူဖြူတွေကို ပွေ့ထားသည်။ ပိုနီးအောင်ငုံတော့ သူမ၏ အသက်ရှူလေအေးအေးကိုတောင် သိသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့သွား တွေရဲ့ ချွန်မြခြင်းက သင့်လည်ပင်ကို ဖောက်သည်။ သင်ကတော့ ဇုတ်လုံးစုံမှိတ်ကာ အိပ်မက်ထဲကလို နှမ်းနယ်ပြေလျော့ အရသာခံလျက် တောင်သည်။ နှလုံးသားအစုံက ခုန်လျက်”လို့ ဆရာ ကြီးတစ်ယောက်ရေးတာ ဖတ်ရတယ်။

ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ တီဗွီကလာတဲ့အရပ်တွေနဲ့ မသိစိတ်ကို ထိုးနှက်နေတဲ့ မီမီယာတွေဟာ ကျွန်းခြင်း၊ ကျယ်ခြင်းရဲ့ ဇာတိတွေပဲလို့ ပြောတယ်။ သူရဲမက လျှာနဲ့လျက်သလိုပဲ။ ခင်ဗျားက ခေတ်လိုက်ဘူးတဲ့။

ကျွန်းလိုက်ကျယ်လိုက်ဖြစ်တာဟာ သံသယတွေ များလာတာ ကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။ အရင်တုန်းက (မုံရွာတုန်းက) ကိုယ့်ဟာလေးနဲ့ကိုယ် ထုတ်နေတာပဲ။ တခြားဟာတွေ ရှိနေတာကိုတွေ့လိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့် ဟာလေး ဟုတ်၊ မဟုတ်၊ မှန်၊ မမှန် မသေချာတော့ဘူး။ သို့သော် တယ်ဟာကို သူ့မှန်းလည်း မသိဘူး။ တခြားဟာတွေ ဒီလောကကြီးမှာတော့ ရှိနေတယ်။

ဖိုင်းမန်းဆိုတဲ့ သိပ္ပံဆရာတစ်ယောက်က အရာဝတ္ထုများကို ရှာဖွေတွေ့ ရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ဝိတိအကြောင်း ဟောဖူးတယ်။ သူကတော့ သံသယရှိတာကြောင့်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ သူ့မှာ သံသယတွေ ရှိသတဲ့၊ သို့သော် နေတတ်သတဲ့။

သိပ္ပံအလိုအရတော့ “ဘယ်ဟာအမှန်ဆိုသတာကို ရှာရမှာပဲ။ ဘယ်ဟာ မမှန်ဆိုသတာလည်း ရှာရမှာပဲ။ မှန်၊ မမှန်ကိုမသေချာတဲ့ သံသယနဲ့ ရှာရတာ၊ သံသယနဲ့ စရတာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သံသယရှိတာ မေးခွန်း ထုတ်တာဟာ ကျွန်တော့်စိတ်မနေမှာပါဝင်တဲ့ အခြေခံသဘောဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သံသယရှိရင်၊ မေးခွန်းထုတ်ရင် ယုံဖို့ခက်ခက်ဖြစ်လာတာ တွေ့ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်ကတော့ သံသယ မသေချာခြင်းရယ်၊ မသိခြင်းရယ်နဲ့ နေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်မှာတော့ မှားနိုင်တဲ့အဖြေတွေနဲ့ နေမယ့် အစား၊ မသိခြင်းနဲ့နေရတာ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။ ကျွန် တော့်မှာ ခန့်မှန်းချက်မျှသာဖြစ်တဲ့ အဖြေတွေ၊ မှန်ကောင်းမှန်နိုင်တယ်လို့သာ ပြောရမယ့် ယုံကြည်မှုတွေ၊ သေချာမှု၊ ဒီဂရီအမျိုးမျိုးတွေ ရှိတယ်။ (ဒီသေချာမှု ဒီဂရီတော့ (၁၀)ပြားဖူးလောက်ပဲ၊ ဒီတစ်ခုလည်း ငါးဖူးဖူးလောက်ပဲ) သို့သော် ဘာတစ်ခုမျှ ယတ်ပြတ် စိတ်မချနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် နာကန်းတစ်လုံးမျှ မသိတာတွေလည်း အများကြီးပဲ။ ဥပမာ၊ ကမ္ဘာမြေအပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် တည်ရှိနေရတာလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်ရင် ဒီမေးခွန်းဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိသလဲ။ ဒီမေးခွန်းမျိုးကို ခဏတစ်ဖြုတ်သာ တွေးလိုက်မိပြီး ကျွန်တော်ဟာ နောက်တစ်ခုကို ရောက်သွားတာပဲ။ ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ကျွန်တော်မသိပါ။ မသိလို့လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း မခံစားရပါ။ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ စကြဝဠာကြီးမှာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲနဲ့ ရောက်ရှိနေတယ်ဆိုရင်လည်း (ကျွန်တော် ပြောနိုင်သလောက်တော့ ဒီလိုပဲ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲနဲ့ ရောက်နေတာပါပဲ) ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဒီအဖြစ်က

မတုန်လှုပ် မချောက်ချားစေပါ။ (အဲဒီလို မသိခြင်း နဲ့ ကျွန်တော်နေတတ် ပါတယ်။)

ဖိုင်းမန်းကတော့၊ သံသယရှိခြင်းနဲ့ မသေချာခြင်းကို အသိဉာဏ် အမြော်အမြင် ပွင့်လန်းမှုအတွက် အရေးကြီးတဲ့၊ မရှိမဖြစ်တဲ့ အရာနှစ်ခုလို့ ခဏခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ အတွက်ပေါ့။ ကျွန်တော့်လို လူပြိုန်း အတွက်ကော။ သိပ္ပံပညာရှင်ကတော့ သံသယကိုလက်မှာစွဲလို့ ဘာဘာကြီး အကြောင်း လိုက်လံရှာဖွေခြင်းမှာ လျော်ပိုက်သတဲ့။ တစ်ခုခု ဆွဲတဲ့အခါ ကိုယ်မျှော်မှန်းတာ မဟုတ်လည်း အဲဒီတစ်ခုခုတွေ့တာကြောင့်ပဲ ဝီတိဖြစ်သတဲ့။ ကျွန်တော့်လို သာမြင်ညောင်ည အကောင်ကတော့ အားလျော့ တဲ့အခါ လျော့၊ အားတင်းတဲ့အခါ တင်း၊ ထွက်ပြေးတဲ့အခါ ပြေးပါပဲ။

ဤကြောင့် အခြားတစ်ပါးသောအရာတွေ ရှိနေတယ်လို့ သိလိုက်တာကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့တည်ရှိခြင်းဟာ ကျဉ်းသွားတယ်လို့ ခံစားရတဲ့အခါ၊ ပညာအိုးတွေက မိဒီယာတွေကို သူ့ရဲ့တွေ့လို့ပြောတာ နေမှာပါ။ တကယ်တော့ မိဒီယာတွေကြောင့် ကျယ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ တကယ်တော့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဖိုင်းမန်းလိုမသေချာခြင်းနှင့် နေတတ် အောင် လုပ်ရမှာပဲ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း (၁)

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း (၁)

“ခင်ဗျားနဲ့တစ်ည စကားပြောရတာ (၁၀)နှစ်ကြာစာဖတ်တာထက် ဝိုင်းကောင်းသဗျာ” လို့ အရုတ်ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ပြောသတဲ့။ သူငယ်ချင်းနဲ့ တစ်ညတာ စကားလက်ဆုံကျ ခြင်းကရတဲ့ အရသာကတော့ ရှားရှားပါးပါးအရသာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာရှိ သော်လည်း စကားတတ်ချင်မှ တတ်တယ်။ စကားတတ်သူဟာလည်း ပညာရှိ ချင်မှရှိတယ်။ တောင်ပေါ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ လူ့ဘဝကို နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ကာ အဲဒီလူဟာလည်း အပြောကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် အဲဒီအတွေ့အကြုံဟာ ငြိုဟ်အသစ်တစ်လုံးကိုတွေ့တဲ့ မတူတူဆရာတစ်ယောက်၊ ပန်းအသစ်တစ်စုံတရာကိုတွေ့တဲ့ ရုက္ခပေဒဆရာ တစ်ယောက်လို ပျော်စရာကောင်းတဲ့အတွေ့အကြုံ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။

မီးဖိုခန်းမှာ စကားစမြည်ပြောကြတဲ့အရသာမျိုး ကွယ်ပျောက်ကုန် ပြီး ယခုခေတ်မှာ စီးပွားရေးပဲ အရေးစိုက်ကြလို့ပါပဲ။ အိမ်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘဲ၊ အခန်းတွေဖြစ်ကုန်ကြတော့၊ ထင်းမီးဖိုရယ်လို့လည်း မရှိတော့ပါ။ ယခုခေတ်ရဲ့ “အမြန်” ဟာလည်း ဟန်မကျလှပါ။ စကားလက်ဆုံကျခြင်းဆိုတာ၊ ဇိမ်ကျနေတဲ့ အချိန်နှေးတဲ့လူတွေပဲ လုပ်နိုင်တဲ့အရာပါ။ စကားပြောခြင်းနှင့် စကား လက်ဆုံကျခြင်းဟာလည်း မတူလှပါ။ တရုတ်လိုမှာ စကားပြောတာဟာ Shuohua ရှော်ဟွားတဲ့၊ လက်ဆုံကျတာကတော့ T'anhua တန်ဟွာတဲ့၊ စကားလက်ဆုံကျခြင်းဆိုသတာ၊ လုပ်ငန်းအကြောင်းပြောတာ မဟုတ်ဘဲ လက်တတ်ရာရာပြောတာ၊ ငယ်ငယ်က အသေးအဖွဲလေးတွေပြောတာ၊

သို့သော် ဇိမ်ရှိရှိ ပြောနေတာမျိုးပါ။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းဆိုင်ရာ စာရေးတာနဲ့ သူငယ်ချင်းချစ်ဆွေတွေထံ စာရေးတာ (၂)ခု ခြားနားသလိုပါပဲ။ အလုပ်ကြောင်း ဆွေးနွေးရင် မည်သူမဆိုနဲ့ ဆွေးနွေးလို့ရတယ်။ တစ်ညတာ အရင်းအတိုင်း ပြောလို့ရတဲ့သူကတော့ တော်တော်နည်းပါတယ်။ နှစ်သက်တဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ စာကိုဖတ်ရသလို သို့မဟုတ် အဲဒါဟာထက်တောင်ပိုတဲ့ အရသာမျိုး ရနိုင်ပါတယ်။ ချစ်ဆွေရဲ့ အသံလည်းကြားရလို့၊ ဟန်ပန်လည်း မြင်ရလို့ပါပဲတဲ့။ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေရဲ့ မိတ်ဆုံးစားပွဲမှာ၊ ညတစ်ည ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ၊ ခရီးသွားတော့ ညအိပ်ရပ်နားတဲ့ တည်းခိုခန်းငယ်တစ်ခုမှာ . . . စကားလက်ဆုံကျတတ်တယ်။ တစ္ဆေတွေ၊ ပုံပြင်၊ ဒဏ္ဍာရီတွေ၊ သစ္စာဖောက်တွေ၊ ခေတ်ရဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေ၊ ပြိုကွဲတာတွေ၊ ပြောင်းလဲတာတွေ . . . ဘဝကို အရသာခံစေတဲ့ သတိရခြင်းများမှာ ဒီလိုစကားစမြည် ပြောတာ တွေပါတာပေါ့။

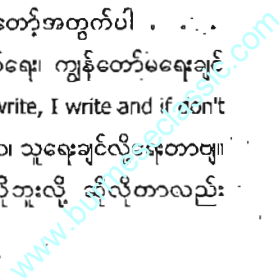
စကားလက်ဆုံကျခြင်းဆိုတဲ့ အထက်စာတစ်ပိုဒ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မြက်ခင်းလေးရှိပါတယ်။ ဝါးရုံထစ်ရုံ လည်းရှိပါတယ်။ စိန်ပန်း (၂)ပင်နဲ့ သရက်တစ်ပင်လည်း ရှိပါတယ်။ “ဝါးရုံ ဝါးရွက်များက စကားဆိုသံတစ်ချို့ အုပ်လုံးမသိမ်း ဆံပင်စိမ်းများနဲ့ ယိမ်းနဲ့ ကာ ဖွာရရာသီကရီ” လို့ ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်ရေးတဲ့ ကဗျာကိုမှတ်မိပါတယ်။ ဝါးရုံတွေကြောင့် လသာညများမှာ ငွေလရောင်ဟာ မြက်ခင်းပေါ်ကို ခပ်မှုန်မှုန် ကျတတ်ပါတယ်။ မီးသီးလေးတစ်လုံးတာလည်း မလင်းတလင်းပဲ လင်းနေပါတယ်။ ထွန်းလင်း တောက်ပတာမျိုး ကျွန်တော့်မြက်ခင်းမှာ မရှိပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်းကို မနှစ်သက်ပါ။ ငွေလရောင်ရယ် မှုန်မှုန်သာခြယ်ပါမှ အရသာရှိပါတယ်။ ငွေလရောင်မှုန်မှုန် ခြယ်တဲ့ တစ်ညမှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကြွလာတာနဲ့ စကားစမြည် ပြောကြတာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ ချန်ထားတာမရှိပါ။ ယခုအံ့ဒီ အကြောင်းကလေး ပြောမလို့၊ သူငယ်ချင်းခိုသာ ပြောတာတွေပေါ့။

အိမ်ရှေ့ကမြက်ခင်းပေါ်မှာ အိုင်းရစ်ဝီစကီ သောက်ကြပါတယ်။ သူငယ်ချင်းက အဲဒီဝီစကီကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်က မသိပါ။ ဒီယမကာက တွန့်တော့အတွက် အထူးအဆန်းနဲ့ မြင်သန်းက ကိုတာ သောက်ကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒါက စထရိုက်ဗျူ ရောထားတာ မဟုတ်တဲ့၊ တကူးတက ကျွန်တော်ရှာထား တာပါ။ ကျွန်တော် တကူးတကရှာထားတာကို သူ့အားတိုက်လည်း သူ့ကြိုက် ချင်မှ ကြိုက်မှာပေါ့နော်။ သို့သော် ဝခွက်၊ ၂ခွက်သောက်ကြတာပေါ့။ ငွေလရောင် အောက်မှာပေါ့

ရော်ဘောကမ္ဘာထဲမှာ
 ရော်သောသစ်ရွက်များ
 ထို့အပြင် ရော်သောလူများ။
 In a yellowing world
 of yellowing leaves
 And yellowing man

ရော်တာနဲ့ဝါတာ တူချင်မှ တူမှာပါ။ သို့သော် ရော်တယ်လို့ တွန့်တော်က ရေးချင်နေတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကတော့ ပန်းချီလဲဆွဲ တာကြောင့် အရောင်တွေအကြောင်းပိုသိပါတယ်။ ရော်တဲ့အရွက်မှာ ငွေရောင်လည်းပါတယ်။ အဝါချည်းမဟုတ်ဘူး။ ရော်တယ်ဆိုတာ ဝါရွေ့လို့ ပြောတယ်။

စာရေးတဲ့အကြောင်းပြောရင်း ဒီအိပ်ချ်လော့ရင် ရေးတာကိုလည်း ပြောမိတယ်။ “လော့ရင်ရေးတာရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ . . . အနုပညာ . . . ကျွန်တော်ရေးချင် ကျွန်တော်ရေး၊ ကျွန်တော်မရေးချင် ကျွန်တော်မရေး၊ Art for my sake. If I want to write, I write and if don't want to, I won't.” စာရေးသူ . . . စာရေးတာဟာ၊ သူရေးချင်လို့ရေးတာဗျ။ သို့သော် ဒီလိုပြောခြင်းမှာ စေတနာရှိစရာ မလိုဘူးလို့ ဆိုလိုတာလည်း

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းကတော့ ဒါမျိုးကို လက်မခံဘူးတဲ့။ မိမိ အရေး အသားကို တခြားလူတွေဖတ်မှာမို့တဲ့။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖတ်တာမှ မဟုတ်တာပဲတဲ့။

ကျွန်တော်အနေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ စာရေးဖို့ကြောက်နေမိတယ်။ ခွဲ တွဲတွဲ ဖြစ်နေတယ်။ တလောတ နိုင်ပေါ (V.S. Naipaul)ရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် “အဖေနဲ့ သားပေးစာများ” ဖတ်ရပါတယ်။ နိုင်ပေါကို သူ့အဖေက စာတွေရေး တယ်။ စာတစ်စောင်မှာ ဘယ်လိုပါသလဲဆိုရင် “ဖေဖေအချစ် ဝီဒို (ဝီဒိုဆိုတာ နိုင်ပေါပါပဲ)။ သား... အနုပညာသမားဖြစ်ဖို့ မကြောက်လေနဲ့၊ သားအနေနဲ့ လောရင့်တွေ့သလို တွေးသင့်တယ်။ သားဖြစ်နေသလို ဖေဖေလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်”

နိုင်ပေါရဲ့ အဖေဟာလည်း စာရေးဆရာပဲ။ စာအုပ် ၃အုပ် ရေးဖူး တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကစာရေးဆရာမို့ သူ့သားကိုအနုပညာသမားဖြစ်ဖို့ မကြောက် လေနဲ့ ဆိုတဲ့စကားမျိုးကို ပြောတတ်တာ။

စာရေးတာဟာ ရှာဖွေတာပါပဲ။ Exploreလုပ်တာပါ။ အင်္ဂလိပ် စကား လုံးထည့်ပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ နားလည်ဖို့ စာရေးတာ၊ ရှာဖွေဖို့ စာရေးတာ။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းက နားလည်ပြီးမှ စာရေးရမှာ မဟုတ်လားလို့ ပြန်ပြောပါ တယ်။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ နားမလည်ဘဲရေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ စာမရေးခင် နားလည်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ တာဝန်ရှိအပ်တယ် မဟုတ်လားတဲ့။

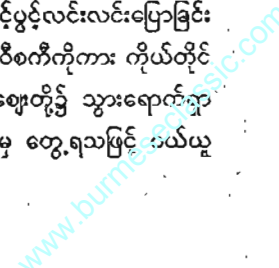
ငြင်းခုံရတာ ပျော်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြောရ တာဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း ရှိပါတယ်။

စာရေးသူဟာ သိလို့၊ တတ်လို့ ရေးနေကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး လို့ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံသင့်ပါတယ်ဗျာလို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောမိတယ်။ ခင်ဗျားသိ သားပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဖတ်ရတာလေးတွေ ပြန် ပြောချင်လို့သာ ယားယံအောင် လုပ်တဲ့ ကိစ္စလေးတို့တော့ ထေ့ချင်လို့သာ စာရေးမိတာပါ။ အတွေ့အကြုံတွေ ဘာတွေလည်း သိပ်မရှိပါဘူး။

စာရေးတဲ့သူဟာ စာဖတ်တဲ့သူအပေါ် ဩဇာသက်ရောက်တယ် ဆိုတာပဲ။ စာဖတ်သူဟာ ငလောကျောက်သင်ပုန်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စာဖတ်သူရဲ့ ဆွေကန်သင်ပုန်းပေါ်မှာ သူ့ရေးထားပြီးသား၊ မှတ်သားထားပြီးသားတွေ ရှိပါ တယ်။ သူ့ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ကျွန်တော်ရေးချင်တာရေးမှာကို သူ့လက်မခံ ပါဘူး။ သူ့ကြိုက်တာ သူ့လက်ခံချင်တာကိုပဲ သူ့လက်ခံမှာပါ။ “တစ်ယောက် ယောက်က ညွှန်းတဲ့အတိုင်း” ဆိုတာထက်၊ ထစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရေးသူနှင့် ဖတ်သူ အပြန်အလှန်ပြုခြင်း၊ ပေါင်းစပ်ရနယ်ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ထင်တာပါပဲ။ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေအနေနဲ့ အလွန်စိုးရိမ်စရာ မကြောင်းမရှိပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ စာဖတ်သူဟာ စာရေးသူတွေ ဝေဖန်ဆရာ တွေထက် အကြားအမြင်များသူတွေ၊ အမြော်အမြင်ရှိသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ စာဖတ်သူကို အထင်မသေးခြင်းအားဖြင့် စာရေးသူဟာလွတ်လွတ်လပ်လပ် သူ့ရေးပါးပြီး ဖြစ်လာတာပါပဲ။

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းကတော့ စာရေးတဲ့သူမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ မြင်ပြီး ပြောတာပါပဲ။ သူပြောတာလည်း မမှန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

။ ဝေဖန်ရေးဆရာ တော်တော်များများ လက်မခံနိုင်တန်သော ကျွန်တော်အတွက်သာ အနုပညာဟူသော လောရင့်၏ စကားကို သူငယ်ချင်းနှင့်ပြောသော စကားဝိုင်းဖြစ်၍ ထို စကားကို ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အနုပညာ သမားဖြစ်ဖို့ ကြောက်တယ်ဗျာဟူ၍ ပြောခြင်းမှာလည်း သူငယ်ချင်းကို ရိုးရိုး သားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တည်ခင်း အပ်သော ဝီစကီကိုကား ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ယူနေပလာလော၊ မင်္ဂလာဈေးတို့၌ သွားရောက်ရှာ ဖွေကာ၊ ဘလာဇွန်စုပါမတ်ရောက်မှ တွေ့ရသဖြင့် ဝယ်ယူ တည်ခင်းခြင်း အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း (၂)

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း (၂)

မင်္ဂလာဈေး၌ သော်လည်းကောင်း၊ ယုနေပလာဇာ၌ သော်လည်းကောင်း ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မတွေ့ရှိဘဲ ဘလေးဇွန်ရောက်မှ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ခိုင်းရစ်စီစကီနှင့် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ကြွရောက်လာသော သူငယ်ချင်းအား စဉ်းခံခဲ့ ပါသည်။

“တကူးတကဲ ရှာထားတာကွ” ဟု ပြောသော်ငြားလည်း ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းသည် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ “ငါမကြိုက်ဘူးကွ” ဟု ပြောသည်။

“မင်းက မင်းကောင်းတယ်ထင်တဲ့ဟာနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံနေလို့ ဘယ် ဖြစ်လေ၊ ဧည့်သည် (ငါ) စားသုံးသူကြိုက်တဲ့ဟာနဲ့ ဧည့်ခံသင့်တယ်ကွ။ အဲဒါ ကြောင့်ပဲ မင်းလိုကောင်က အူကြောင်ကျားလို့ အပြောခံရတာပဲ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းက ခပ်ကြောင်ကြောင်အူကောင်လို့ ပြောတာ ဟုတ်ပါဘူး။ ဇော်ဇော်အောင်နဲ့ ကိုခင်မောင်ရင်ကလည်း ‘ငကြောင်’ လို့ ပြောတာပါပဲ”

သူပြောတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်၏ ငကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို စိစစ်ကြည့်မိတယ်။ သူငယ်ချင်းကလည်း သူထင်ရာဝင်ပြော သိတယ်။ သို့မဟုတ် ဝေဖန်ပါတယ်။ သို့မဟုတ် ဆရာလုပ်ပါတယ်။ သို့သော် အထနာနဲ့လို့ ပြောတယ်။ လူတွေအတွက်လို့ ပြောတယ်။ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။

ငကြောင်ဖြစ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုယ်ကြောင်မှန်း သူများသိတာ ထက် ကိုယ်ကပိုသိတယ်။ ကိုယ်ကြောင်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိတာကို သူများကို သိတာ ပြောမပြောပါဘူး။ လျှောက်စဉ်းစားနေတာကြောင့် ကြောင်တယ်လို့

အပြောခံ ရတာ နေမှာ။ တချို့ကိစ္စတွေကို လူတစ်ချို့သိတာထက် ကိုယ်တပိုသိ ရင်လည်း ကြောင်တယ်လို့ အပြောခံရတာပဲ။

ခပ်ကြောင်ကြောင် ဆရာဝန်လို့ ကိုခင်မောင်ရင်က ပြောသတဲ့။ ကိုခင် မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို အဲသလိုပြောတာတုန်း။

ကျွန်တော်သူ့ဆီရောက်လို့ သူပန်းချီကားတွေဝယ်လို့ ပြောတာပါပဲ။ မြောက်ဥက္ကလာပ ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျနေတုန်းမှာ သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ဝင်း နဲ့ ကိုခင်မောင်ရင်အိမ် ရောက်သွားတယ်။ ခင်မောင်ဝင်းက အရင်ကတည်းက ကိုခင်မောင်ရင်နဲ့ သိတယ်။ ခင်မောင်ရင်အိမ် (ဝါ) တဲကတော့ သက်ကယ် အမိုး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့၊ ဝါးထရဲကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ကြမ်းပြင်အပေါက်တွေက တဆင့် မြက်ပင်တွေ၊ ကိုင်းပင်တွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ ထိုင်တဲ့နေရာအပေါ်ထိ တက် နေတယ်။ အိမ်တံခါးပေါက်က သော့မရှိ၊ မင်းတုပ်မရှိဘူး။ အလဲ့ တယ်ဟုတ်ပါ လားလို့ ကျွန်တော်ကပြော တော့ ခင်မောင်ဝင်းက မင်းအဲသလို နေနိုင်လို့လား။ ဘာလို့ တယ်ဟုတ်ရတာ တုန်းလို့ ပြောတယ်။ ပစ်စလက်ခတ် နေနိုင်လို့က်တာ။ တယ်ဟုတ်ပါလား။

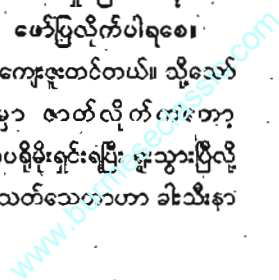
သူ့ဆွဲနေတဲ့ပန်းချီကားကို ဒါဘာတုန်းလို့မေးတော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး လို့ မြေတယ်။ ဘယ်လောက်တုန်းလို့မေးတော့ သုံးပေနှစ်ပေမို့ သုံးသောင်း လေးပေ သုံးပေမို့ ငါးသောင်းလို့ မြေတယ်။ ကောင်းလားလို့ မေးတော့ သူ့ဆွဲ တာပဲ ကောင်းတာပေါ့လို့ မြေတယ်။ ဒီတစ်ကားကောလို့ အာနန္ဒာလိုက်ဂူထဲ အလင်းရောင်တန်းကြီးတစ်ခု ထိုးကျနေတဲ့ပုံကိုမေးတော့ ပိုက်ဆံမရှိရင် ဒါမျိုးဆွဲ တာပဲလို့ မြေတယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဝယ်မယ်လို့ ဝယ်ခဲ့တယ်။

ဟိုတလောက ကျွန်တော်မေးနေလုပ်တယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခါလောက် တော့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဆရာသမားတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေကို ကျွေးချင်လို့ပါ။ ကိုဆဲ ဟာဘာကောင်မှ မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်။ သို့သော် လူအပေါင်းတို့နည်းနည်းနု (အများကြီးမူးတာတို့တော့ မကြိုက်မနှစ်သက်ပါ။ ဒါကြောင့် အများကြီးမူးမည် လူတွေကို မဖိတ်ပါ) နည်းနည်းမူးသောအားဖြင့် လူအပေါင်းတို့ပျော် ဒါမျိုးထို

ကောင်းသည်ထင်၍ ဖြစ်ပါတယ်။ သိန်းထွန်းက “ချစ်သူလွဲတော့လေ၊ အသည်း တွေကွဲ ဝဲတဲ့မျက်ရည်၊ နန္ဒာကန် အင်းယားလည်း အသိပေ” သီချင်းကို ဆိုတယ်။ “တစ်ယောက်ကတော့ ကဗျာတွေရေးလို့ သူနေ . . . နောက်တစ်ယောက်က ပြောပွေ၊ အပိုးသန်သူပေ” စာဒီသီချင်းဆိုတာဟာ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော် တဗျာရေးတာ သတိရလို့တဲ့။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ နည်းနည်းလေးတော့ ယစ်ချင် တာ။ ကဗျာတွေ ရေးချင်တာ။ ဒါဟာ မူလဘူတ ပထမလူသားပဲ။ လူ၏မူလစိတ် ဒိုင်အိုနစ်ဆစ်သည် ဂီတနှင့် ယစ်ခြင်းကို ကြိုက်လေသတည်းဟု ဖတ်ဖူး၍ ထို စကားအလိုအရ ကျောင်းတုန်းက ကဗျာစပ်သည့် မူလပထမလူသား စိတ်ရှိသည် ဟုပြောလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် အပိုလိုနီယန်း ဆင်ခြင်တဲ့တရားက ဝင် ရောက်ဆင်နွှဲတာကြောင့်၊ အများကြီးလည်း လေစ်ချင်သောအခါ နှစ်ခုစပ်ကြား၌ ခွကွကျပါပဲ။ ကဗျာဆရာများကတော့ ဒိုင်အိုနစ်ဆစ် အဖြစ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် မထိန်းဘဲမူးသောကြောင့် လူပေတို့သာ အစစ်ကြီး ဖြစ်တယ်။ ကျောင်းတုန်းက စတဲ့ ကဗျာရေးဇာတ်လမ်းဟာ လူပေကဗျာ ဆရာအဖြစ်နဲ့ အဆုံးသတ် ရင် ကျွန်တော်က အကြောင်ကြောင်အကောင်တော့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။

ကမ္ဘာပေါ်တ တစ်နေရာရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ အမြဲမှာ၊ သွင်းနေခဲ့ပါ လိမ့်မယ်။ သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းပေါ်တ အိမ်မက် တွေကို ကျွန်တော်စာနာဖို့ သိခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက်တာ ကျွန်တော်ရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေဟာ သောင်ထင် သင်္ဘောတစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မြောက်မြားလှစွာသော ဓား၊ သွင်းခွင့်မျှ၊ မှီတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်မောင်ချောနွယ်က အသက်ရှင်ခြင်းတရား များကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မော်ပြုလိုက်ပါရစေ။

မောင်ချောနွယ်က အသက်ရှင်ခြင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ကားတော့ ဆတ်သေတယ်။ သူဟာ အကြောင်ကျားအဖြစ်ကပရိသီးရင်းရပြီး မူးသွားပြီလို့ သုငယ်ချင်းတစ်တွေ က ဆိုသတဲ့။ လူတစ်ယောက်သတ်သေတာဟာ ခါးသီးနာ

အသက်ကြောင့်လို့ ထင်ချင် ထင်ကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ လောကကြီး
ဟာတော့ ဒီလိုချည်းပါပဲ။ မထူးတစ်ဖူးပဲလို့ သိသွားတာကြောင့် အဲသလို
သတ်သေတာလို့ တွေးကြည့်မိတယ်။ အသက်ရှင်ခြင်းတရားကို ကျေးဇူးတင်
တယ်လို့ ပြောတာမှားတယ်။ အသက်ရှင်ခြင်းဆိုတာ တရားမှမဟုတ်တာပဲ။
အမေက မွေးလို့ဖြစ်တာ။ "ကျွန် တော်မောင်ချောနွယ်က အမေကိုကျေးဇူးတင်
ပါတယ်" လို့ပဲ ပြောရမှာလို့ထင် တယ်။ အခါတစ်ပါး၌ မောင်ချောနွယ်လာတဲ့
အခါ ခင်ဗျားဟာ မူလဘူတလူသား ကြီးဖြစ်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်
သိပ်မသောက်နဲ့ဗျာလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဟီ ဟီ၊ လူနေသော လောကဆိုတာ ဘယ်လောကဖြစ်စေ၊ အတူတူပဲ
ဟု မသိနဲ့။ စာရေးဆရာဟူသမျှမှာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ချည်းသာဟု ထင်ခဲ့ပါ
တယ်။ ကြောင်သောအခါ စာရေးဆရာဖြစ်လေသည်တကားဟူ၍ ကျွန်တော်ရေး
လျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောသည်သာဖြစ်၍ မည်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက် ကိုမျှ ညွှန်းသည်မဟုတ်ကြောင်း သစ္စာဆိုပါတယ် ခင်ဗျား။

စာမတောက်တစ်ခေါက် ရေးတဲ့အခါ ခင်ဗျားတာဝန်ရှိတယ်နော်လို့
ကျွန်တော့်ကို သတိလာလာပေးတဲ့ လူတွေတို့တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
သတိမေ့ လျော့တတ်တယ်လို့ ထင်ပုံရပါတယ်။ ကျောင်းတုန်းကလို ကဗျာရေး
ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ အရေးအသားတစ်ခု ရေးဖြစ်ပါတယ်။
ကဗျာလား၊ မကဗျာလား၊ မသိဘူး။ ကျောင်းတုန်းက ရေးတာနဲ့တော့ မတူဘူး။

“ချောင်းကလေးပဲ တော်ပါပြီ”

ခင်ဗျား ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရှိတာရေး၊ ဘာမှ မတွေးနဲ့၊
မရေးခင် ဇာဏာဘယာများသည်မှာ အလကားပဲ။
စဉ်းစားပြီးရေးတာ အစစ်မဟုတ်၊ မောင်ချောနွယ်အတုလို ကိုရင်တာအတု။
နစ်ရှေးအဆို-
စာရေးဆရာတွေ၊ ပကတိအတွေးမရေး၊

အတွေးပေါ်ကအတွေးကိုရေး မစွန့်တော့ဘူး။
လောရင်းအဆို-
အနုပညာဟာ ငါ့အတွက်၊ ငါရေးချင် ငါရေး၊
ငါမရေးချင် ငါမရေး။
ပြောချင်ပါတယ်ဗျာ၊ အစစ်ကိုပေါ့ဗျာ။
ဆန်းလေးဆယ်အတွက် ထွန်ယက်ခဲ့ပါတယ်။
သူတစ်ပါးချမ်းသာရေးအတွက် ပါဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေတော့ ပြောကြတယ်။
(စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းအရသာက တယ်ကောင်းတာပဲ)
လူဘဝမှာ မှားယွင်းခွင့်ရှိပါတယ်။ မှားတဲ့အခါလဲ မှားပေမပေါ့။
ဒါမျိုးကျတော့ ဟားကြတယ်။ (မှားတာကို အားပေးသတဲ့)
အထီးကျန်ဖြစ်မှာမို့လား၊ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားရတာများ
ကြည်လင်မြ ဝကွက် ဝယက်ပလုံစီ၊ ပလီတီတာ တစ်ယောက်တည်း
အောင်းငယ်မြောင်းငယ် ခရီးသွားတာ
တတယ်တော့ ကျွန်တော် ချောင်းကလေးပဲဖြစ်ချင်သဗျာ၊
တိုက်သွားချင်ရာ လျှောက်သွား၊ ကိုယ့်နားက လူတွေပဲ ကိုယ့်အသံကြား။
(ဆန်းလေးဆယ်အတွက် ထွန်ယက်ခဲ့ပါတယ်။ မောင်ချောနွယ် စကားလုံး
ကြည်လင်မြ ဝကွက်ဝယက်ပလုံစီ၊ ပလီတီတာ- ကြည်အေးစကားလုံး)

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း အရသာဟာ တကယ်ကောင်းသော်လည်း ကိုယ်
ဆင်တတ်သမျှလေး လုပ်နေတာပဲ၊ ပြီးတာပဲ။

“လူအပေါင်းတို့ချမ်းသာရေး” ပြောတာတွေလဲ၊ လုပ်တဲ့လူတွေလဲ
အံ့ဩခိုးမွမ်းပါတယ်ဗျာ။

စာရေးတဲ့စာဟာ စာရွက်ပေါ်ရောက်တယ်၊ လူများစွာ ဖတ်မှာပဲ။
တို့ယ့်အသံကို ကြားရုံဆိုရင် စာမရေးနဲ့ပေါ့။ သူငယ်ချင်းက ငေါက်ပါ့ဘယ်။
အဲဒါခက်တာပဲဗျာ၊ စာရေးသူဟာ ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတာ ရေးချင်တယ်။
အတုတသေးဘူးလို့ ဆင်ခြင်နေရပြန်တယ်။ တစ်ခါတလေ ကြောက်နေတယ်။

တစ်ခါတရံ အားတင်းရတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထင်ရာဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိအပ်တဲ့ကျင့်ဝတ် နီတိ အလိုလိုရှိပြီးသား မဟုတ်လားဗျာ။

ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောရပါစေ။ ငါဘာလို့ စာရေးသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မေးကြည့်သဗျာ။ စိတ်ထဲရှိတာကို ပြောမယ်လို့ ကျွန်တော်က ယုံကြည်သော စာရေးဆရာများကိုလည်း လိုက်မေးတာပဲ။ “ရေးချင် လို့ရေးတာ မဟုတ်လားလို့” မေးကြည့်တော့ “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”၊ “မှန်ပါသဗျာ” ဆိုသော အဖြေကိုသာရရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်မှာ ကျွန်တော်ရေးချင်လို့ ရေးတာက ပြားငါးဆယ်ဖိုး၊ လူတွေအတွက် ပြားသုံးဆယ်ဖိုး၊ အသိအမှတ်ခံလိုခြင်း၊ လိုအင်အတွက်က ပြားနှစ်ဆယ်ဖိုးဟု တွက်ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ကိုယ်ရေးချင်လို့ ရေးတာက ပြားငါးဆယ်ဖိုး၊ လူတွေအတွက်က ပြားသုံးဆယ်ဖိုး၊ အသိအမှတ်ခံရလိုခြင်းလိုအင်အတွက်က ပြားနှစ်ဆယ်ဖိုး ပေါင်းသောအခါ တချို့အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ် တစ်ကျပ်ဖိုး ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တစ်ကျပ်ဖိုး လုပ်သူကား စာရေးဆရာဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ပြောသော အချိုးအစားမှာ ကျွန်တော့်အချိုးအစား သာဖြစ်၍ စာရေးဆရာတိုင်းအတွက် အမှန်ဟုမဆိုလိုပါ။ (ဝါ) မှားနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ကိုယ့်သဘော၊ ကိုယ့်ဝေဖန် ဆိုင်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း (၃)

သွယ်ရင်များနှင့်

စကားစမြည်ပြောခြင်း (၃)

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
စာရေးတဲ့အခါ
ကိုယ်ရေးချင်တာ
လျှောက်ရေးတာလည်း၊
အိမ်မှာပင့်ဖိတ်ပြီး
စကားစမြည်ပြောသလို
အရသာရှိတာပါပဲ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စာရေးတဲ့အခါ ကိုယ်ရေးချင်တာ လျှောက်ရေးတာလည်း၊ အိမ်မှာပင့်ဖိတ်ပြီး စကားစမြည်ပြောသလို အရသာ ရှိတာပါပဲ။ ပင်လယ်ကြီး၏ဟိုဘက် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်နေသော တို့မြင့်သန်းနှင့် ကျွန်တော်စာပေးစာယူ လုပ်သည်များကို ဖော်ပြပါရစေ။

တလောက ကုလားလူမျိုး နိုင်ပေါနဲ့ သူ့အဖေ အပြန်အလှန်ရေးတဲ့ စာတွေကို စာအုပ်တစ်အုပ်လုပ်ထားတာ ဖတ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ တို့မြင့်သန်းနဲ့ ရေးတဲ့စာတွေ တချို့ပျောက်ကုန်ပြီ။ ကျန်ရှိတဲ့စာတွေဟာလည်း အစီအစဉ်မကျတော့ပါဘူး။

ဥ-ဧပြီ ၂၀၀၁
ဆရာတထံ

ဆေးလဲသော အရပ်တစ်ပါးမှာ မျောက်မဖြစ်နိုင်တော့သည့်နောက်၊ တတိယကမ္ဘာ ဝေကြီးကို မျှော်လင့်ရင်း ဤစာကိုရေးလိုက်ရပါသည်။ ပို့လိုက်သော ဖက်စ်ရ သည်။ သန်းသန်းကတော့ “ဒုတိယမြောက် ရိုမီယို” ဟူသောအမည်ကို သဘော ကျ နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ “ဒုတိယမြောက် ရိုမီယို” ဟုဆိုသော်၊ ပိုကောင်း မည်လားဟု တွေးကြည့်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင် သော ကိစ္စမဟုတ်သဖြင့် ရဲရဲကြီးမပြောရဲလှပါ။ ခင်ဗျား ရေးသည့်အတိုင်း လျှောက်လုပ်၍ သင့်လျော်ရာအရပ်သို့၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် လက်ပစ်ကူး၍သာ လာချင်ပါတော့သည်။ လက်ပစ်ကူး၍လည်း မဖြစ်သေးပါ။ Epicondylitis

ပြန်ဖြစ်သဖြင့်၊ ဆေးထိုးနေရပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်ကြီး ခရီးသွားနေသောကြောင့် ဝေဒနာကို ဝိစကီဖြင့် တစ်ပတ်ခန့် ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ထားရပါတယ်။ စနေနေ့ကမူ ဒေါ်လာနှစ်ရာ လောက် ကုန်သွားပြီး ဆရာဝန်ကြီးရော ကျွန်တော်ပါ အတော်နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကြပါသည်။ ယနေ့သော် အတော်ဟန်နေပါသည်။ မဂ္ဂလင်းကလေးတော့ ဖြစ် အောင် လုပ်စေချင်ပါတယ်။ “ကိုရင်တာနှစ်ပါးသွားခန်း” ထည့်သော်၊ “ကိုရင်တာ မြိုင်ထ၊ ထရပါလိမ့်မည်”။ ဤကိစ္စမှာ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ရုပ်ရှင်သမားများထံ တပည့်ခံနေသော ကိုရင်တာ တစ်ယောက်၊ စာရေးခြင်းကို မေ့လျော့ပစ်ကာ သိမှတ်နားလည်လက်ခံထား မှုများ (ဘိုလိုရေးသော် ပါရဒိုင်ကြီး) ဘေးတိုက်၊ ကန့်လန့်ဖြတ်၊ ဒေါင်လိုက်ရွေ့ သွားမည်ကိုမူ တွေးပူမိပါသည်။ သို့ဖြစ်ရကား စာပေရေးသား ဖော်ထုတ်မှုစိတ် သိရှိမှု မှေးမှိန်၊ ညှိုးရော်မသွားစေရန်ရည်သန်၍ အောက်ဖော်ပြပါ စာအုပ် စာရင်းကို အလျင်အမြန် ဆက်သွင်းပို့သလိုက်ရပါသည်။

- * The Use of Literature . . . Italo Calivo
- * Oulipo Compendium . . . Harry Matthews(ed.)
- * Gravity Rainbow . . . Thomas Pynchon
- * The Consumer Society Reader . . . Juliet Schor
- * For a Critique of the Political Economy for Sign . . . J. Baudrillard
- * All the Names . . . Jose Sorango
- * The Plays of Aristophanes . . . Aristophanes
- * The Sixteen Satires . . . Juvenal
- * Selected Poems of Jorge Luis Borges . . . Alexander Coleman (ed.)

စင်ကာပူတွင် ဝယ်မရသော် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအကြောင်းကြား လိုက်ပါ။ ကာလီဘိုးစာအုပ်မှာ ဖတ်ကြည့်သင့်ပါသည်။ အလားတူပင် သရော်စာတွင် စိတ်သန်သော ခင်ဗျားအနေနှင့် အရစ်စတိုဖနီနှင့် ဂျူဗင်နယ် စာအုပ်များ ဖတ်ကြည့် စေချင်ပါသည်။

နားလည်ခြင်း၊ မလည်ခြင်းမှာ ဘဲဥပြုတ်သကဲ့သို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘဲဥပြုတ်ခြင်း” ဟုဆိုသည်တွင် ဘာသာစကားအရ ထိမ်ချွန်ထားမှုများ ရှိနေပါသည်။ အိုး၊ ရေနှင့် အပူပေးခြင်းကို မြှုပ်နှံထားပါသည်။ စင်စစ်အိုး၊ ရေနှင့် အပူပေးခြင်းတို့သည် “ပြုတ်ရန်/ပြုတ်ခြင်း” အတွက် အဓိကလိုအပ်မှုများ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဲဥသည် ၎င်းဖာသာ တည်ရှိနိုင်သော်လည်း ဘဲဥပြုတ်ဖြစ်ရန် အိုး၊ ရေနှင့် အပူပေးခြင်းမရှိ၍ မဖြစ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဘာသာစကား၌ ဘဲဥပြုတ်ဟုဆိုခြင်း အိုး၊ ရေနှင့် အပူပေးခြင်းကို ထည့်သွင်း၍ ဖော်ပြလေ့မရှိပါ။ အကြောင်းမှာ ဘဲဥပြုတ်ဆိုသည်မှာ ဤသည် ဤသို့ဟု သိမှတ်နားလည်ထားသူတိုင်းအတွက် အိုး၊ ရေနှင့် အပူပေးခြင်းကို သီးခြားဖော်ပြရန် မလိုတော့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ဗျားအနေဖြင့် နားမလည်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ “ပြုတ်သည်” ဆိုသည်ကို နားလည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဘဲဥနေရာတွင် တခြားပုံပြုတ်ချင်သောအရာ (ပါရာဒိုင်) ထည့်ကြည့်ရန်သာ လိုပါသည်။ ဖတ်သာဖတ်ကြည့်ပါ။

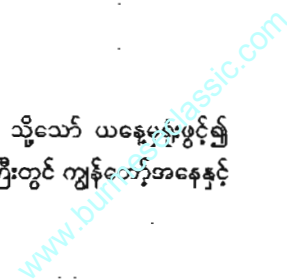
နေထိုင်ကောင်းအောင်သာ နေပါ။ အေးမြင့်ကြည်နှင့် သားကလေးများသည် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။

နူးသစ္စာဖြင့်
မြင့်သန်း

အေးမြင့်ကြည်မှာ ကျွန်တော်ဇနီး။ သန်းသန်းမှာတော့ သူ၏ဇနီးဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း၏ ရုပ်ရှင်ကားအကြောင်း၊ ယခင် ဖြစ်ခဲ့သန်းထံ ပေးသောဖက်စိတ်တွင် ထည့်မိပါသည်။

၂၀၀၀
သို့

စာပြန်နောက်ကျသည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သို့သော် ယနေ့မှူးဖွင့်၍ အတိတ်ရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ရေကစားပွဲကြီးတွင် ကျွန်တော့်အနေနှင့်

ပါဝင်မဆင်နွှဲသော်လည်း ရှေးသူရဲသားများမှာ မြန်မာပီပီ ဆင်နွှဲနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကား “ဒုတိယမြောက် ရှိမီယို” ဟူသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးသော ဒါရိုက်တာ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ စသူတို့ထံ တပည့်ခံနေခဲ့ပါသည်။ ပေါက်တက် ကရ လျှောက်လုပ်ခြင်းသာဖြစ်၍ နားလည်လှသူမဟုတ်ကြောင်းကား၊ ယောဂီ ကြီး မသိစရာအကြောင်း မရှိပါ။ ရွှေပြည်ကြီးကား နားလည်သည်ဖြစ်စေ၊ နား မလည်သည်ဖြစ်စေ၊ လျှောက်လုပ်၍ သင့်လျော်သော အရပ်ဒေသ ဖြစ်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော်လို မျောက်တစ်ကောင်အတွက် တိုင်း၍ရက်သော ပတ္တလာကြီး ဖြစ်နေ ပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်ဝေရန်အတွက်၊ ထုတ်ဝေခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေ ပါသည်။ အကယ်၍ များ ပါမစ်ကျများကျခဲ့သည်ရှိသော် “ကိုရင်တာ နှစ်ပါးသွား ခန်း” အခန်းတစ်ခန်း ထည့်မည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။ ကိုရင်တာက မင်းသားလုပ်လျက်၊ ဟိုတောင်ဆီက ညှိတိုတိုရယ် မိုးဆိုထင် ဆိုထင်၊ မိုးဆိုထင် ရွာတော့မယ်ဗျာ၊ မြိုင်ထကို ဟ်ပါမည်။ စိန်လှကြည်ရာ၊ ကိုတာနုသာ တွဲလို့ကရ တာ ပျော်ပါရဲ့လားဗျာဟူသော သီချင်းကို ဆိုပါမည်။

ဆရာကြီး ဦးမြင့်သန်းတို့က စာမူလေးများ ချီးမြှောက်ပါဟု တောင်း ခံပါသည်။ အထိုက်အလျောက် အလေးအနက်ရှိသော စာမူများကဲ့သော ဘုတ် အုပ်ကလေးတစ်အုပ် ဖြစ်လောက်ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ စာမူများရ၊ မရ ကသာ၊ ထိုဘုတ်အုပ်ကလေးကောင်း၊ မကောင်းကို ဆုံးဖြတ်မှာပါပဲ။ အပေါင်းအသင်းများ အားကိုးရမှာပါပဲ။

မည်သည့် Discipline အောက်က စာအုပ်များဟူသည်၌ ဝတ္ထုတို ကလေး များ၊ အက်ဆေးကလေးများ (အရှည်ကြီးများမှာ ကျွန်တော်ဖတ်နိုင်မှ ဖတ်နိုင် မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဂျီးများရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလွန်သင့်လျော် သည်ဆိုသော် မှ ကြိုးစားဖတ်မှာပေါ့။) ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ ဘောဂဲ၊ ဘာညာ စသည်များကိုဆိုလိုပါသည်။ ကိန္နီကုန်ယတို့၊ ဘော်ဒါးတို့ရောက်သော်လည်း မသိသူဟာ ဘာကိုရွေးမလဲ။ ကိုရင်တာ . . . ဟိုစာအုပ်လေး ဖတ်ဗျာ

ခါလေးကောင်းတယ်ဗျာ၊ ထို သို့သော အကြံများ ပေးပါခင်ဗျား။
ထာတာ

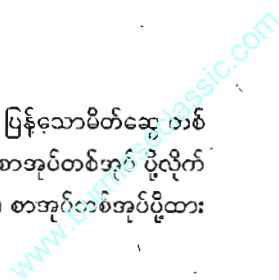
ကိုမြင့်သန်းကို ကျွန်တော်(တာတာ)အနေနဲ့ ယောဂီကြီးလို့ ခေါ်ပါ ထယ်။ သူ့အီးမေးလ်က အိုးစည်းမေးလ်တဲ့၊ အိုးစည်းတို့ ယောဂီတို့ ထိုအသုံး အနှုန်းများကို မမေ့မလျော့ဘဲ ရွှေပြည်ကြီးသို့ လက်ပစ်ကူးချင်လိုက်တာတဲ့။ ထိန်ကုန်ယနဲ့ ဘော်ဒါးကစာအုပ်ဆိုင် နာမည်တွေပါပဲ။

၁၂ ဧပြီ ၂၀၀၁
ဆရာတာထံ

ဝေးလံသော အရပ်တစ်ပါးမှ၊ မျောက်ပြန်၍ မဖြစ်နိုင်သော ဆရာကို ခံစား၍ စာရေးလိုက်ရပါသည်။ ယနေ့သော် အိပ်ရာမှအစောကြီး ခုရပါသည်။ ဆောင်းဦး၏ အလွန်အေးသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ရာမှ အစောစောထရ သည်မှာ အေးသောကြောင့် မဟုတ်။ ဖုန်းကမြည်၊ ဖက်စ်ကလာ . . . စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မနေ့ညက မအိပ်ခင်ကမူ ယနေ့သော် ညနေဘက် မြို့ထဲ တွင် သန်းသန်းနှင့်ဆုံရန်ချိန်းထားပါသည်။ ၎င်းနောက် နေ့တုန်မှ မနေ့တစ်နေ့ ကလာသော ဆရာဝန်ကြီးဦး ကျော်အောင် (ခင်ဗျားသိ ပါလိမ့်မည်)၏ သားကလေး အားသွားတွေ့၍ ခင်ဗျားအတွက် စာမူလှကြံ့ပါး သည်ဟုစိတ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အခါကမျှ စနစ်တကျမရှိသော ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ မထခင်ကပင်၊ ကျွန်တော်အစီအစဉ် မှာကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပုံရသည်။ မအိပ်ခင်ကအစီအစဉ်မှာ အိပ်ရာမှနိုးသော ဆရာ ဆောင်းဦးပေါက်တွင်တိုက်သော တောင်ပြန်လေနှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲပါ သွားခဲ့ပါသည်။ သို့အတွက် ခင်ဗျားထံသို့ လူကြံ့ဖြင့် စာမူမပို့နိုင်တော့ပါ။ ဦးသော်လည်း ရွှေပြည်ကြီးမှ ခင်ဗျားတို့ကို ဆောင်းဦးပေါက်တစ်မနက်တွင် သိရှိနေမိပါသည်။ ခင်ဗျားတို့မှာ (ကံကို လက်ခံသော်)ကံကောင်းကြသူများ၊ (ဆရာတုရားသခင်ကိုလက်ခံသော်) ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ . . . ဘုရားတော်ကို

လက်ခံရသူများဟု ဆိုရန်ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ဗျားတို့ ကိုတွေ့ရတိုင်း ပြီးရှင်နေကြပါသည်။ ဘဝကို ကျေနပ်စရာများအတွင်း မြှုပ်နှံ ထားနိုင်သူများဟု ကျွန်တော်မြင်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေပြည်ကြီးက ခင်ဗျားတို့၏ဘဝများကို လိုက်ပါခံစားကြည့်ချင်စိတ် ရှိမိပါသည်။ သုတေသန ပြုချင်နေမိပါသည်။ စင်စစ်ယနေ့သည် အိစတာပွဲတော် မစမိတစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ပွဲတော်ကြောင့် ရက်ရှည်အလုပ်ပိတ်ကြပါမည်။ ကျွန်တော်ကမူ တနင်္လာနေ့ကပင်အလုပ်ကိစ္စများပြီးသဖြင့် စာကလေးဘာကလေး ရေးမည်ဟုစိတ်ကူးရှိနေစဉ် ညနေဘက် အစည်းအဝေးတက်ရန် ဆင့်စာရပါ သည်။ ညနေဘက်အစည်းအဝေးဆိုသည်မှာ အေးအေးလူလူနှင့် အရက်သောက် ရန်ဖိတ်သော အစည်းအဝေးမျိုးမဟုတ်ပါ။ လူတစ်ကာအိမ်ပြန်မှခေါ်သော အစည်းအဝေးမျိုးမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းကို အသုံးချရန်ခေါ်သော အစည်းအဝေး ဖြစ်နေပါသည်။ မှန်ရာကိုပြောရလျှင် ကျွန် တော်ကတော့ တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်စေချင်လှပါပြီ။ တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်သော် အနည်းဆုံးအနုမြူဗုံးများချမည်ဖြစ်၍ လူ့အတော်များများ ချောကုန်ပါ မည်။ အတော်ရှင်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဝုံးဒဏ်ကြောင့် သေသွားသော် ကျွန်တော်အနေဖြင့် စာတွေ့သိပ်ဖတ်ရန် မလိုတော့ပါ။ အစည်းအဝေးတက်၍ ဗေဒင်ဆရာများကဲ့သို့ မှန်းဆချက်များပေးရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ အနုမြူစစ်ကြီးကြောင့် အရာရာမှာ နောက်ပြန်ဆွဲသွားမည်ဖြစ်၍ ဝုံးဒဏ်ကြောင့်မသေသည်တိုင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ကိုင်စရာ ရှိမည်မဟုတ်တော့ပါ။ ထိုအခါ အာရပ်တော် တယ်၏ ယုတ္တိဗေဒအရ All men are mortal ဆိုသည်ကိုသိရှိဖြင့် လုပ်ကိုင်စား၍ ရမည်ထင်သည်။ ဧဝံမေသုတ်လောက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်စား၍ရမည်ထင်သည်။ အနုမြူစစ်ပွဲကြီးကြောင့် အသိပညာများခေါင်းပါးသွားကြသော် The Planet of the Apes ရုပ်ရှင်ထဲကလို မျောက်ပြန်ဖြစ်ဖွယ် ရှိသေးသည်။ လောလောဆယ် တွင်တော့ ခင်ဗျားအစဖော်ထားသော မျောက်ကိစ္စမှာ ခေါင်းထဲကမထွက်။ "တောင်ခြေရင်းတွင် သေးပန်းသော် ပန်းပါစေ အရက်မူးသော် မူးပါစေ၊ ကပျက် ကချော်လုပ်သော် လုပ်ပါစေ"သာ

ဖြစ်ချင်ပါတော့သည်။ ထားတော့၊ ဤကိစ္စ။
 ခင်ဗျား ဖတ်ချင်သောစာအုပ်မှာ မည်သို့သော Discipline အောက်မှာ ဖြစ်ကြောင်းသိရလျှင် ကျွန်တော် စာရင်းပို့နိုင်ပါသည်။ စင်္ကာပူရ ရောက်သော် ထိန်ကုန်ယသို့ သွားဖြစ်အောင်သွားပါ။ တာကာရီမားယား Right Wingတွင် ရှိပါသည်။ ခင်ဗျားသိသည်ဟု ပြောဖူးသည်ထင်သည်။ နေ့တစ်ဝက်၊ တစ်နေ့ ထုန် စသည်ဖြင့် အချိန်ယူကြည့်ပါ။ အဆင်သင့်သော်လမ်း၏ ဟိုဘက်က HMV တွင် Loreena McKennitt ၏ "Parallel Dreams" or/and "Elemental" စီဒီရှာ၍ ဝယ်သွားပါ။ ခင်ဗျား နားတွေ့ပါလိမ့်မည်။ ညောင်သော် ANA တွင် နှိပ်နင်းပေးသော အနိပ်သည်မကလေးများ ရှိပါသည်။ မတော်တရော် မဟုတ်ပါ။ ခင်ဗျား တွေ့ဖူးစိမ့်ကိန်းလည်း ကြားချင်ပါသည်။ မထုတ်ခင်တော့ ပရိုမိုးရှင်းကလေး ထုတ်စေချင်သည်။ ယနေ့ လောကကြီး (ပိုစ်မော်ဂန်ဟု ကျွန်တော်ကသုံးသော် နိုင်ငံတွယ်ကြမည်စိုး၍ ရှောင်နေရပါသည်။)သည်၊ ပရိုမိုးရှင်းလိုသော လောကကြီး PRများကြီးပွားသော လောကကြီးဖြစ်ပါသည်။ PR သာလုပ်တတ်၊ ထမင်းထုတ်" ဟူ၍ပင် ကျွန်တော် ဆောင်ပုဒ်ရေးထားပါသည်။ ခင်ဗျားတို့ ဦးစိုးညွှန်ကြား ဦးမြင်ပေးတို့၊ ဆရာပါတို့ အလုပ်ပါးသောကာလတွင် ကျွန်တော်ဖာသာ အေးအေးဆေးဆေး လာချင်ပါသေးသည်။
 နေထိုင်ကောင်းအောင်သာ နေပါ။ အေးမြင့်ကြည်နှင့် သားကလေးများလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။
 သေစွာဖြင့်
 ဆင်မြင့်သန်း
 မှတ်တမ်း
 ပြီးခဲ့သော စနေနေ့ကပင် ရွှေပြည်ကြီးအား ပြန်သောမိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့် တွေ့သဖြင့် ကိုမြင့်ကြိုင်အား လိပ်မူကာ၊ စာအုပ်တစ်အုပ် ပို့လိုက်သည်။ ဦးစိုးညွှန်အတွက်လည်း ဂျီဇီ မားကက်(စ)၏ စာအုပ်တစ်အုပ်ပို့ထား

ပါသည်။ ကိုမြင့်ကြိုင်အား ဆက်သွယ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။ ဆရာဦးတင်မောင် ယဉ်၏ သားကလေးမှာမူ လကုန်ပိုင်းမှ ရောက်ပါလိမ့်မည်။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ပါဦးမည်။

ကျွန်တော်မိန်းမကတော့ မဟေသီပါ ခင်ဗျားစာဖတ်၍ ကိုတာလည် မိန်းမတော့ ကြောက်ရသားဟုဆိုကာ၊ သဘောကျနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ “အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သနားစရာကောင်းသော မြန်မာ(လင်)ယောက်ျားများအဖွဲ့” ထောင်ရန် စိုင်းပြင်းနေရာ၊ ယခုမှပင် ဥက္ကဋ္ဌခန့်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသူတွေ့ရပြီဟု မြင်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

စာအုပ်ရသော် သိပါရစေ။ အေးမြင့်ကြည်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ နေထိုင်ကောင်းအောင်သာ နေပါ။

ရိုသေစွာဖြင့်
မောင်မြင့်သန်း

၂၂-၂-၀၁
ယောဂီကြီး

ပို့လိုက်သော “တတိယချင်ပန်ဒီ၏ နိမ်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်ခြင်းများ” စာအုပ် ရရှိပါသည်။ စတင် မြည်းစမ်းကြည့်နေပါသည်။

ရွှေပြည်ကြီး၏ အခြေအနေအလျောက် စာပြန်ခြင်းများ နောက်ခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်။

လာမည့် ဒီဇင်ဘာ ၂၇ရက်နေ့တွင် ဆရာပါ (ပါရဂူ)၏ စာအုပ်အုပ်တစ်ရာပြည့် ထမင်းစားပွဲလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်၏နေအိမ်တွင် တည်ဆောက်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတာ (ဒဂုန်တာရာ)၊ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၊ သက်ကြီးဝါကြီးများရော၊ သက်ငယ် ဝါငယ်များပါ လူ ၅၀ ခန့် တက်ရောက်ခန့်မှန်းပါသည်။ ပျော်စရာ ညချမ်းဖြစ်မှာပါ။ လှမ်း၍လွမ်းနိုင်ရန် သတိပါ သည်။ သမင်များပျော်စရာ တောင်ကြားမှ ထုတ်လုပ်စီမံအပ်သော ပီပီ

ညွှန်မည်ဟု ကြံစည်ထားပါသည်။

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သနားစရာကောင်းသော ယောကျ်ားများအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှာ ကျွန်တော်နှင့် အထူးသင့်လျော်ပါသည်။ မသန်းသန်းရည်၏ နှစ်သော မျက်နှာ၊ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သော အမူအရာကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် သိကြီးသည် အတွင်းရေးမှူးနေရာနှင့် အထူးသင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တော့ ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဖြစ်စေ၊ ယောဂီကြီးဖြစ်စေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သောသောင့်သက်သာ ရှိကြသည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။

စာများ၊ စာအုပ်များအတွက် ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိပါသည်။

အိန္ဒိယ

ခင်ဗျားပို့လိုက်တဲ့ ဖက်စ်လည်းရတယ်၊ အီးမေးလ်လည်း ရတယ်။ အခုအထိ ဖို့ကိုသာထက်အောင်နဲ့ ဘောဝ . . . (စာရေးဆရာနာမည် မှတ်တမ်း) ဘာသာပြန်လည်း ဖတ်ရတယ်။

ကျွန်တော်က ဘယ်ဟာမှ ကောင်းကောင်းတတ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်မှာရင် ပြင်ပေးပါ။ ယခုလို စကားပလ္လင်ခံနေရတာဟာ Postmodernismကို ကျွန်တော်ပြန်ရေးမလို့၊ ရေးချင်လို့ပါဗျာ၊ တက်တက်စင် မလွဲပြီးတာပဲ။ (ခင်ဗျားအနေနဲ့ တက်တက် ပြောတာပဲဆိုတာမျိုးကို မကြိုက်မှန်းသိပါတယ်။ သို့သော် ကျွမ်းရင်းလည်း ရှိလည်း မရှိဘူး၊ အထူးကြီးတွေ၊ ဇော်ဇော်အောင်ကြီးကတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ရေးမှာကို မကန့်ကွက်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခပ်ချာချာပါပဲ။ သို့သော် လက်ယားပြီး ရေးချင်နေလို့။

အရက်သောက်တိုင်း ဂျိမ်းဆန်ပဲ သောက်နေပါတယ်။

၂၉-၁၁-၀၀

ယောဂီကြီးသို့

ပေးပို့လိုက်သော ဖက်စ်ကို ခုတင်က ရရှိပါသည်။ ခင်ဗျားပြောခဲ့သတိရသည်။ ဒုတိယမောက် ရှိမိယိုလည်း ကောင်းတာပါပဲ။ ကျွန်တော်၏ အမည်ကို သဘောကျအပ်သော (ယောဂီကြီး၏) မသန်းသန်းရည်အား ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြောလိုပါသည်။ သဘောကျခြင်းအတွက် ကျွန်တော်မှာ အားတက်ခြင်းဖြစ်သည့်အကြောင်း၊ စာအုပ်စာရင်းအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

စာအုပ်များကို စင်ကာပူရောက်သောအခါ ဝယ်ယူရမှာပဲ။ ၎င်းနောက် ကားအပူပေးကာ ဝမ်းသာစွာ ဘဲဥပြုတ်ပါမည်။ ယမန်နေ့ကမူ ခင်ကြီးပေါက်ကို မြင့်ကြိုက်၊ ကိုရင်တာနှင့် ဆရာပါသည် ရာသီဥတုအလွန်ပူပြင်းသော အကြောင်း ကြောင့် ဘီယာခုနစ်ဂျား (Jar) နောက်ကြပါသည်။ လမ်းကြားထဲက ဘီယာဆိုင် ၌ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တည်ခင်းသော ဘီယာခုနစ်ဂျားကို သောက်သုံးခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက်၊ ခင်ကြီးပေါက်က ခုနစ်ကြားမဟုတ်ဘဲ ကိုးကြားဟု ပြောပါ သည်။ အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်တွင် သောက်ခြင်းဖြစ်ရာ အင်ကြင်းပွင့်များ သည်လည်း ဆရာပါ၏မဏိကိုသော်လည်းကောင်း၊ အိတ်ထောင်ထဲကိုသော် လည်းကောင်း၊ လေနှင့်သောအခါ ကြွေပါသည်။ ထိုစဉ်လျှင် ယောဂီကြီး၏ ရွှေများကား အချိန်များကို နှင်ကြပါသည်။ ဤသို့ရေးခြင်းမှာ ပင်လယ်များ၏ ဟိုဘက်က ကျွန်းကြီးပေါ်မှ ဦးမြင့်သန်းလွမ်းရန် ရည်သန်ပါသည်။

မသန်းသန်းရည်နှင့်တကွ သမီး၊ သားမက်များ ကျန်းမာကြပါစေ ခင်ဗျား။
တာတာ

ယခုတလောမှာ ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေထံ စာရေးဖြစ်နေပါတယ်။ အမေရိကန်ရောက်နေတဲ့ အေးကိုကိုဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ထံကိုလည်း စာရေးဖြစ်တယ်။

- ။ ။ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် စာရေး။
- ။ ။ ကျွန်တော်အတွေးတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ တခြားနည်းလမ်းရှာမတွေ့သမို့ စာရေး။

ကိုမြင့်သန်းဟာ မောက်ဖြစ်ချင်နေပါတယ်။ သူ့ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ကျွန်တော်နဲ့ မောက်တွေအကြောင်း ပြောကြတယ်။

- ပုံးပန်းကျနေ ကြားကြားရားရားရှိတဲ့ မြင်းတွေရှိတယ်။
- ကြွက်သားတွေ လှပတဲ့ခြင်္သေ့တွေ ရှိတယ်။
- သစ္စာရှိတဲ့ ခွေးတွေ ရှိတယ်။
- အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ နွားတွေရှိတယ်။
- သည်းညည်းခံတဲ့ နွားတွေရှိတယ်။
- အဝတ်လှလှဝတ်တဲ့ ကြက်တူရွေးတွေ ရှိတယ်။
- သို့သော် မောက်တွေကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ပိုကြိုက်တယ်။

မောက်များ သန်းရှာနေတာတွေ တာနဲ့၊ (လျှောက်လုပ်နေတာပါတလား)၊ မောက် အိုကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေတာ အလွန်စဉ်းစားနေပုံ ပေါက်နေတယ်။ ဦးစားတဲ့ ပုံးပန်းမျိုး မောက်၌သာတွေ့တယ်။ တယ်ဟုတ်တဲ့ကောင်ကြီး)၊ ဦးနှိုးခွန် အငြိမ် မနေဘူး။ (မသေဝတ်တဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ငါနဲ့ တူတယ်)။ ဒါနဲ့ပဲ ဝေးလံသော အရပ်တစ်ပါးကနေ၊ တာတာထံသို့ တတိယ မောက် ချင်ပန်ဒီတစ်ကောင်၏ နိဂုံးတို့ မြင့်တဲ့ ဖြစ်ခြင်းများဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် နှစ်ခြင်းစမ်းဖို့ ပို့လိုက်တာပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့
စကားစမြည်ပြောခြင်း (၄)

သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားစမြည်ပြောတယ်ဆိုတာ ထင်ရာလျှောက်ပြောကြတာလို့ပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်။ သူငယ်ချင်းနဲ့ စာရေးရင်လည်း မာကြောင်း သာကြောင်းအာပြင်၊ စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်ရေးကြတာမဟုတ်လား။ ကိုမြင့်သန်းနှင့် ကျွန်တော်စာရေးတာတွေကိုလည်း ဝါစကမိာ တစ်ပုဒ်လုပ်မယ် အကြံရတာဟာလည်း 'နိုင်ပေါ့' စာအုပ်ဖတ်မိလို့ပါ။

အိမ်ဘက်သို့

စုန်တိုင်းနောက်က လေပြည်လေညင်းထဲမှာ၊ ဘယ်လောက်များ တွန်းအားဝါ ဆေးတော့လို့တုန်း၊ ကျုပ်အရည်အချင်းတွေကို ကျုပ်ဘာသာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာသိလာရပေတဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ ရခံတဲ့ပြန်ခဲ့တယ်ရယ်လို့၊ ဓမ္မိခဲ့ ဘူး။

ကျုပ်လျှောက်လာလိုက်တာ၊ ကျုပ်လျှောက်နေတဲ့နှုန်းက ဟောဒီဘက် ထမ်းတွေမှာ လျှောက်ရတဲ့နှုန်းမျိုး၊ ဟောဒီဘက် ရုပ်ကွက်ထဲက ဟောဒီလမ်း ထစ်စုလုံးပေါ်မှာ လျှောက်ရတဲ့နှုန်းမျိုး၊ တံခါးတွေကို ခေါက်လိုက်တာ၊ စားပွဲ တွေကို ခေါက်လိုက်တာ၊ ကျုပ်လက်ချက်ချည်းပါ။ အရက်သမားတွေကို အရက် တိုက်ခဲ့တာ၊ အိပ်ရာပေါက်၊ အဆောက်အဦသစ်တွေရဲ့ ငြမ်းတွေပေါ်က ထမ်း မြောင်ထဲက ခိမ်ခန်းထဲက ချစ်တတ်သူတွေအားလုံးအတွက် ကျုပ်မှာ ထာဝန်ရှိ တယ်။

ကျုပ်ရဲ့ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ချိန်ထိုးကြည့်တဲ့အခါ၊ အားလုံးကောင်း ဝါတယ်ခင်ဗျာလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဘယ်ဟာက သာတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ထံအကြောင်း ကောင်းလှတဲ့ ကျုပ်အနေအထားကို ဘယ်လိုလုပ်၊ စောဒကတတ်၊ နှုတ် တင်ရမှာတုံး။

ကျုပ်အခန်းထဲကို ကျုပ်ဝင်လိုက်တော့မှာပဲ တွေးစရာကလေး ပေါ်လာ တယ်။ လှေကားက တက်လာတုန်းကတော့ တွေးလောက်တာ တစ်ခုမှ မပေါ်ခဲ့ ဘူး။ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ပန်းခြံထဲက တီးဝိုင်းတ တီးသံ ကြားနေရသေးတာကလွဲလို့ ကျုပ်ကိုတော့ ဘာမှဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။

ဒီဟာလေးကတော့ ကိုမြင့်သန်းပြန်ပြီး ကျွန်တော့်ထံပို့လိုက်တဲ့ ကမ်းက အရေးအသားတစ်ခုပါ။ အကောင်းသားဗျ။ ကျွန်တော် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်ကြည့်တယ်။ ကမ်းကက အတိုလေးတွေ၊ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်လည်း အတိုလေးတွေလောက်ပဲ ဖတ်နိုင်တာ။ ဉာဏ်ပညာနဲ့နဲ့ သွားလို့လား၊ ငယ်တုန်းက လို့ အချိန်မရတာကြောင့်လား မသိတော့ပါဘူး။

၂၀၀၁ ဇွန်လ တနင်္ဂနွေမနက်မှာ ကိုမြင့်သန်းထံက တယ်လီဖုန်းလာတယ်။ ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းထုတ်ရန် အားထုတ်နေသည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း စာတစ်စောင်ရေးတယ်။ စာမူ တောင်းခံတာပါပဲ။ သူက လဲ “လင်းတ မမိ၊ ဒေါင်းမိရသည့် အကြောင်း” ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပို့ပါတယ်။

ကဆန်လပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ ၁၃၆၃။

ဆရာတာခင်ဗျာ

Fax: ရသော်လည်း ဂီလာနဖြစ်နေ၍ ယခုမှပင် စာပြန်လိုက်ရပါသည်။ ခရီးသွား ရာမှအပြန် အပူအအေးပြောင်းလဲဒဏ်ကြောင့် အအေးမိရာမှ (ဘုန်းကြီးစကား မြင့် ဆိုသော်၊ ဥတုသပ္ပာယ် မမျှသောကြောင့်) တုပ်ကွေးဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဒီမှာ ဆောင်းဦးရာသီ၏ နှောင်းကာလဖြစ်သဖြင့် ရာသီဥတုအပြောင်း အလဲမြန်ရုံ သာ မက အထိုက်အလျောက် ကြမ်းပါသည်။ ဆောင်းရောက်သော် အေးရုံသာ အေးသဖြင့် နေ၍ထိုင်၍ ကောင်းပါသည်။

ကာ(မ)ကာကို ပို့ချင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုနှင့် ဘယ်လိုပေးရမည်ကို ပြောပါ။ ကျွန်တော့်စာများကို လွတ်လပ်စွာ ကြောင့်ကြခြင်းမရှိဘဲ သုံးစေလိုပါ သည်။ ကျွန်တော် စာအရေးအသားများတွင် သုံးစွဲထားသော စကားလုံး/စာလုံး များမှာ ကျွန်တော်မပိုင်ပါ။ စနစ်တကျပြုပြီးသားဖြစ်သော စကား လုံး/စာလုံးများကို ကျွန်တော်အသိဖြင့် ပေါက်တပ်ကရဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက် ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ စကားလုံး/စာလုံးများကို မည်သူမျှပိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ ပုဂ္ဂလိကသိမှု/သိမှတ်ခံစားနား လည်နိုင်မှု/စွမ်းရည်/ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး စသည်တို့သာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတော့ သည်းခံ၍ ထုတ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။ ခင်ဗျား အနေဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးအရ မြတ်စွန်းရန်လိုကောင်းမှ လိုမည်ဖြစ်၍ မိုးနှောင်းဆည်တည်သလိုသာ သဘောထားစေချင်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ

တည်တတည်းက ရေရမည်ဟု မျှော်လင့်မထားဘဲ ဆည်တည်သည် သဘောဖြစ်ပါသည်။ ရေရ သော် အမြတ်ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောအပတ်က တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရာသီဥတု အလွန်သာယာပါ သည်။ နေမှာ ထိန်ထိန်သာပြီး ကောင်းကင်မှာ ပြာနွမ်း၍နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား နေပူခံရင်း ထိုင်အရက်သောက်ကြရာမှ ထိုကဲ့သို့ သာယာလှ သောနေ့တစ်နေ့တွင် ဘာလုပ်သင့်ကြောင်း တွေးမိပါသည်။ ကျွန်တော်တွေး၍ ရသည်မှာ ယခုကဲ့သို့ သာယာလှပသော နေ့တစ်နေ့တွင်အပျင်းပြေ သေကြည့် ၍ ရလျှင်ကောင်းမှာပဲဟူသော အတွေးသာဖြစ်ပါသည်။ အပျင်းပြေသေ ကြည့်၍ ရသော် ထိုအတွေးအကြံကို စာတစ်ပုဒ်ရေးနိုင်ကောင်း ရေးနိုင်မည်ထင် ပါသည်။ “သူ့ယာလှပသော နေ့တစ်နေ့၌ အပျင်းပြေသေကြည့်ခြင်းအကြောင်း” ဟု ခေါင်းစဉ် တပ်ကာ စာရေးလျှင်ကောင်းမည်ဟု တွေးမိပါသည်။ သန်းသန်းကို ပြောသော အခါ သေခြင်းနေခြင်းမှာ အစမ်းသဘောလုပ်၍မရ။ အပျင်းပြေလှုပ် သောက်စွမဟုတ်။ လုပ်ပြီးသော် ဘွားတေးခတ်၍ ရသည်မဟုတ်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူအဖြစ်တွင် စိတ်ကူးရှိသည့်အတိုင်း မလုပ်နိုင်သည်မှာ အပျင်းပြေ သေကြည့် ခြင်းသည် ဟူ၍သာ မှတ်သားထားလိုက်ရပါတော့သည်။

မူလက ဒီဇင်ဘာတွင် ရွှေပြည်ကြီးသို့လာ၍ စာတမ်းဖတ်ရန် စိတ်ကူး ခိုသော်လည်း ရွှေပြည်ကြီးက စာကြောင်းပြန်နှောင်းသဖြင့် ဖီဂျီသွားရန်စီစဉ်ထား ပါသည်။ ရွှေပြည်ကြီးတွင် ကျွန်တော့်လိုကောင်မျိုးမလိုပါ။ ခင်ဗျားဒီဘက် အလည်လာနိုင်ရန် ကြံစေချင်ပါသေးသည်။

အေးမြင့်ကြည်နှင့် သားကလေးများလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ နေထိုင်ကောင်းအောင်သာနေပါ။

ဗိုသေစွာဖြင့်
မောင်မြင့်သန်း

ထိုစာကို ပြန်သော ကျွန်တော်၏ Fax : မှာ ဘယ်အနားထားမိမှန်းမသိပါ။

ယောဂီကြီးခင်ဗျား -

- (၁) ကျွန်တော့်လိပ်စာနှင့်ပို့သော ဘက်ကက်၏ “ခရပ်ရဲ့ အရင်က တိပ်ခွေ” ကို လက်ခံရရှိပါသည်။
- (၂) ကိုမြင့်ကြိုင်မှတစ်ဆင့်ပို့သော “ကမ်းကား၏ ဝတ္ထုတိုများ” လည်း ရရှိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်ထွင် ဆည်တည်မည့်စိတ်ကူးကား ဒုတိယအကြိမ်အထိ အထမမြောက်ပါ။ “သဇင်”ဟူသော အမည်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးစားရာ၌ လည်း အနှိုးပေးခဲ့ရပြန်ပါသည်။ တတိယပွဲ သုံးကြိမ်မြောက်လည်းကတော့ ဘယ်နှယ်ရှိမည်မသိပါ။ သို့သော် လူကြိုလျှင်ထရံတောင် ချေးသုတ်တဲ့ တုတ်ချောင်း ဖြစ်ရသေးတာပဲဟု သဘောထားနိုင်ပါသည်။

ယခုအခါတစ်ပါး၌ ခပ်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် ပေးစာများကို ဌာပနာထား သော ဝါစာကမာတစ်ပုဒ်သည် “စံပယ်ဖြူ” ၌ အောင်မြင်စွာ ပါလာပါသည်။ ယင်းစံပယ်ဖြူကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ “စိမ်းတဲ့မြေသို့ အပြန်” တောလား များကိုလည်းကောင်း ကိုဖုန်းညွှန်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းကို စောင့်စား၍ မျှော်တလင့်လင့်ဖြစ်ရခြင်းကြောင့် စာအပြန်နောက်ကျခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကမ်းကားကား ၁၃မျက်နှာသာရှိရာ မည်သို့လုပ်ကြံရမည်လဲ၊ လင်းပါဘိ။ ခဲယာဂီကြီးနှင့် မသန်းသန်းရည် မာမာချာချာ ရှိပါစေကြောင်း ဆုတောင်း လျှက် -
မောင်တာ
၂ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၁

ဝါဆိုလဆန်း ၁၃ရက်၊ ၁၃၆၃ခု။

ဆရာတာခင်ဗျား

Fax: မနေ့က ရပါသည်။ ကျွန်တော်ပို့လိုက်သမျှမှာ အစမ်းသဘော ဖြစ်ပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာ ပို့စဉ်ကလည်း စာတိုကလေး ထည့်ရေး လိုက်ပါသေးသည်။ စာတိုက ကပို့သော် “ထူးထူးပျောက်၏” ဟု အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာက မိတ်ဆွေများက မှာဖွေသဖြင့် ရောက်မရောက်သိရန် စမ်းကြည့်လိုက်ရပါသည်။ ရောက်သည်ဟု ဆိုသဖြင့် ထပ်ပို့လိုက်ပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းအတွက် ကြိုးစားရပုံကြားရသဖြင့် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိပါသည်။ ကြိုးစားအားထုတ် ရခြင်းသည်သာ အခရာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရှေးက ဆိုခဲ့သကဲ့သို့ အကြိမ်များသော် အယားပြေ၏ဟူ၍သာ သဘောထား ပါတော့။ ကျွန်တော်လည်း နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က စတင်ရေးပြီး ယနေ့အထိ မပြီးဆုံးနိုင်သေးသောဝတ္ထု (အရှည်ခေါ် ရမလား၊ အရှည်ခေါ် သုံးပုံနှစ်ပုံခေါ် ရမည်လား မသိပါ)ကို အဆုံး သတ်နိုင်ရန် အားထုတ်နေပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာများ တမူ အသင့်ရှိနေရာ အချို့ ကို အထိုက်အလျောက် သန့်စင်ရန်သာရှိပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာအားလုံးမှာ စာမျက်နှာ ၅၀ခန့် (သာသာ) ရှိမည်ထင်ပါသည်။

“မြားနတ်မောင်” ထဲက “တခြားလူတွေထင်တာများ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ” ကို ကျွန်တော်ဖတ်နေပါသည်။ နာမည်ဘာသာပြန်ပုံကို သဘောမကျဘဲ မနေနိုင်ပါ။ စပ်မိသဖြင့် နိဗ္ဗာဒါးအကြောင်း ကျွန်တော် နည်းနည်းရေးချင်ပါသည်။ “ချယ်ရီ”နယ်ဝတ် ၇၇ ထဲမှ နိဗ္ဗာဒါးဘာသာပြန်ကို အရင်ကဟာများထက် ပိုကြိုက်ပါသည်။ ကြိုက်ရသည့် အချက်တစ်ခုမှာ နိဗ္ဗာဒါး၏လေ တဖြည်းဖြည်းမြင်လာရ၍ ဖြစ်ပါသည်။ နိဗ္ဗာဒါး ကဗျာအချို့မှာ ကျွန်တော့်အထင် (အထင်သာ ဖြစ်ပါသည်)အရ၊ ကဗျာဆရာက အဖြေပေးချင်သူမဟုတ်ဟု ထင်ပါသည်။ သူ၏ အရေးသား တစ်ခုလုံးကို အဆိုများသက်သက်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားဘဲ မေးခွန်းသက်သက်ဖြင့်သာ တည်ဆောက်ထား တတ်ပါသည်။ သူလည်း အဖြေမပေးချင်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပေးမည့်အဖြေလည်း သူက

သိချင်ပုံမပေါ်ပါ။ သူ၏မေးခွန်းများကို အဆိုများအဖြစ် မြင်စေလိုပုံရသော်လည်း၊ မေးခွန်းများကို အဆိုများအဖြစ် ပြောင်းပစ်စေချင်ပုံမရပါ။ တစ်ခုခက်နေသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ဘာသာစကား တည်ဆောက်မှုပုံစံ ရုပ်တန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘာသာစကားတွင် ကွက်ရှင်မတ် (?) အသုံးအနှုန်းများ သိပ်အရေးမပါသေးဟု ထင်သည်။ နိဂုံးဒါး၏ ကဗျာတချို့မှာ Rhetorical question သက်သက်သာဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ (Question asked to make statement but not be answered.) နိဂုံးဒါးတွေ ပြန်၍ပြီးသော် စာအုပ်ဖြစ် လာမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပါသည်။ ယခုကပင် လှမ်း၍ အလှူခံထားလိုက်ပါရစေ။

ခု၊ ကျွန်တော့်တို့ထံတွင် ဆောင်းလည်းဖြစ်၍ မေလှမြိုင်ကြီးဆိုခဲ့သလို “အလွန်အေးတဲ့ရာသီ၊ အလွန်ချမ်းတဲ့ရာသီ” ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆောင်းတွင်းကြီး၊ နေပူ-မိုးရွာ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ခင်ဗျားတို့မှာတော့ နွေတွင် နေပူ၍ မိုးတွင်မိုးရွာကြောင်း ကြားရသဖြင့် ကံအကြောင်းကောင်းလှသည်ဟု မြင်နေမိပါသည်။ အဝေးမှ အားကျ၍သာ နေမိပါတော့သည်။

နေထိုင်ကောင်းအောင်နေပါ။

ရိုးသေစွာဖြင့်
မောင်မြင့်သန်း

လွယ်သော် (ဖြစ်နိုင်သော်) ပီတောက်။ ကဲ့တော်၊ ကသစ်တို့၏ ရုက္ခဗေဒအမည် သိချင်ပါသည်။ အရေးတကြီး မဟုတ်ပါ။ ကိုမြင့်ကြိုင်ကို မှာထားဖူးပါသည်။ ယနေ့အထိ မသိရသေးပါ။ ဂျပန်က ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဆရာပါရဂူသိချင်းဆိုသည်၊ ဟုတ်ပါသလားဟု မေးပါသည်။ ဟုတ်ပါသလား။

မိ၊ ဇူလိုင် ၂၀၀၁
သောဂီကြီးခင်ဗျား -

ဗိုလိက်သော Fax: တမြန်နေက ရပါသည်။
ကျွန်တော်၏ ကြိုးစားစားထုတ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုးစားခြင်းသာ အရာဟူသော အားပေးစကားကို ကြိုက်ပါသည်။ အကြိမ်များသော် အယား ပြေသည်ဟူသော ရှေးအဆိုနှင့်စပ်လျဉ်းလျှင်ကား “အကြိမ်များများ၊ ဗိုလ်ဗွား” ဟူ၍ စာချိုးချင်ပါသည်။
နိဂုံးဒါးကဗျာနှင့် စပ်လျဉ်းလျှင်ကား ယခုတင်က စကားကဲ့သို့ ကြိုးစားခြင်းသာအရာဟူ၍ သဘောထားစေချင်ပါသည်။

နွေတောအုပ်ဟာ
လိမ္မော်သီးလို ဝါတာတာ
ဘာကြောင့်ပါလဲဗျာ၊

အထက်ပါအတိုင်းမရေးမိဘဲ
နွေတောအုပ်ဟာ
လိမ္မော်သီးလို ဝါတာတာ

ဦး ရပ်ကာ အမေးစကားမထည့်ဖြစ်သည်များ ရှိပါသည်။ ကွက်ရှင်မတ် (?) ထည့်လိုက်ချင်သည်များ ရှိပါသည်။ သို့သော် မြန်မာအသုံးအနှုန်းမဟုတ်၍ ထည့်ချင်ပြန်ပါ။ သို့လျှင် ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်သည်များ အများကြီးပါပဲ။ အဆုံးမတော့ ဘာသာပြန်ကတော့ ဟန်ကျချင်မှ ဟန်ကျမှာပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့် ဘာသာပြန်ဟာ နိဂုံးဒါးကတော့ ကလေးလေးလို လျှောက်တွေးနေတာပဲလို့ ဖတ်မိသူတွေ သိရုံမျှအဆင့်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ သူခဲစားမှုရဲ့ ဆယ်ပြားဖိုးမျှ ရရုံမျှပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့နော်။ (တကယ်တော့ အားလေးတင်းပြီးလုပ်ရတာပဲ ခင်ဗျ။ အတတ်ဆန်းတာပဲ ခင်ဗျ။ အတတ်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ကြောင်း ခင်ဗျ။ “အတတ်ဆန်းတော့ ကဗျာပျက်” လို့ ဆိုကြရင်တော့လည်း ဟိုဘက်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကိုသာ ဖတ်ကြည့်၊ အရသာကို မြည်းစမ်းကြည့်ကြပေါ့ ခင်ဗျာ။)

သုံးလေးကြိမ်တော့ ဖျက်လိုက် ပြင်လိုက်ဗျ။ အဲဒါ- ပါရမီထူးသူ ကဗျာဆရာ ကြီးများအတွက်သာ ထားလိုက်ဖို့သာ ကောင်းပါတယ်။ သို့သော် ပြီးတော့ပြီး စီးသွားပါပြီ။

ကဗျာ ၄-၅-၁၀ ပုဒ်ပြီးလျှင် လေပြေထိုးသလို လျှောက်ရေးတာလေး တွေ မဂ္ဂဇင်းမှာတုန်းက ထည့်သေးသဗျ။ ကြောင်းရမလား စိတ်ကူးမိလို့ပါ။

“နိစ္စဒါးပညာ” ကတော့ ဟိုရောက်လိုက် ဒီရောက်လိုက်ခင်ဗျာ။ ပထမ “ရန်သစ်” ဒုတိယ “မိုး” တတိယ “ချယ်ရီ” နောက် ဘယ်ရောက်ဦးမယ် မသိပါ။ နေမှာ နေပူ မိုးမှာ မိုးရွာ၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကဗျာပါ။ သလိုချည်းလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ မိုးတွေမှာ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာတော့ မိုးရွာပါရဲ့။ ကျွန်တော် တို့ဇာတိ မုံရွေးမှာတော့ မိုးမရွာဘူးတဲ့ခင်ဗျ။ ကံအကြောင်း ကောင်းလှတယ် လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။

က(ဖ)ကာမှာ စာမျက်နှာ ၅၀သာဖြစ်လျှင် ဘုတ်အုပ်အသေးလေး တစ်ခုဖြစ်အောင် က(ဖ)ကာအကြောင်း အနည်းအကျဉ်းမျှ မြွက်ဟပါလား။
Kafkasquic nightmare ဆိုတာမျိုးကို လင်းပါလား။

- * ပိတောက် - *Pterocarpus macrocarpus*
 - ကုံကော် - *Mesua ferrea*
 - ကသစ် - *Enythrina arborscences*
 - (ပင်လယ်ကသစ် - *E suberosa, etc.*
- တောင်ကသစ်)

မြန်မာအင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် မြန်မာစာအဖွဲ့အလိုအရ ဖြစ်ပါသည်။

က(ဖ)ကာရဲ့ “ကျေးလက်ဆရာဝန် ပုံပြင်ငယ်များ” ဖို့လိုက်ပါဦး။
ဂျပန်က ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကမေးသော ဆရာပါသီချင်းဆို၊ မဆိုကိစ္စမှာ ဆရာပါသီချင်းမဆိုပါခင်ဗျာ။ ဆရာပါမှာ လူ့ဘဝ၌ တတ်အားသမျှ ပရဟိတလုပ်ကာ ရွှင်ပျော်ပါသည်။ ဂျပန်မှ မိတ်ဆွေအား ထိုသို့လျှင် ပြောပြပါခင်ဗျာ။ ဆရာပါနှင့် ကျွန်တော် ချောင်းသာသွားသော

အခါ ချောင်းသာပင်လယ်ကမ်းမှာ ရေချိုးမှာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဆရာပါက “ကျွန်တော် ရေမချိုးရတော့ဘူးလားခင်ဗျာ” ဟု ပြောရွာပါသည်။ လူ အပေါင်းတို့ ကြည့်ညှိခံရသောဒုက္ခကား မသေးလှဟု စဉ်းစားကြည့်မိ ပါသည်။ ခြော် . . ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ။

ဆရာချာချာရှိစေကြောင်း ဆုတောင်းလျက်
ကာတာ

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း (၅)

“ရှင်ကတော့ ဆရာကြီးတွေ ထမင်းကျွေးပြီး စကားပြောတော့တာပဲ” ဟု အေးမြင့်ခင်က ကျွန်တော်ကို ပြောလေသည်။ စကားပြောဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ပါ။ ဒဂုန်တာရာ၊ ဆရာပါ၊ တိုစိုးညွန့်၊ ခင်ကြီးပေါက်၊ ကျော်ဝင်း၊ စသည့်များနှင့် စကားပြောလျှင် ထမင်းကျွေးပြီး စကားပြောခြင်းမှအပ အခြားအဘယ်နည်း ရှိသလဲ။

ဟိုတလောက ကိုမြင့်သန်းထံမှ ဖက်စ်တစ်စောင် လာသည်။ ထိုထက် စောစောကလည်း ကျွန်တော်ငယ်ဆရာ မမညွန့် (ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့ သူတပည့်များက မမညွန့်ဟုခေါ်ကြပါသည်။ ဆရာမကြီးဆိုတာ ထက် မမညွန့်ဟုခေါ်ရတာက ခေါ်လို့မကောင်းဘူးလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ဆရာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေက မြိုင်၊ မမန္တ၊ မမသန်း၊ မမဝင်း စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြသည်။ တယ်ခေါ်လို့ ကောင်းကိုး။)ထံက စာတစ်စောင်ရ သည်။ စကားပြောဖော် မရှိလို့တဲ့။

ငါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁၃ရက်၊ ၁၃၆၃ ခု။

ဆရာတာခင်ဗျား

သောကြာနေ့ ညနေဘက် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်သော် ကိုင်မည့်သူမရှိ သလား။ ဖုန်းလိုင်းပဲအလုပ်များနေသည်လား မသိပါ။ ဘယ်ရောက် သွားမှန်းမသိ။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်သော် ဆရာတာ၊ ဆရာပါ။ ကိုမြင့်ကြိုင် နှင့် ရာပြည့်ဆရာကြီးတို့ထံဆက်သော်လည်း တယ်လီဖုန်း မှာ ဂျစ်ဂျစ်သာ မြည်နေပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကိုစိုးညွန့်နှင့် ဒီကနေ့ညနေ ငါးနာရီလောက်မှ ရပါသည်။ အဓိကမှာ စကားပြော ချင်သဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ယခုတစ်ပတ်တော့ နားရပြန်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောအပတ်က ဦးလေးကြီး ဦးစမကောင်းမှု ဖြင့် အလုပ်များရပါသည်။ ဟိုဟာ ဖတ်၊ ဒီဟာ ဖတ်၊ ဖတ်နေရပြန်ပါ သည်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ပတ် လုံး နားစေသတည်းဟု အမိန့်တော်မြတ်ရ သဖြင့် ယခုကျွန်တော်နား နေပါသည်။ သမားတော်ကြီးကလည်း ဝိုင်လောက်သောက်ပါဟုဆို သဖြင့် ဝိုင်တစ်လုံးခွဲလောက် တုန်သောအခါ အတော်နေသားတကျ ဖြစ်လာ၍ ဤစာကိုရေးလိုက် ရပါသည်။ ယခု နေ့ခင်းသုံးနာရီလောက် သာသာ ရှိပါပြီ။

ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ခြင်း၏ အခြားတစ်ချက်မှာ ဆရာတာနှင့် ဦးစိုးညွန့်ထံ ခွင့်တောင်းရန် ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က ဆရာတာပို့ထားသော စံပယ်ဖြူများဖတ်ရင်း စိတ်ကူးရသဖြင့် ရယ်စရာလေးတစ်ခုရေးပြီး ကိုလွန်းဆွေထံ ပို့လိုက်ပါသည်။ Satirical Essay ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းကြားရသေးသဖြင့် လှမ်း အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မတော်မရော် မထင်စေလိုပါ။ အာတွင် ဤသို့ရေးထား ခဲ့ပါသည်။

ဖွတ်ကူးယာမကြီးက ပြောထားများ.....

မြင့်သန်း

စတာကတော့ ကျုပ်နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရာက စတာပါပဲ။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲနေရတော့ မဂ္ဂဇင်းဘုတ်အုပ်လေး ဘာလေးဖတ်ချင်သပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း လူသူလေးပါး အရောက် အပေါက်နည်းတဲ့ အရပ်မှာနေတော့ မဂ္ဂဇင်းဘုတ်အုပ်က ရှားတယ်။ ဒီတော့ မြို့မှာကောင်းစားနေဆိုတဲ့ ကျွပ်နဲ့သက်န်းစီးဘက် ကိုရင်တာ ကို လှမ်းပြီးအကြောင်းကြားရတယ်။ ကိုရင်တာက မြို့မှာဟန်ကျနေ တာ၊ စီးတဲ့ကားကတောင် လေးဘီးစလုံးမောင်းလို့ရတာမျိုးလို့ ဟို တစ်ခါ မြို့တက်ဘုရားဖူးရာက ပြန်လာတဲ့ ရာဝင်အိုးရောင်းစားတဲ့ မောင်စိုးညွန့်လေးက ပြောပြဖူးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ကျုပ်ဆီ ကိုရင်တာ ပို့လိုက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းဘုတ်အုပ်လေးအုပ်ဟာ ထာဝရဘုရားသခင် အလို တော်ရှိတဲ့အတိုင်း ချောချောမောမော ရောက်လာတော့သည်။

ကိုင်း မပြောလည်း မဖြစ်ဘူး။ ပြောတော့ ပြောရမှာ။ ကိုရင်တာတို့များ အညာသားပီသပုံ၊ အညာသားများ ညှပ်ပုံ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က အိပ်ရာထဲလဲနေလို့ မဂ္ဂဇင်းဘုတ်အုပ်ကလေးများ ဖတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး မှာတာ သူကပို့တာ ကျမ်းစာအုပ်လို့၊ ပညာတတ်တွေ ဖတ်တာမျိုးလို့ ကျုပ်တို့ မြောက်ကျောင်းက ကိုယ်တော်ဖတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓ - ဓမ္မ - လောက ဆိုတာမျိုးလို့။ အရုပ်တွေဘာတွေ မပါဘူးဗျာ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ မဂ္ဂဇင်းဆို အရုပ်တော့ပါဦးမှပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းဖတ်ပါတယ်ဆိုမှတော့ အရုပ်လေး ဘာလေးလည်း ကြည့်ချင်သေးသပေါ့ဗျာ။ ဘိုလိုထုတ်တဲ့ “ကစားနေ တဲ့ ကောင်ကလေး”ဆိုတဲ့ ဘုတ်အုပ်များဆို အရုပ်တွေကောင်းမှ ကောင်းဗျာ၊ လှမှလှ။

အဲဒီလိုပါ။ ကျွန်တာကတော့ ကိုလွှမ်းဆွေဆီ ရောက်လောက်ပြီ ဟု ထင်သည်။ သို့အတွက် မသင့်ဟုထင်သည်များ တည်းဖြတ်စေချင် ပါသည်။ မရှိမသေနေသည်ဟု မထင်စေလိုပါ။ ဦးစိုးညွန့်ထုတ်သော ကာ(ဖ)ကာလည်း ရကြောင်းပြောပေးပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ပို့ လိုက်သော ကာ(ဖ)ကာများ အကုန်လုံးရပုံမပေါ်။ ထိုကာ(ဖ)ကာတွင် ပါပြီးသားတစ်ပုဒ်ကို ဆရာတာဝန်ပို့မည့်အထဲမှ ထုတ်လိုက်ပါသည်။ နောက်လလူကြုံဖြင့် ကျွန်တော်ပို့ပါမည်။ အားလုံးစာမျက်နှာ ၇၀သွာ သာ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်လက် ထောက်မှာ သူ့ယောက်ျား လင်နောက်လိုက်သွားသဖြင့် (တစ်နည်း ယောက်ျား နောက်လိုက်သွားသဖြင့်) အလုပ်မလာသောကြောင့် တွန့်တော့ဖိုင်များ၊ စီဒီများ ဘယ်မှာထားခဲ့မှန်းမသိ။ သမိုင်းဌာနသို့ ပို့ရန် စီဒီပင်ရွာမရ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းမသုံး ရသောအလုပ်လုပ်ချင် နေပါသည်။ ရွှေသစ်ခွကုမ္ပဏီမှာဖြစ်စေ၊ ဗုံရွှေစာအုပ်တိုက်မှာ ဖြစ်စေ၊ ရာပြည့်မှာဖြစ်စေ၊ အပေါက်စောင့်တို့ အထုပ်ထမ်းတို့အလုပ်များ ပေါ်ခဲ့သော် ကျွန်တော်ကိုခေါ်ပါ။ ဓဟုတ်သော် ရေတိမ်ကန်ကျောင်းသို့ သွား၍ ဘုန်းကြီးဝတ်ရန်သာ ခိုပါတော့သည်။ အေးမြင့်ကြည်နှင့် သားလေးများ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ နေထိုင်ကောင်းအောင်သာ နေပါ။

ရိုသေစွာဖြင့်
မြင့်သန်း

၂၂-၇-၂၀၀၁

မုံရွေး

သို့

မောင်တာ

မမညွန့် စာရေးလိုက်တယ်။ အကြောင်းထူး မရှိပါ။ (၁) မင်း စာအုပ် သဘောကျလို့ . . . ။ (၂) ပျင်းလို့ပါ။ ရန်ကုန်အောင် စေတီကျောင်းက ဦးစတိလက မုံရွေးလာရင်း မင်းစာအုပ်တွေ ဖတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ မောင်ချိုက စာအုပ်ငှားဆိုင်က ငှားပေး တယ်။ ဘုန်းကြီးဖတ်တဲ့ထဲက “တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ဆရာဝန်” ကို မမညွန့် ယူဖတ်တယ်။ အဲဒီစာမျိုးပဲ မမညွန့် ကြိုက်တယ်။ မင်း သိပုံတွေ၊ နိုင်ငံခြားပညာရှင်တွေအကြောင်း အဆင့်မမီဘူး။ မမကြည်ပြောသလို ဘာမှန်းမသိပေါ့။ စိတ်က ခံစားရတာ၊ တွေ့ထိရတာတွေကို မြန်မာစကားပြေ ကောင်း ကောင်းလေးနဲ့ ရိုးရိုးလေးတင်ပြတဲ့ စာကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။

ဟိုတုန်းက မမညွန့်တို့ဦးလေး ဦးစံရွှင်က နွားထိန်းမှာ စကား ပြောစရာလူမရှိလို့ မနေတတ်ဘူးလို့ပြောတယ်။ စာဆယ် အိမ် မှာ အုံးစတို့နဲ့ တွေ့မှစကားပြောရသတဲ့။ မမညွန့်က ဦးလေးကို ပြောရက်လိုက်တာလို့ ထင်တယ်။ မင်းက မုံရွေးမှာစကားပြောရ မယ့်သူမရှိလို့ မုံရွေးလာရင် မုံရွာသွားအိပ်တယ်ဆိုတော့ ကြီး ကျယ်လိုက်တာလို့ မမညွန့်ကထင်တယ်။ သို့သော်အခု မမကြည်ရေး၊ မမအုံးပါမရှိတော့ မမညွန့်စကားပြောစရာလူ (အဖော်) မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ပျင်းနေတယ်။ အခုဒီစာနဲ့ မင်းကို စကားပြောတာလို့မှတ် ပါ။ ကိုစိန်ကြီးကလည်း အိမ်မှာဈေးရောင်းတယ်။ ကားမောင်းတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချိန်မရဘူး။ မောင်တင်အောင်ကလည်း အဆင့်မြင့်သွားပြီ။ တို့ကို သတိမရတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ မမညွန့်မှာ အဖော်လုပ်စရာ စာအုပ်တွေပဲ ရှိတယ်။ မျက်စိကလည်း မကောင်းဘူး။ ခွဲတဲ့ဘက်ကလည်း မကောင်း၊ ကျန်တဲ့ ဘက်ကလည်း ထပ်ခွဲရမှာ။ ဆရာရွှေ စာဖတ်သလို မျက်စိနဲ့ကပ်ဖတ် ရတယ်။ မဖတ်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။ တခြားစာအုပ်တော့ မဖတ်ပါ ဘူး။ ဘာသာရေးစာအုပ်တွေပဲ ဖတ်တယ်။ တရားမှတ်တယ်။ ယနေ့ ဘုရားသွားတယ်။ အိမ်မှာ ချက်-ပတ်သန့်ရှင်းရေးတော့ ညိုညိုနဲ့ လုပ်ရ တာပေါ့။ ကျန်အချိန်မှာ တရားစာအုပ်ပဲ အဖော်ရှိတယ်။ တစ်နေ့လုံး အချိန်ကြာကြာ မဖတ်နိုင်ဘူး။ တခြားလောကီကိစ္စလည်း အတတ်နိုင် ဆုံး ရှောင်တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်နဲ့စိတ်တူကိုယ်မျှ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတဲ့ အဖော်ပဲ တမ်းတတယ်။ မမကြည်နဲ့ဆို အားကြီးချမ်းသာတယ်။ အခု အခြေအနေတမပေးဘူး။ သူ စကားမပြောနိုင်ပေမယ့် မဖော်တို့ ပုလိပ်သွားရင် ခဏတော့လိုက်မယ် စိတ်ကူးထားတယ်။ မမအုံးတော့ ဝါဝင်ရင် ရွာပြန်လာမယ် ပြောတယ်။ မမအုံးနဲ့တွေ့လည်း တစ်နေ့ကုန် ပြောစရာမကုန်ဘူး။ အခုတော့ အထီးကျန်ပေါ့။.....

အားလုံးကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

သတိရလျက်

မမညွန့်

တွန်တော်ကလည်း စာရေးရပြန်သည်။ မရေးလို့ မဖြစ်ပါ။ ဘုရားက ပျင်းနေကြတာပဲ။ နှစ်ယောက်လုံးက အဝေးကြီးမှာ . . . ။ ဘုရားဟောသော ယသော၊ အယသောပါပဲ။ မမညွန့်ထံကို စာတစ် စောင်၊ ကိုမြင့်သန်းထံသို့ စာတစ်စောင်...။

မမညွန့်ခင်ဗျား

စာရေးပါတယ်။ ပျင်းလို့ရေးတာ ကောင်းပါတယ်။ အပျင်းပြေတာပေါ့။ အပျင်းပြေအောင် လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုတာ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို မမညွန့်တို့ သင်ပေးခဲ့တာပါ။ လယ်ကွင်းတွေဘက်လမ်းလျှောက်ခြင်းရဲ့ အရသာတို့၊ ကောင်းကင်မှာ တိမ်နီ၊ တိမ်ဝါ၊ တိမ်ပြာတွေကိုကြည့်တာတို့၊ ကဗျာဆိုတဲ့အရာ၊ ပန်းချီဆိုတဲ့အရာဟာ အထက်တန်းကျသကဲ့ စသည်ဖြင့် . . . စကားအားဖြင့် ပြောချင်မှ ပြောဖူးမှာပါ။ သို့သော် အမူရာအားဖြင့် ပြောခဲ့၊ ပြခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် စာရေးသူဖြစ်ရင် စာရေးသူဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်းခံဟာ မမညွန့်နဲ့ စာကြည့်တိုက်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ဆရာမကြီးတစ်ယောက် စကားပြောဖော်မရှိသလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း အသက်ကြီးရင် ရှိမှရှိပါ့မလား။ ကျွန်တော်ကတော့ စာရေးလို့ရတာပေါ့။ စာရေးပြီး စကားပြောရမှာပဲ။ (စာရေးသူတွေကတော့ စကားပြောဖော်ရှိဖို့ ပိုများတယ်။ လူတွေဟာ သူပြောတာ ဟုတ်လေမလားလို့ နားထောင်ကြမှာပေါ့။)

မမညွန့်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ထံ ဩစတြေးလျမှာနေတဲ့ ကိုမြင့်သန်းဟာ စာလည်းရေးတယ်။ ဖုန်းလည်းဆက်တယ်။ ဩစတြေးလျမှာ သူ မည်သူမည်ဝါကို မြန်မာစကားပြောမလဲ။ သူစိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘာသာရပ်ကို မည်သူမည်ဝါ နားထောင်မလဲ။ ဒါနဲ့ မြန်မာပြည် ကိုရင်တော့ထံ ဆက်သွယ်သမူ ပြုရာတယ်။

ရွာရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် ဘာစကားပြောရမလဲ ခင်ဗျား “ဒီနှစ် လယ်လေး ယာလေး ကောင်းရဲ့လား၊ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိုးခေါင်တယ်” အဲဒါပြီးရင် ဘာစကားဆက်ရမလဲ။ “ကိုချစ်ညိုနီ ရှိသေးရဲ့လား၊ ကိုဝက်ကြီး ခူးနာဘယ်လိုနေလဲ၊ မကြည့်မြင်တော့ အရင်လိုပဲလား” အဲဒါပြီးရင် ဘာစကားဆက်ရမလဲ။ စကားလက်ဆံ

ကျဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ရန်ကုန်မှာပြီးငွေကာ ရွာပြန်လှ။ ရွာမှာ ငြိငွေစရာလည်း နားမထောင်ချင်လှပါ။ နွားထိန်းလိုအရပ်မှာ ပို့ဆို့မှာပဲ။ မုံရွေးကကော ဘာထူးမှာလဲ။ မည်သူမည်ဝါ နဲ့နှံစပ်စပ် စာဖတ်၊ စကားပြောတဲ့အတတ်လည်း တတ်၊ အချိန်လည်း အားလပ်၊ ဘယ်ရှိမလဲ။ မုံရွာမှာတော့ မနက်ခင်းတွေမှာ ဦးဘထုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီကို သွားရတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာလည်း စာရေးဆရာများကို အိမ်ဖိတ်ရတယ်။ ထမင်းကျွေးကာ စကားစမြည်ပြောဖို့ပါ။ လူတိုင်းတော့ . မဖိတ်ပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတိုင်းနဲ့ စကားလက်ဆံ ကျဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

တစ်ပတ်တစ်ရက် သို့မဟုတ် တစ်ပတ် မနက်ခင်းတစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ဆရာစိန်ကြီး၊ ဆရာသောင်း၊ မမညွန့်စသည်ဖြင့် စုဝေးပေါ့။ ရေခန်းကြမ်းနဲ့ အကြော်နဲ့ တစ်ခါတရံတော့ ထမင်းချက်ပေါ့။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ပေါ့။ အဲသလိုနေရမှာပဲ ထင်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ယသော၊ အယသော (အခြွေရုံများခြင်း၊ နည်းခြင်း)ကို ကြိုရဖန်ရမှာပဲ။ ရှေးလူကြီးတွေ ဥပုသ်ကျောင်းသွားပြီး လေပန်းကြသော်လည်း မမညွန့်တို့လူသိုက်က ဥပုသ်ရေပ် လေကန်တဲ့ လူတွေနဲ့ မတူနိုင်ဘူး။ မမညွန့်တို့အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်ပြီး စကားပြောပေါ့။ လူကြိုရင် ပိုက်ဆံပို့လိုက်မယ်။ ကြက်သားလေး ဘာလေး ချက်ရအောင်။

ရန်ကုန် ကျွန်တော်အိမ်လည်း ညီမနှစ်ယောက် ဝလ၊ ၂လ လာလည်ချင်၊ နေချင်ရင်လာပါလား။ ခုတော့ အိမ်မှာလူများပါတယ်။ နေခင်းတော့ လူမရှိဘူး။ ညမှာတော့ ခင်မြင့်ကြည်၊ မိုးမိုးစန်း (မကျောက်သမ်း)၊ ဝင်းကျော်တို့ ရှိတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ကလေးတွေ အများကြီးပဲ။ စန္ဒရားတီးပြီး ကလေးတွေ သီချင်းဆိုကြတယ်။ ပျော်စရာကြီးလို့ ထင်တယ်။

ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ တရုတ်စာရေးဆရာကြီး တစ်

ယောက်ရဲ့ Moments of happiness ဂုဏ်ကို ကူးပေးလိုက်ပါတယ်။
လူ့လောကမှာ ပျော်စရာရှိတော့ရှိတယ်။ သို့သော် မမညွန့်ပြောသလို
လောကဟာ သူ့ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာ။ အကျိုးအကြောင်း
မညီညွတ်တာကတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ ယူဆပါတယ်။

ကျန်းမာပါစေ။
ရိုသေစွာဖြင့်
မောင်တာ
၅၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၁။

၁၈ - ၉ - ၂၀၀၁

ယောက်ကြီးခင်ဗျား

အိမ်က တယ်လီဖုန်း ပျက်နေပါတယ် ခင်ဗျား။ နောက်တစ်
ခါဆက်သည်ရိုသော် ၅၂၇၆၅၆ကို ဆက်ပါခင်ဗျား။ ဝိုင်
သောက်သုံးခွင့်ရသည်ကတော့ ဝမ်းသာစရာကောင်းပါသည် ခင်ဗျား။
ဝိုင်သောက်သဖြင့် နေကောင်းသည်ဆိုသဖြင့်လည်း အတိုင်းထက်
အလွန်ပေါ့ ခင်ဗျား။ “ဖွတ်ကူးယာမ” ကတော့ ရွှေတို့ဌာနတွင်
ရေပန်းစားနေပါသည် ခင်ဗျား။ ပဒတ်ကူးယာမ များဆိုရင်
ရေတကောင်းပင် စားနိုင်မလား မသိပါ။ ထိုကိစ္စများ မှာလည်း
ကျွန်တော်ဟုခေါ်သော ကိုရင်တာ (မှားသွားပါသည်) ကိုရင်တာဟု
ခေါ်သော ကျွန်တော်၏ အပြစ်လည်းပါနိုင်ပါသည်။ ဖွတ်ကူးယာမ
ဖြစ်စေ၊ ပီတာထရပ်ကားဖြစ်စေ၊ ကျွန် တော်က ကိုယ်လည်းဘာမျှ
ဟုတ္တိပတ္တိ မသိသော်ငြား သွား၍ တို့မိခဲ့ပါသည်။ ထရပ်ကားဟာ
လှည်းယာဉ်လောက် မကောင်း ပါဘူးဟု ကဗျာဆရာ ကြီး
အောင်ဝေးက သို့ကလို ပြောဖူးပါ သည်။ ထရပ်ကားသည်
ကျွန်တော်တို့နှင့်မဆိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ကား လှည်းယာဉ်နှင့်သာ
ဆိုင်သယောင်ယောင် မိန့် မြက်ပါသည်။ မဆိုင်တဲ့အပေါက်ကို ဝလိုင်နဲ့

ခေါက်သောသူဟုခန့်ပါသည်။

ရာဝင်တိုးရောင်းစားသော ကိုစိုးညွန့်သည်လည်း ယမန်နေ
ညဦး၌ ဆရာပါနှင့် ဆရာတာအား ရစ်တည်းဟူသော ဆေးအရက်ကို
ခေါ်ယူတိုက်ကျွေး ဧည့်ခံပါသည်။ ဆေးအဖြစ် ဝါးအဖြစ်သောက်ကြ
ရင်း လောကကြီး၏အမြီးနှင့် အမောက်မတည့်သော သဘော၊ အမြီး
နှင့် အမောက်မတည့်သည့် အားလျော်စွာ စာနယ်ဇင်းများနှင့် ရုပ်ရှင်
မင်းသား၊ မင်းသမီးများ ရန်သတ္တရဖြစ်ကြသည့်အကြောင်း ပြောကြ
ရာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာပါခင်ဗျား။ ဆရာ့အနေနှင့်
ရုပ်ရှင်ကလေး များ မရိုက်ချင်ဘူးလားခင်ဗျ (အရိုက်မခံချင်ဘူး
လား)ဟုသာ ဝင် ရောက်ဆွေးနွေးပါသည်။

ဆရာပါကား ယခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့တွင် အသက်
ရှစ်ဆယ် တင်းတင်းပြည့်မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏အိမ်၌ ရင်းနှီးသူ
၄-၅-၁၀ယောက် ဝီစကီသောက်ကြမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။
သို့သော် သူ့အား သူတစ်ပါး လှူဒါန်းထားသော ဝီစကီမှာ တစ်ပုလင်း
တိတိသာရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ထပ်မံအကုန်အကျခံရန်
နူးနေ ရပါသည်။ ထိုအဘိုးကြီးအား အနီသို့ စနောက်နေခြင်းမှာ
တခြား ထိုသို့သဘောကောင်းသော သက်ကြီးဝါကြီး မရှိသော
အကြောင်း ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ညင်နာရီထိုး ပါဠိ၊
မြားနတ်မောင် သွားကာ ကိုလွှတ်ဆွေနှင့် လေပန်းမည်
စိတ်ကူးပါသည်။ ခေါ်သန်း သန်းရည် နေကောင်းထိုင်သာ
ရဲ့ပါရဲ့လားခင်ဗျား။ အေးမြင့် ကြည်နှင့် သားများ
နေထိုင်ကောင်းကြပါသည်။

နေကောင်းစေရန် မေတ္တာပို့သလျက်
မောင်တာ

“စာတတ်ပေတတ် ရသေ့ဖြစ်နေတာကိုက ကျွန်တော့်ကြံ့မာ ပါပဲဗျာ။ စိတ်တူ သဘောတူတဲ့လူနဲ့ ခဲတောင့်ခဲယဉ်း၊ တစ်ခါတစ်ရံမှ စကားစမြည်ပြောခွင့် ရပါတယ်”

နစ်ရှေး အဲသလိုပြောဖူးတယ်လို့ ဖတ်ရပါတယ်။ Intellectual hermit ကို စာတတ်ပေတတ် ရသေ့လို့ ပြန်လိုက်တာပါ။ ကိုမြင့်သန်းနဲ့ မမညွန့် စသ့်တို့ ဟာ စာတတ်ပေတတ် ရသေ့ဖြစ်နေတာကတော့ ကံအလျောက်ပေါ့ဗျာ။ စာတတ် ပေတတ်ရသေ့ဟာ (Intellectual gossip) စာတတ်ပေတတ် စကားစမြည်ပြောခြင်း ကို ကြံကြဖန်ကြပေါ့ဗျာ။

ဒဿနဝေဒဆရာတွေဟာ စကားပြောခွင့်ရတာကို (စကားစမြည် ပြော ရတာ၊ စကားလက်ဆုံကျရတာကို) သဘောကျတယ်။ သူတို့မှာ စကားပြောဖော် များများစားစား ရှိဟန်မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဇနီး အေးမြင့်ခင်ကို ပြောရတယ်။ ဆရာတွေကို အိမ်မှာထမင်းဖိတ်ကျွေးရင် သူက ချက်ချပြတ်ရတာကိုး။ အေးမြင့်ခင်လေး မပြိုင်အောင်ပေါ့။ “ငါ့အနေနဲ့ ဒဿနဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သို့သော် ငါပြောတဲ့စကား နားထောင် မယ့်လူက ရှာရဖွေရတာကွ။ ရွှေထက် ရှားချင်၊ ရှားလိမ့်မယ်။ ဒီဆရာကြီး တွေရှိလို့သာ ငါ့စိတ်ထဲရှိတာ ဖွင့်ပြောလို့ရသကွ။ စာရေးတယ် ဆိုသော်လည်း စာရေးတဲ့အခါ ဝိုင်းတီးကြမယ့် လူတွေ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေကို ကြောက်ရသ ကွာ။ တချို့ဟာတွေတော်မှ တော်ပါ့၊ မလား ဆင်ခြင်ရလို့ ထင်ရာမရေးရဘူးကွ”

စကားမစပ် ရှိပင်ဟွာပြောတာလေး မျှခွင့်ပြုပါဗျာ။ “တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူငယ်မလေးတစ်ယောက် သူ့အရုပ်ကလေးနဲ့ စကားပြော ပုံမျိုး ပြောရပါတယ်။ သူငယ်မလေးအနေနဲ့ အရုပ်ကလေးဟာ သူပြောတဲ့စကား နားမလည်ဘူးလို့ သိပါတယ်။ သို့သော်ငြား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကား စမြည်ပြောခြင်းက ရအပ်တဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို အရုပ်ကလေးနဲ့ပြောခြင်းအားဖြင့် ဖန်တီးတာပါပဲ” ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူငယ်မလေး အရုပ်လေးနဲ့ စကားပြောသလို ပြောရတာပါပဲ။

စိတ်ရင်းကောင်းပြီး
တိုယ်တတ်သမျှ၊
ကိုယ်မှတ်သမျှ၊
တိုယ့်နေရာလေးမှာ
ဖာဖားအတို၊ များများ၊
တိုယ့်ကျိုးနည်းနည်း၊
လုပ်သွားရင်လည်း၊
လူတွေက တွေ့နပ်တာပါပဲလို့၊
အမေ့အသုဘမှာ
ကျွန်တော်တွေးမိပါတယ်။

အ ဝ ဖ
ကို တ ဝ

“လွမ်းတော်မူလို့ စာကိုစီတယ်” ဟူ၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲက စာသား အတိုင်း၊ ဤစာစီရခြင်းအကြောင်းရင်းကို ရှင်းရပါလိမ့်မည်။ မိုးတိမ်တွေအုံနေ သော နေ့တစ်နေ့တွင် စိန်ဗိုလ်တင် ဆိုင်းတီး နားထောင်ရင်း အဖေ့ကို အမှတ်ရပါသည်။ ထိုအခါ အဖေအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် သူ့သားဖြစ် သောအကြောင်းကြောင့် စာတစ်ပုဒ်ရေးကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် သာမန်စာရေးလေးဖြစ်ပါသည်။ စက်ဘီးလေး ခုနင်း၍ ရွာမှပုံရွာမြို့သို့ သွားရပါသည်။ အဖေ ကျွန်တော့်ကို စက်ဘီးပေါ်၌ ထင်ကာ ဘီးကိုနင်း၍ မြို့ကိုသွားသော နေ့တစ်နေ့ကို ကျွန်တော်သတိရလေ့ရှိ ပါသည်။ ထိုနေ့မှို၌ အဖေသည်သူ့ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သားကြီးဩရသအား ဝှောပြုလေ့ရှိပါသည်။

အ င ဝ

သာမန်စာရေးလေးသည် သူတို့ခေတ်ကသာမန်လူများ ခေတ်ကိုဖြတ် သန်းသလို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။ သူ့များ ဂျပန်တော်လှန်သောအခါ တော်လှန် ချိတ်ပါသည်။ သူ့များ အင်္ဂလိပ်တော်လှန်သောအခါ တော်လှန်လိုက်ပါသည်။ သူ့များတောခိုကြသောအခါလည်း အလံနီအဖြစ်တောခိုလိုက်ပြန်ပါသည်။ သို့ သော် မထင်ရှားသော သာမန်လူသာဖြစ်၍ သူ့သူငယ်ချင်းများက ကိုလူလေးဟု ခေါ်ပြီးလျှင် မုံရွေးရွာသားများက အုံးမောင်လေးဟုခေါ်ဝေါ်သော ကျွန်တော့် အဖေသည် မည်သည့်အသိအမှတ်ပြုခြင်းကိုမျှ ခံရသူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သာမန်စာရေးလေးနှင့် သာမည ကျောင်းဆရာမလေးသည် ပျော်ရွှင်စွာ မုံရွေးရွာ၌ နေထိုင်ကြပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော အလံနီလူထွက် များအား (သူတို့ အလံနီများသည် တစ်ယောက်တစ်ယောက် အတော်ချစ်ကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။) မုံရွေးရွာနတ်ပွဲသို့ အလည်လာ ထိုင်း ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် ကျွေးပါသည်။ ရေနွေးကြမ်း တိုက်ပါသည်။ ဆင်းလည်း ရှိလျှင် ကျွေးပါသည်။ အလံနီလေးထီး ခင်မောင်ကြီးသည် ထိုသူလေး၏ သားဖြစ်သူ ကျွန်တော့်ကိုပင်လျှင် အတော်ချစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကန်တီး၊ ကန်လန်ပြောလျှင်ပင် စိတ်မဆိုးပါ။ သခင်ကြီးများ

သော်လည်းကောင်း၊ ဒေါ် စောမြသော်လည်းကောင်း မုံရွေးကကိုလူလေးကို သိကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်အဖေ ကိုလူလေးသည် ရယ်လည်းရယ် စရာ ကောင်းသူဖြစ် ပါသည်။ ရွာမည် မုံရွေး၊ လူမည် လူလေး။ အလုပ်ကတော့ စာရေး၊ တိုင်းပြည်ရေး အတွက် စိတ်မအေးနိုင်လို့ပါ။ စသည်ဖြင့် အစည်းအဝေး တစ်ခုတွင် စကားပြော သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကိုလူလေးဟာ ရယ်စရာမကောင်း ဘူးလားဗျာ။ လူခပ်ကြီး ကြီးတွေပင် တိုင်းပြည်အတွက် စိတ်မအေးဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပဲ။ သာမန် စာရေး လေးက စိတ်မအေးဟု ပြောပါသည်။ ကိုလူလေးစိတ် မအေးတော့ ဘာဂရုစိုက် မလဲ။ ပြုံးစရာ အဖြစ်သာသဘောထားကြတာပါပဲ။ တကယ်တော့ ကိုလူလေး အဖေ ကျွန်တော်အဘိုးမှာ မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါသည်။ မြေပိုင်ရှင် အကြီးကြီးလို့တော့ မထင်ပါနှင့်။ မုံရွေးဟူသော ရွာကလေးမှာ မြေလေးယာလေး တော်တော်များများ ပိုင်သောသူဟူ၍သာ ဆိုလိုကြောင်းပါ။ သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ် အလှူဖိတ် စာတွေ မှာ ဦးချစ်စ . . . မြေပိုင်ရှင်၊ ဟူ၍ရေးထားသည်ကို ငယ်စဉ်က ခဏခဏဖတ်ရ ၍ မှတ်မိနေခြင်းကို ပြန်ပြောတာပဲဟူ၍သာ ယူလိုက်ပါ။ ထိုဦးချစ်စသည် ကျွန် တော်အဖေ၏ အဖေဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ်အခါကတော့ မြေရှင်လေးရဲ့သား ဟာ ကျောင်းဆရာဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မြေတိုင်းစာရေးဖြစ်ရင်ဖြစ် တစ်ခုခုပါပဲ။ မြေတိုင်း စာရေးလေးက မြေတိုင်းစာရေးကြီး၊ ပြီးတော့ အင်စပက်တော်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် အဖေလည်း ဒီလိုပါပဲ။

အဖေနဲ့ အမေဘယ်လို အိမ်ထောင်ကျသည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ အဖေက ရုပ်ဆိုးပါသည်။ အမေ မအုံးကြည်က ပြောစမှတ်ပြုအောင်ချောသည်။ အမေ . . . ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ အဖေကိုကြိုက်သလဲဟု ကျွန်တော်က မေးဖူးပါသည်။ ကိုမောင်လေးက (အများတကာက ကိုလူလေးဟုခေါ် သော်လည်း အဖေက ကိုမောင်လေးဟု ခေါ်ပါသည်။ မောင်ကြီး၊ မောင်လေးဟူ၍ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ဘာကြီးနဲ့ အမေကြီးက သားငယ်ကို မောင်လေးဟူ၍ ခေါ်ပါသည်။ အမေကလည်း ဘာကြီးတို့ခေါ် သလို ကိုမောင်လေးဟု ခေါ်ပါ သည်။) နင်တို့လို မဟုတ်ဘူးဟု အမေက

သပြောလေ့ရှိသည်။ အဖေသည် အမေခိုင်းတာလုပ်၍ ကျွန်တော်တို့က ပျော်ပျော်ဟုသော အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။ အမေ အဝတ်လျှော်ရင် အဖေက အဝတ်လှန်းသည်။ အမေရေခပ်လျှင် အဖေကရေငင် သည်။ အမေ ခေါင်းဆွဲလျှင် အဖေက ကြက်သွန်လှီးသည်။ မအုံးကြည်ကိုချစ် သော ကိုလူလေးသည် ရုံးမလွှားမီ နို့ဘူးဖျော်သည်။ ကလေးသေးဝတ်လှမ်း သည်။ မေ့လျော့အိုးတည်သည်။ တာဝန် သိစိတ်တို့ ဘာတို့ဆိုတာ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်လည်း မဟုတ်လှပါ။ သားသမီးဟာ အဖေအမေကိုကြည့်ပြီး သူ့တာသူ့ အလိုလိုသိတာပါပဲ။ ယောက်ျားအလုပ်၊ မိန်းမအလုပ် မခွဲခြား မှတ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ သိတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့အရပ်ကို မြေရှင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပန်းပဲထုတဲ့လူတွေ နေတဲ့အရပ်ပေါ့ဗျာ။ အဖေက မေ့လျော့ရေးမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါတယ်။ “ဦးလူလေးကသာ အထူးစုဝေး ချုပ်ချုပ် စာတောင်ချိုးပါတယ်။ ကိုယ်နေတဲ့အရပ်ကို ကိုယ်ပဲကောင်းအောဖီလုပ်ရ ချိန်ဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲသိခဲ့ပါတယ်။

အဖေက နိုင်ငံရေးပဲ စိတ်ဝင်စားတော့၊ ငွေရေးကြေးရေးကို အမေ ကိုယ်ပဲလုပ်တာပါပဲ။ အဖေက သူ့လခလေး အမေ့အကုန်အပ်တာပါပဲ။ အသောက် အသောက်ဆို ဗလာကွယ်၊ ဆေးလိပ်တောင် မသောက်ပေမယ့် သူ့လခလေးထဲက အသောက်လည်း နှုတ်၊ သတင်းစာကြေး နှုတ်၊ အသက်အာမခံကြေး နှုတ်၊ အားလုံး ပြန်ပြန် ကျန်တာအပ်တဲ့အခါ အမေကလည်းတတ်ပါတယ်။ အမေကတော့ အသက်ပိုင်းမှာပဲဆိုတော့ အမေ့လခ အလျော့မရှိပဲကိုး။ အဖေက သဘော ကောင်းကောင်းတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြရင် သူ့ကုချည်းပေးတာဆို တော့ အမေ့ကို လခအပ်တဲ့အခါ၊ အမေက . . . 'တော်နယ် ဒါပဲလားရှင်' ဆို ပြောတတ်ပါတယ်။ အဖေကလည်း . . . 'အင်း' လို့ မြေတတ်ပါတယ်။ ကျွန် တော်က သားကြီးဩရသဆိုတော့ အမေ့လခက ဘယ်လောက်၊ အမေ့လခက ဘယ်လောက်၊ စားစရိတ်က ဘယ်လောက်၊ ကျောင်းစရိတ်က ဘယ်လောက် စသည်ဖြင့် အမေ့ရဲ့ဘက်ဂျက်ကို လတိုင်းနားလောင်ရသူ တာပဲ။ ဘတ်ဂျက်မှာ လိုငွေပြတာဟာ အဖေ့ကြောင့်ဖြစ်တာပဲ များပါ တယ်။

ကျွန်တော်ခု စာတွေရေးသူဖြစ်နေတာကို အဖေမြင်မသွားရပါ။ အဖေ ကတော့ ကျွန်တော့်စာတွေကို တောင်ရောက်မြောက်ရောက်ကွယ်လို့ပဲ ပြောပြီး ဘာမှဆက်မပြောပါ။ အဖေများ ဘာပြောမလဲလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစား ကြည့်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်မှာ လီနင်၊ စတာလင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ် အထူးကြီး ၂အုပ်၊ ၃အုပ် မြင်ဖူးပါတယ်။ အဖေဖတ်တာတော့ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးပါ။ အင်္ဂလိပ် စာ မတောက်တခေါက်နဲ့ ကြိုးစားပြီး ဖတ်ကြည့်ပုံတော့ ရပါတယ်။ ဒီထက်တော့ ပိုပုံမရပါ။ အဖေရရှိစဉ်က သူနဲ့ ရင်းနှီးသူတွေတို့ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကဗျာဆရာ နှစ်ယောက်မျှ။ ဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ကိုအောင်ရှင်ပေါ့။ ဒိတ်ဒိတ် ကဗျာတွေက အတော် ကောင်းပါသဗျာ။ ကျွန်တော်က အဖေဘယ် နှယ် ကဗျာဆရာတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ် ရသလဲ။ စာရေးလေးက စိတ်ကူးယဉ်တတ် သလားလို့ တွေးကြည့်ပါတယ်။ သူ့သားဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အတိုအစ တွေကိုတော့ သူကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ် လို့ တွေးကြည့်မိတယ်။ “သည်နေရာ ကား၊ တစ်ခါတက်က၊ ဆင်းမရဘူး” ဒါမျိုး တွေပါရင် မင်းဟာက အသုံးမကျပါ ဘူးလို့ ဝေဖန်မှာပါပဲ။

မထူးချွန် မထူးခြား စာရေးလေးအဖေက သားသမီးတွေကို သူ့မှာနဲ့ သမ္မ မေတ္တာတော့ ပေးရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ် ထမင်းဦးမှာ လူစုံမှစားရ တယ်။ လူစုံမှ ဟင်းလောက်မှာခွဲပါ။ ဘဲဥဆီ တစ်ခြမ်းစီ၊ အသားတစ်တုံးစီ စသည်ဖြင့် ပေါ့။ အဖေက ဟင်းခပ်ပေးပါတယ်။ အဖေက သူများမကြိုက်တာပဲ စားပါတယ်။ ကောင်းတာ သားသမီးကြိုက်တာကို သူ့စားမိဘူး။ အဖေ အတွက်တော့ ထမင်းစားပြီး သောက် ရေတောင်ခပ် ပေးတယ်။ ဆရာမလေး... သောက်ဗျာလို့ အဖေကပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေထံ မအုံးကြည်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သို့သော် အဖေက ဆရာလုပ်တတ်တာကြောင့် အဖေက ဆရာမ လေးလို့ ခပ်နောက်နောက်ခေါ်တတ်ပါတယ်။ ခုအမေလေးဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲလဲ နေတဲ့အခါ သူ့ရဲ့သေးရင် အမေနားထ ခွာမယ်မထင်ဘူး၊မအုံးကြည်လေး... ဆရာမလေး အနားမှာပဲ နေမှာပါ။

ကျွန်တော့်အဖေက ဇနီးကိုချစ်ပါတယ်။ သားသမီးကို ချစ်ပါတယ်။ နီးယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာကို ချစ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းများကို ချစ်ပါတယ်။ စက်ဘီး ဆလေး နေ့တိုင်းနင်း၍ နူးသွားရပါတယ်။ ထိုထို သာမန်ဂုဏ်များသာ ရှိ၍ အခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာဂုဏ်ခြင်မှုမရှိပါ။ ထိုသို့သော အဖေဟာ ကျွန် တော်လက်ပေါ်တွင် နှလုံးရောဂါနှင့် သေဆုံးပါတယ်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ငို ကြွေးပါတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်လေး ရင်နာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဖေ အပေါ် အထင်မကြီးခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အထင်မကြီးသော အမူအရာ များလည်း ပြခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လောကကြီး၌ အထင်ကြီးစရာ ဆိုတာဘာပါလိမ့်။ အသုံးမကျသော ကျွန်တော်သည် အထင်ကြီးစရာဆိုတာ ဘယ်အရာဟု မသိပါ။

သာမန်လူတစ်ယောက် သာမန်အဖေတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးနေ တာပါပဲ။ မလွမ်းလောက်တာကို စာဖွဲ့နေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဖေအသုဘ စာကြောင်းတော့ ပြောပါရစေ။ အဖေအသုဘကတော့ ဘတယ်စည်ပါတယ်။ မုံရွေးရွာမှာတော့ အစည်ဆုံးထင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကနေ ဝှည်းမယ် ယာတလေးထိ တစ်ဆက်တည်း လူမပြတ်ပါဘူး။ အသုဘချမယ့်နေ့က နေရောင် တဝင်းဝင်းပေါ့။ ဖုံးတွေကလည်း တထောင်း ထောင်းပါပဲ။ ပေလမ်းပေါ်မှာ ကားတွေတောင် ရပ်ပေးကြရတယ်။ ကျွန်တော် တော့ ငိုရင်း၊ မျက်ရည်တွေတွေ ကျရင်း၊ စိတ်ရင်းကောင်းတာကို လူတွေက အသိအမှတ်ပြုကြသကဲ့သို့လို့စောက် မေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်ရင်းကောင်း နဲ့နဲ့ ဟန်မကျ၊ တော်ရဦးမယ်၊ တတ်ရဦးမယ်လို့ ထင်တာကိုး။ အဖေ သာမညပဲဖြစ်တာကို အရင်က ကျွန်တော် မကျေနပ်လှပါ။ ထူးထူးချွန်ချွန်ဆိုရင် ဆောင်းမယ်လို့ တွေးနေမိတယ်။ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ကိုယ်တတ်သမျှ၊ နီးယ့်မှတ်သမျှ ကိုယ့်နေရာလေးမှာ အများအကျိုး များများ ကိုယ့်ကျိုးနည်းနည်း သုပ်သွားရင်လည်း လူတွေက ကျေနပ်တာပါပဲ လို့ အဖေအသုဘမှာ ကျွန်တော်တွေးမိပါတယ်။

အဖေ စာရေး၊ အမေ ဆရာမလေးဆီက ကျွန်တော်တို့ ဘာအမွေရပါသလဲ။ ဆေးရုံကြီးတောင်ဘက်၊ တစ်ခုသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခင်ဗျားဦးလူလေးသားပဲ။ မဟုတ်တာလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆရာအံ့မောင်တစ်ခါက ကျွန်တော်ကို ပြောဖူးတယ်။ မုံရွာဆေးရုံကြီးမှာ အရိုးကုဆရာဝန်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လောဘ အလွန်မကြီးဘူး၊ ငွေအများကြီး မယူဘူး၊ လူနာကို မညာဘူး။ အဖေသားဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ကပီလိပ် ယုံကြည်တယ်လို့ ပြောတာပါပဲ။ အဖေ သားဦး ကျွန်တော်ဟာ ဟုတ်တာပဲလုပ်မယ့်လူတဲ့။ ရွှေအမွေ မြေအမွေ မရပေမယ့် ဒီအမွေတော့ ကျွန်တော်ရပါတယ်။

လူတစ်ယောက်က သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းအတိုင်း ကျွန်တော်မလုပ်တာကြောင့် ခင်ဗျားဦးလေးသား မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကို စွပ်စွဲပြောဆိုဖူးပါတယ်။ အဖေသား မဟုတ်တော့ဟု ပြောခြင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ဖောက်ပြန်တကာ အသုံးမကျတော့ဟု ဆိုလိုရင်းရှိပါတယ်။ အရင်ကစက်ဘီးစီးရာမှ ထိုစက်ဘီးကို သစ္စာဖောက်သည့် အကောင်ဟု ပြောလိုရင်းရှိပါတယ်။ စိတ်ဆိုးရမလား၊ စိတ်မဆိုးရဘူးလား ကျွန်တော်မဝေခွဲနိုင်ပါ။ တန့်န့်ဖြစ်၍ ညတစ်ည အိပ်မပျော်ပါ။ မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါမှာတော့ ဒါဟာ အဖေ့ရက်ကို အမွမ်းတင်တာလို့ပဲ ကျွန်တော်ယူဆ လိုက်ပါတယ်။ ငါဘာလဲလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ကြည့် စရာလို့ပဲ အောက်မေ့တာက ကောင်းပါ တယ်လို့ တွေးမိတော့မှ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီလူကိုတော့ စိတ်မဆိုးတော့ပါ။

မိုးအုံ့သောနေ့ တစ်နေ့၌
ဝါဝါတိုအိမ်သို့ အလည်သွားခြင်း

ပိုဒ်သောနေ့တစ်နေ့
ဝါဝါကိုအိမ်ထဲ အလည်ထွက်ခြင်း

မိုးအုံ့သောနေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ပုလိပ်သို့ရောက်ပါတယ်။ မန္တလေးနားက ပုလိပ်မှာ အမေရောက်နေပါတယ်။ အမေ့ကို သူတို့ခေါ်သွားကြသည့်နောက် (သူတို့ဆိုသည်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနှင့် ညီအစ်မများ ဖြစ်ပါတယ်) ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါက်၍ (နေမကောင်း၍ ကျွန်တော်အိမ်မှာ အမေ့ကိုထားတာကို တောင်ပြော မြောက်ပြော ပြောကြပါတယ်။ အမေ့ရွာကိုပြန်ရောက်မှ ကောင်းလာမည်ပုံ၊ ရွာကိုပြန်ခေါ်မှသတ်ရမည်ပုံ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အားမနာကြပါ) အညာပြန်ကျသွားပါတယ်။ သို့သော် မိုးလေးအုံ့သောအခါ၊ လွမ်းသလိုလို ဖြစ်သည့်အပြင် သူငယ်ချင်း ကိုမျိုးသိန်း ကလည်း အတူသွားဖို့ အဖော်စပ်သော ကြောင့် အညာပြန်ရောက်ရပြန်ပါတယ်။ အဒေါ်ဇော၊ အမေဇော၊ နှမဇော အားလုံးတွေ့ရတာပါပဲ။

နှမအိမ်ဝန်းကလေး သာတောင့်သာယာရှိလှတယ်။ သီးပင်တစ်ပင် ရှိတယ်။ ပြုတ်ခဲနေတာပဲ။ သီးသီးကို ထန်းလျက်နဲ့ အမေနယ်ကျွေးတာ စားဖို့ ကောင်းခဲ့တယ်။ သီးသီးတွေ မှည့်များမှည့်မလာ။ သီးသီးတွေကတော့ မမှည့်သေးဘူးတဲ့။

နှင်းဆီပင် ၄-၅ ပင်လည်း နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့၊ ပွေးရနံ့တော့ မသင်းပဲ။ သို့သော် နှင်းဆီပွင့်ဖြူဝါဝါတွေ တစ်ပင်မှာ ၄-၅ ပွင့်၊ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနီတူကြားမှာ။

ဝါဝါတို့အိမ် ဘယ်ဘက်ဘေးကားရုံဘေးမှာ (ဝါဝါဟာ ကျွန်တော့်

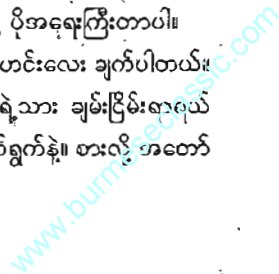
အကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ပုလိပ်ချည်စက်မှာ စာရင်းကိုင်လုပ်ပါတယ်) နက်အတ်ပန်းဆွဲတစ်ပင်မှာလဲ သရက်သီးတွေပြုတ်နေတာပဲ။ ဒေါ်ဒေါ် . . . နက်တက် လို့ ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲ (ကျွန်တော့်အဒေါ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက နီယံ သိချင်တာမေးလေ့ရှိတယ်) မေးတယ်။ ပန်းရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်နေ့ လို့ ပန်းဆွဲလို့ အမည်ပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ပန်းစွဲလား . . . ပန်းဆွဲလား၊ နက်တက်က ဘာစကားလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်လည်း သိပါ။ ဒီသရက်ပင်ကို သုံးထောင်ပေးတယ်။ မရောင်း ပေါင်ကွယ်။ ဟုတ်တယ်။ ရောင်းလိုက်နဲ့ ဒီအတိုင်း ကြည့်ကောင်း တယ်။ သရက်ပင်က မျိုးတော့သိပ် တောင်းဘူး။ မှည့်ရင် သူများတွေ ပေးပစ်လိုက်ပေါ့။ ခု . . . တစ်ပင်လုံး ချွေရောင်အသီးတွေ ဝင်းနေတာကို ကြည့်နေရတာကိုက တန်ပါတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက “ဝါဝါကို သွားခေါ်ကြ၊ မောင်တာလာတယ်လို့ပြော” နဲ့တစ်ယောက်ကို ရုံးသွားပြီး၊ ဝါဝါကိုအခေါ်လွှတ်တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ပြောနေတယ်။ အရင်တစ်ခေါက် ရွာရောက်တုန်းက သူ့ကို ကျွန်တော်ရန် ချုပ်ခဲ့တာ သူမေ့သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်က တူကြီးပဲ။ ကျွန်တော့်အမေဟာ သူ့မိမိအထွေး ဖြစ်ပါတယ်။ အမေ့ကိုခေါ်သွားလို့ သူ့ကိုမကျေမနပ်ပြော တာလဲလို့ သူသိပါတယ်။

အမေ့ကိုရွာတော့ ဒေါ်မသွားကြနဲ့ဗျာ၊ ဝါဝါအိမ်ကလေးမှာပဲ ထားကြပါ။ ရွာကတော့ ပူကပူနဲ့၊ မီးကလည်း မလာဘူး။ အမေ့မှာ အနာတွေပေါက် နင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ၊ ဖွဲကလဲ ထူတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်ကိုဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ပုလိပ်က မကောင်း သူလား၊ ဆရာဝန် ကိုအောင်ကြီးတို့နဲ့လည်း နီးတယ်။ သူက အလွန်ဂရုစိုက်တာ သူတတ်လား၊ မသေခင် သက်တောင့်သက်သာနေရဖို့ ပိုအရေးကြီးတာပါ။

ဝါဝါဟာ သူ့ရုံးကပြန်လာပြီး၊ ထမင်းလေးဟင်းလေး ချက်ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဝါဝါရယ်၊ ဝါဝါရဲ့သား ချမ်းငြိမ်းရာရယ် ထမင်းစားကြတယ်။ ငါးလေးချက်နဲ့ ပဲဟင်းနဲ့ ဆူးပုတ်ရွက်နဲ့၊ စားလို့ အတော်

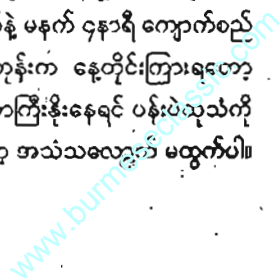
ကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ရေခဲခဲကြမ်းနဲ့ ထန်းလျက်နဲ့ ကျွေးတယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့မှ အမေ့နားကို သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အမေမာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်လို့ အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်ပါ။ နှစ်ကြာပါပြီ။ ဆီးလည် မသွားနိုင်ပါ။ အစာလည်း မစားနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ဝိုက်တွေ ၂၃၊ ၃ခုနဲ့ပေး သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ငှားထားရတယ်။ ဆရာမက အမေ့ကိုပွေခေ လာပြီး ပက်လက်ကုလားတိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်နားမှာ တင်ယူဥစ္စာထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်မိသားစုအကြောင်း ပြောပါတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်က အုန်းကြည့် . . . ညည်းသားကြီးလေ၊ မောင်တာမေ ဆို တော့ အမေက အင်း . . . အင်း ~ အင်း . . . လို့ အသံထွက်လာတယ် အင်း၊ အင်း . . . ဆိုတာကို အသံထွက်ဖို့ အတော်ကြိုးစား အားထုတ်နေ တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကျလာတယ်။ ငိုတယ်။ ပြောမယ့် အစား မျက်ရည်ကျလာတယ်လို့သာ ပြောတာဟာ၊ အမေကအသံ မထွက်နိုင် တာကြောင့်ပါ။ အင်း . . . အင်း . . . အင်း . . . အသံထွက်နိုင်တာ။ အမေ့ အင်း . . . အင်း . . . အသံက တစ်ခုခုပြောချင်တိုင်း တစ်ခုခု မေးချင်တာကြောင့်လို့ ထင် တာနဲ့ (ထင်ရုံပဲ ထင်ကြည့်ရတာ အမေသိချင်မယ် ထင်တာလေးတွေ လျှောက် ပြောရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းပါတယ်။ အမေ့ချွေးမဲ့ အေးမြင့်ကြည်လည်း နေကောင်းပါတယ်။ ဖိုးမြတ်လည်း လိမ်မာပါတယ်။ အက်စ်အေတီ ဖြေမယ်ဆိုပြီး စာတွေကျတယ်။ ထွန်းထက်အောင်လည်း လိမ်မာတယ်။ သူ ကျောင်းက ဆရာမက ယောက်က ထွန်းထက်ကို အလွန်ချီးမွမ်းပါတယ်။ သူ ထက်အောင်ကတော့ ကာတွန်းကားတွေအကြည့်များလို့ လျှော့အုံးလို့ပြောရတယ်။ ကျွန်တော့်ဝင် ဟာလည်း စားလောက်နေလောက်ပါတယ်။ လူတွေအများကြီးဆိုတော့ ကြိုးစားအားထုတ်ရတာလေးတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဖိုးမပြတ်ပါဘူး ကိုအောင်ကြီးက ကျွန်တော်နဲ့ခင်ပါတယ်။ ဖိုးပါနဲ့လည်း ခင်တယ်။

ယဉ်ဝင်းမောင်နဲ့လည်း ခင်တာပဲ။ သူက တော်လည်းတော်တယ်။ ဝါဝါပင်ပန်းရင် ကျွန်တော်ဆီ ပြောင်းနေချင်နေပေါ့ . . . ကျွန်တော် စကားပြော တုန်းမှာ အမေကကျွန်တော့်ကို ကြည့်တဲ့အခါ ကြည့်ပါတယ်။ စကားစပ်ပြတ် သွားရင် ငြိမ်ချင်ငြိမ်သွားတယ်။ ငဲ့ကြည့်ပြန်ကာ အင် . . . အင် . . . အင် . . . လို့ အသံထွက်ချင်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူသိချင်မယ်ထင်တဲ့ ဝင်းကျော်၊ အကြောင်း၊ ဖိုးဝအကြောင်း၊ ခင်မြင့်ကြည့်အကြောင်း ပြောရပြန်တယ်။ နာရီဝက်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတော့ အိပ်ပျော်သွားမှ ကျွန်တော်လည်း အခန်းပြင်ထွက်ရတယ်။

ဝါဝါတို့ အိမ်ကပြင်ကာ လမ်းဘက်မျှော်ကြည့်တော့ သစ်ပင်တွေမြင်ရ တယ်။ သပြေပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ သပြေသီးမှည့်တွေ၊ ဖွားဖက်တော်အပင်ကြီး တစ်ပင်မှာလည်း အပွင့်အဖြူဖြူတွေ။ မိုးကလေးကပွဲပွဲ၊ လွမ်းသလိုဖြစ်လာ တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနဲ့ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ ပြောကြတယ်။ ငယ်ငယ် တုန်းက ခုံဖိနပ်ခုတ်သမားတွေနဲ့ အတူနေခဲ့တာ၊ ဦးနှစ်ယောက်၊ 'ဦး'လို့ ကျွန် တော်က နှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်တယ်။ တစ်ယောက်က ဦးဖိုးဘတဲ့၊ နောက် တစ်ယောက်က ဦးဖိုးလူလေးတဲ့။ သူတို့ ခုံဖိနပ်ခုတ်တဲ့နားထိုင်ပြီး သူတို့နဲ့ စကားစမြည်ပြောတယ်။ 'ဦး' နဲ့ ကျားထိုးတယ်။ ဦးဖိုးလူလေးတဲ့ အိမ်မှာပေါ့။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငရုတ်သီးနဲ့ ထမင်းအတူဝင်စားတတ်လို့၊ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ ခင်ခင်က (ခင်ခင်က ဦးဖိုးလူရဲ့ဇနီး မသန်းခင်ကို ခေါ်တာ) ငါတို့အိမ်လာပြီး ထမင်းစားဦးလေ၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငရုတ်သီးထောင်းနဲ့လို့ ပြောတယ်။ ပန်းပဲ သမားတွေနဲ့လည်း နေခဲ့ရတယ်။ တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်း ကျော်မြင့် ရဲ့အမေက ဦးသင်းမောင်တဲ့၊ ကျော်မြင့်က ဖိုးဆွဲတော့၊ ကျွန်တော်သူ့အနား ဝင် ထိုင်ဖူးတယ်။ ဒုတ် . . . ဒုတ် . . . ဒုတ် . . . ဒုတ်နဲ့ မနက် ၄နာရီ ကျောက်စည် ထိုးမှာ ပန်းပဲသမားတွေ ပန်းပဲထုသံကို ငယ်တုန်းက နေ့တိုင်းကြားရတော့ ရန်ကုန်မှာ ခုအရွယ်ရောက်တောင် မနက်အစောကြီးနိုးနေရင် ပန်းပဲသံကို ကြားမောင် တတ်တယ်။ ခုံဖိနပ်ခုတ်တာကတော့ အသံသလေ့အတိုင်း မထွက်ပါ။ အဲဒါကြောင့် မစွဲပါ။

ဒေါ်ဒေါ်က သူ ၁၅နှစ်သမီး အရွယ်အတည်းက ကျောင်းဆရာမ လေး လုပ်ရတာတွေ ပြောပြတယ်။ ရက်ကန်းခတ်ပြီး မြေလေး၊ ယာလေးပြန်ရွှေ့တဲ့ အကြောင်း။ ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့် စတုတ္ထတန်း ဆရာမလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့သင်တာကြောင့် ကျွန်တော် ၄တန်း စကောလားရှစ်ရတယ်။ အံ့သည်တုန်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေဟာ စာလေး၊ ဘာလေးတော်သူကို ဝိုင်းပြီးသင်ကြတာကို မှတ်မိတယ်။ ၄တန်း စကောလားရှစ်ရရင် တစ်လကို နှစ်ဆယ်ရတယ်။ ၇တန်း ကတော့ တစ်လကိုသုံးဆယ်ရတယ်။ နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ဟာ အများကြီး သုံးလောက်ပါတယ်။ ခုခေတ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဆရာဝန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ဒေါ်ဒေါ်။ ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက် ကျောင်းသွားခါနီးရင် ပိုက်ဆံရှာရတယ်။ မြေလေး၊ ယာလေး၊ ရွှေလေး ပေါင်နှံရတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ်။ သူ့ကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့ လူလားမြောက်တာပါ။ ယခုတော့ သူလည်း အသက်ကြီးလှပါပြီ။

အေးကွဲ . . . ဝါဝါတောင် လေးဆယ်ခြောက်ရှိပြီ။

ကျွန်တော်တောင် ငါးဆယ်ကျော်ပြီဗျ။ “ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကို ငယ်ငယ်ကလိုပဲ ပြောချင်သေးတာပဲ” ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကပြောတယ်။ ကျွန်တော့် ရန်ကုန် အိမ်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးလာနေတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အေးအေးလူလူ စကားစမြည် ပြောဖို့ မကြုံကြုံရပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ငယ်ငယ်ကလို မပြောရတာနဲ့ ရွာပြန် သွားတော့တာပါ။ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်ကလည်း ကန့်တီးကန့်လန့်တွေပဲ ပြောမိပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရာ ဒီကိစ္စတွေမှာ ခင်ဗျား မသိပါဘူးပေါ့။

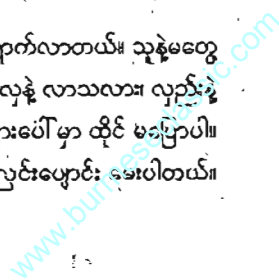
ကျွန်တော် ဝါဝါတို့အိမ်ကို အားတဲ့အခါမှာ သွားမှပဲလို့ စိတ်တူးမိတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ရော၊ အမေရော ရှစ်ဆယ်ကျော်ကြပြီ။ ခုတလော ဒေါ်ဒေါ်ဂုဏ် ကျေးဇူးကို အောက်မေ့နေတတ်တယ်။ အရင် ငါလက ကျွန်တော်ကသိ ကအောက်နဲ့ ပြောမိတယ်။ သို့သော်ခုံစကားပြောပြီး ၂ယောက်လုံး ပျော်ရွှင်နေ ကြတယ်။

ဝါဝါတို့အိမ် သွားရတဲ့ခဏမှာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ အရသာရှိပါအောင်။ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ရေးတဲ့ “လူ့ဘဝ၏ ပျော်တဲ့ ခဏများ” အကြောင်း ဖတ်ဖူးတယ်။ ၃၃ခဏတောင် ရှိတယ်။ အဲဒါမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ခဏများ ယှဉ်လို့ရပါတယ်။ ၄-၅ခု မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့ မျှပါမယ်။

ချစ်ခင် ပျော်စရာ ခဏများ

(၁) ဇွန်လ ပူပြင်းလှတဲ့ တစ်နေ့ပေါ့။ နေက ကောင်းကင်မှာ တွဲလဲခိုနေအောင်။ လေက တစ်စက်ကလေးတောင် မတိုက်ဘူး။ တိမ်တစ်တစ်မျှင်တောင်မရှိဘူး။ အိမ်ရှေ့အိမ်နောက်မှာ မီးအိုးကင်းထဲရောက်သလို ပူတယ်။ ၄က်တစ်ဆောင်တစ်ခြားမှ ပျံဖို့မဝံ့ဘူး။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးဆွေးတွေနဲ့ ရေစီးသလို နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်ရှေ့မှာ တည်ခင်းထားတဲ့ နေ့လယ်စာကို ကျွန်တော် စားနိုင်ဘူး။ အပူကြောင့်ပေါ့။ ကြမ်းပေါ်မှာ ဖျာတစ်ချပ် ခင်းခိုင်းတယ်။ နေထိုင်ဖို့ပေါ့။ သို့သော် ဖျာကလည်းပူယင်ကောင်တွေကလည်း ကျွန်တော့် နှုခေါင်းပေါ်မှာ လာနားတယ်။ ယင်မောင်းသော်လည်း လေးဝေး မသွားဘူး။ အဲသလို ဟန်မကျတဲ့အချိန်မှာ ခိုးခြိမ်းသံကြားလိုက်ရတယ်။ တိမ်မည်းအုပ်ကြီးထဲ ကောင်းကင်မှာ ရောက်နေတယ်။ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ စစ်တပ်တစ်တပ် ခမ်းခမ်းနားနား အိုလာတဲ့ပုံ၊ မီးဟာ ရေတံခွန်လို သွန်းလောင်းပြီး ရွာသပေါ့။ ဆွေးလည်း အိတ်သွားတယ်။ ကြမ်းက အပူလဲ ပျောက်သွားတယ်။ ယင်ကောင်တွေလည်း ခုခိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားလို့ရပြီ။ အဲသဟာ ပျော်စရာ မဟုတ်သေးဘူး။

(၂) သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မိုးချုပ်ချုပ်မှာ ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့မတွေ့တာ ၁၀နှစ်ကြာပြီ။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူ့ကိုကြိုတယ်။ လှေနဲ့ လာသလား၊ လှည်းနဲ့ လာသလား မမေးပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်၊ တန်းလျားပေါ်မှာ ထိုင် မပြောပါ။ အခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးကို သာလာလှင်းပျောင်း မေးပါတယ်။

အရက်တစ်ပုလင်းလောက် ရမလားကွာ။ ကျွန်တော့် ဇနီးဟာ သူ့ရွှေလက်စွပ်တို့ ပေါင်ဖို့ချွတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တွက်ကြည့်တော့ ၃ရက်စာတော့ ရမှာပေါ့။ အဲသဟာ ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၃) အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေဆဲ၊ ကုတင်ခေါင်းရင်းက ကြွက်တစ်ကောင် ချောက်ချောက်သံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ရေး ထားတဲ့ ဝတ္ထုစာရွက်ကလေးများ ကိုက်တဲ့အသံလား သို့မဟုတ် ကျွန်တော့် စာအုပ်တွေကို ကိုက်နေတာလား။ ကြွက်ကိုခြောက်ရမလား စဉ်းစားနေဆဲ။ မာန်ဖီ နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အမြီးတိုယမ်းလို့ မျက်စိပြုပြု ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အသက်အောင့်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်တယ်။ ရက် တရက် ကြွက်သံပျောက်တာ လေတစ်ချက်တွေ သလိုပါ။ အဲသဟာ . . . ပျော်စရာ မဟုတ်လားဗျာ။

(၄) ကျွန်တော့် စာကြည့်ခန်းရှေ့က ဘန်ဝါပင်နဲ့ ဘူးပင်ကိုနှုတ်ကာ၊ ထိုနေရာမှာ ငှက်ပျောပင်စိမ်းစိမ်း ၅ပင်စိုက်လိုက်တာ။ အဲသဟာ . . . ပျော်စရာ မဟုတ်လားဗျာ။

(၅) ကလေးများ မင်္ဂလာသုတ်ကို ကောင်းစွာအံနေကြတာ။ ရေဖျော်တကောင်းမှ ရေများလောင်းချသလိုပါ။ အဲသဟာ . . . ပျော်စရာ မဟုတ်လားဗျာ။

ချင်၏ ပျော်စရာ ခဏများ

Min Shengt'anဟာ ၁၇ရာစုက အင်ပရက်ရှင်နစ် ဝေဖန်ရေးသမားကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာ၊ ဘဝမှာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်များကို အမှတ်စဉ်ထိုး ရေးသတဲ့။ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဟာ မိုးတွေ ချာနေတာကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ "ဝဝရက်ခန့် ဝိသိမိနေတုန်းမှာ ရေတွေကြတာတဲ့။" "ဝါဝါတို့အိမ်အလည်သွားခြင်း" ထဲမှာ ချင်ရဲ့ ပျော်စရာ ခဏများ ၄-၅ခုလောက် မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့ ထည့်ရေးခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါပြန် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ပျော်စရာခဏများ အလုံးစုံကို ပြန်အမှတ်ပေးလို့ တွေးမိ တယ်။ ပျော်စရာတွေ အများကြီးပါမှာလို့ ပြောခြင်းဟာ တောင်းမှာပဲလို့ ထင်လို့ ပါ။ အမှတ်စဉ် (၆)ကပြီး ဆက်မြည်းကြည့်ကြပါ။

(၆) ကျွန်တော်ဟာ သီတင်းကျွတ်တစ်ညမှာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ သူငယ် ချင်းများနဲ့ ထန်းရည်သောက်နေသပေါ့။ နည်းနည်းမူးနေပြီ။ ဆက်လည်းမတော် ချင်သေးဘူး။ သို့သော် ဆက်သောက်ဖို့လည်း ခက်နေတယ်။ ဒီဒီအချိန်မှာ ထန်းရည်ဆိုင်က မောင်ဖိုးခွားက မီးရှူးမီးပန်း တစ်ဒါဇင် ချလာသတဲ့။ ကျွန် တော်လည်း စားပွဲကထပြီး မီးပန်းလွှတ်တာပေါ့။ ယမ်းနံ့က စာခေါင်းထဲ ဝင် လာသတဲ့။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ကြည်လင်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အမူး ပြေ သွားသတဲ့။ အဲဒါ ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၇) လမ်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း လူမိုက်နှစ်ကောင် ရန်ထောင်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။ တကယ့်ရန်သူတော်ကြီးတွေလို ရန်ထောင်နေကြတာ။ မိုက်မယ် ပုတ်မယ်လုပ်ကြတာ။ မင်းတော့ကွာ ငါလုပ်လိုက်ရ မင်း . . . သသွား မကွာ။ ငါ့ကို ဘာလို့ထင်တုန်း။ လမ်းထဲမှာ ဆူညံနေတာပဲ။ မိုက်တရက် ပလကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို

မင်းတို့ထွက်သွားကြလို့ တစ်ချက်ပဲ အော်လိုက်သဖြင့်။ ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ခွေးလိုအမြီးကုပ်ပြီး တိုးလျှိုး ထွက်သွားသဖြင့်။ အင်း . . . ဒါလဲ ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျ။

(၈) ထမင်းလုံးစီပြီး ဘာမှလဲ လုပ်စရာမရှိတာနဲ့ ဈေးတန်းထွက်ပြီး၊ အနပ် လေးတစ်ရုပ်ကို မှောက်ကိုင်ကြည့်မိတယ်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဈေးဆစ်ကြည့် တယ်။ ၁ ကျပ် ၁ပြား ကွာတဲ့အပေါ်မှာ ငြင်းခုံနဲ့ကြည့်တယ်။ ဆိုင်ကကောင်လေး က မလျှော့နိုင်ဘူးတဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံငါးကျပ်ထုတ်ပြီး၊ မင်းလက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ကွာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ခပ်တင်းတင်းကောင် လေးဟာ ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံကိုလှူတယ်။ ခပ်တင်းတင်း ကောင် လေးဟာ ခုတော့ပြုံးသဖြင့်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျလို့လည်း ပြောတယ်။ အဲဒါ ပျော်စရာ မဟုတ်လားဗျ။

(၉) အခါတစ်ပါးမှာလည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိတာနဲ့ အဟောင်းအမြင်း တွေကို လှန်လှော့ကြည့်တော့ ငွေချေးစာချုပ်တွေကို တွေ့တယ်။ ကျွန်တော့် မိသားစု ထဲက လူတစ်ချို့ နှေးထားတာတွေ၊ ကြာတော့ကြာပြီ။ တချို့သေကုန်ပြီ တချို့ ကတော့ရွှင်ဆဲ။ သို့သော် ဘယ်လိုမှပြန်မဆပ်နိုင်ကြတဲ့လူတွေ၊ သူတို့ကတော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူတို့မျက်ကွယ်မှာ ခုနငွေချေးစာချုပ် တွေကို စုပုံပြီးမီးရှို့ လိုက်တယ်။ မီးခိုးငွေ့တစ်လူလူတက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်တယ်။ အင်း . . . ဒါလည်း ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျ။

(၁၀) ညနေတစ်ခုမှာပေါ့။ ဦးထုပ်မဆောင်း ဖိနပ်မစီးဘဲ လယ်ကွင်းထဲကို ထွက်ခဲ့တယ်။ လယ်သူမတွေ သီချင်းအော်ဆိုနေကြတာကို နားဆင်ဖို့ပေါ့။ “အမေလေးလေ . . . ယိုလေး၊ ယိုလေး၊ ဝါး . . .” “နေရီရီ၊ နေတ စောင်းတော့ မှာမို့ မောလှပြီလား၊ နှမသည်ရေ မောလှပြီလားလေ” ကျေးလက်

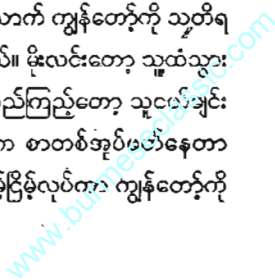
သီချင်း ဆိုနေကြတယ်။ လယ်ကွင်းထဲက ရေတစ်ကွက်နှစ်ကွက်ဟာ ငွေရောင် တစ်လက်လက် တောက်ပနေတယ်။ အဲသဟာလည်း ပျော်စရာပါပဲဗျ။

(၁၁) မနက်ခင်း ကျွန်တော်အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်၊ လူတစ်ယောက်မနေညက ခသသွားသတဲ့။ အိမ်နီးချင်းတွေ ပြောသံကြားရတယ်။ သေသွားတဲ့လူကြီးဟာ ရွာမှာ အစွာဆုံး၊ အဆာကျယ်ဆုံး၊ အတွက်ဆုံး လူကြီး၊ အား . . . ဒါလည်း ပျော်စရာပဲ မဟုတ်လားဗျ။

(၁၂) တစ်ခါတုန်းကလည်း၊ နွေတစ်ရက် မနက်အစောကြီး အိပ်ရာက နိုး တော့၊ ဦးစိုးဘတို့ ဝါးဘိုးဝါး အလုံးကြီးကြီးတစ်လုံးကို လွှဲဆွဲနေတာ တွေ့ တယ်။ ဝါးရေတံလျှောက် လုပ်မလို့တဲ့။ အား . . . ဒါလဲ ပျော်စရာမဟုတ်လား ဗျ။

(၁၃) မိုးမစဲတာ တစ်လရှိပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မနက်စောစော မထဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ ကျေးနေတာပေါ့။ တစ်ရက်မတော့ ဓာကလေးတွေ တကျွံကျွံ မြည်သံကြားရတယ်။ ဒီနေ့ မိုးစဲနေသာမယ်လို့ ကြေညာတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း ခန်းဆီးတွေဖွင့်၊ ပြတင်းပေါက်ကကြည့်တော့ နေမင်းကြီးသာနေ လိုက် တာ ဝင်းနေတာပဲ။ သစ်ပင်တွေကတော့ ရေချိုးထားသလိုပေါ့။ အဲဒါ ပျော်စရာ မဟုတ်လားဗျ။

(၁၄) မနေ့ညက အဝေးက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို သူတိရ နေပြီ။ အော်လိုက်သလို ထင်ယောင်ဦးဝါး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မိုးလင်းတော့ သူထံသွား လည်တယ်။ တံခါးပေါက်ကဝင်း အခန်းထဲမှာ ဟိုသည်ကြည့်တော့ သူငယ်ချင်း ဟာ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး၊ ဟိုး . . . ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတစ်အုပ်ဖတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တဲ့အခါ ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်လုပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို

လက်ဆွဲပြီး သူ့အနီးမှာထိုင်စေတယ်။ “မင်း ဒီရောက်လာမှတော့ ဒီစာအုပ်ကို ကြည့်ကွာ” လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြတာ၊ ပျော် လိုက်ကြတာ။ နံရံပေါ်က အရိပ်တွေတောင် ပျောက်ပြီး၊ လင်းသွားသလိုထင် ရတယ်။ ငါ ထမင်းဆာပြီကွတဲ့၊ သူငယ်ချင်းကပြောတယ်။ မင်းလည်းဆာပြီ မဟုတ်လားတဲ့၊ ကြင်နာစွာ ပြောတယ်။ အဲဒါ . . . ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၁၅) အိမ်တစ်လုံးတော့ ဆောက်ဖြစ်အောင် ဆောက်မှပဲလို့ လေးလေး နက် နက် ကြံရွယ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ငွေယားကလေးတစ်ခု ဝင်လာတာနဲ့ အိမ်ဆောက်မိ သဗျို့။ မနက်ရော၊ ညရော သစ်ဝယ်ရမယ်၊ သံဝယ်ရမယ်၊ သဲဝယ်ရမယ်၊ အုတ်ဝယ်ရမယ် စဉ်းစားရတော့သဗျာ။ ငွေရပေါက်ရလမ်း ရှာရတော့တာပေါ့။ ဒီအိမ်မရှိဘဲ ဒီအချိန်ထိနေခဲ့ပြီပါပြီဗျာ။ စိတ်ပျက်စရာပဲဗျာ။ သို့သော် တစ်နေ့မှာ တော့ အိမ်ဆောက်လို့ ပြီးသွားသဗျာ။ နံရံတွေဆေးဖြူသုတ်၊ ကြမ်းတွေကလည်း ပြောင်လက်နေ၊ ပန်းချီကားတွေလည်း ချိတ်ထားပြီးပြီ။ လက်သမားတွေလည်း မရှိတော့၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကြုံရောက်လို့လာ၊ အာ . . . ပျော်စရာပဲဗျာ။

(၁၆) ခန္တီက ဆောင်းတစ်ညမှာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုရဲထွတ်အရက်သောက်နေ သဗျာ။ ရာသီဥတုဟာ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း အေးလာလိုက်တာ၊ ပြတင်းပေါက်ဖွင့် ကြည့်တော့ နှင်းတွေကျလာတာတွေ့တယ်။ နှင်းခဲ တစ်ခဲ၊ နှစ်ခဲ၊ သုံးခဲ တွေ့ရ တယ်။ ပိန်းပိတ်နေတာပဲ။ ချင်းတွင်းမြစ်ဘက်မှာ ဖွေးနေတာလည်း ပျော်စရာကြီး ဗျာ။

(၁၇) နွေရာသီ နေ့လည်ခင်းမှာ၊ ပန်းကန်ပြားကြီးကြီး ဖြူဖြူတစ်ချပ်ပေါ် မရေသီးကြီးကြီး စိမ်းစိမ်းတစ်လုံးကို ဓားထက်ထက်နဲ့ ခွဲလိုက်တယ်။ အဲဒါလည်း ပျော်စရာပဲဗျာ။

(၁၈) ကျွန်တော် ‘ခြောက်တင်းကျ’ တရားစခန်းမှာ ဦးပဉ္စင်းဝတ်ပြီး တရား

ဆိုင်ချင်တာ ကြာပြီ။ သို့သော် ထိုစခန်းက သက်သက်လွတ်ပဲ စားကြတယ်။ ထမင်းနာစရိယ ကိုယ်တော်က ‘မောင်တာ . . . သက်သတ်လွတ် မစားချင် သည်း ရပါတယ်လို့’ မိန့်သတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားရ သင်္ကန်းဝယ်၊ ဝန်တူရာ ဝယ်၊ လှည်းကပြီး ‘ခြောက်တင်းကျ’ ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ ဦးပဉ္စင်းကြီး အစ်ပဲက သင်တန်းစားနဲ့ ခေါင်းရိတ်တော့ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက်ကျလာ၊ အမေနဲ့ ဇနီးက ပဝါဖြူနဲ့ ခံကြသပေါ့။ အဲဒါ ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၁၉) နှင်းခူပေါက်နေတာ ၃-၄ ခု၊ လူသူလေးပါး၊ မမြင်တဲ့နေရာမှာပေါ့။ ချေးနွေးနဲ့ ရေချိုး၊ ဆပ်ပြာနဲ့တိုက်၊ အား . . . ဒါလည်း ပျော်စရာကောင်း မိထယ်ဗျာ။

(၂၀) စာအုပ်ပုံကြား၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စာတစ်စောင် မမျှော်လင့် ခဲ တွေ့ရသဗျာ။ ဒါလည်း ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၂၁) ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ကျွန်တော်ထံလာ၊ ငွေနည်းနည်းချေးမလို့ ခါ။ သို့သော် ပြောဖို့ရွက်ကာ တောင်တောင်အီအီစကားပြောနေရချာ၊ ကျွန်တော်က အားတောင့်အားနာ သူ့အမူအရာမြင်တာနဲ့ လူသူလေးပါးမရှိတဲ့ နေရာမှာ သူ့ကို ခေါ် ‘ဘယ်လောက်လို့သလဲဗျ မေးပါတယ်။ လိုသမျှပေးပြီး သောအခါ “ခင်ဗျား ချက်ချင်း ပြန်တော့မလားဗျ၊ ခဏနေပြီး အစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ပါဦး လားဗျာ” လို့ပြောပါတယ်။ အား . . . ဒါလည်း ပျော်စရာ မဟုတ်လားဗျာ။

(၂၂) ချင်းတွင်းမြစ်ထဲမှာ လှေကလေးတစ်စီးနဲ့ တစ်နေ့မှာ၊ လေတဖြူပြီး ဆိုက်သော်လည်း ရွက်မပါ။ သို့သော် လေလိုမြန်တဲ့ ရွက်လှေကြီးတစ်စီး ကနားမှ ကြော်သွားသောအခါ ကြီးတစ်ချောင်းကို ထိုလှေကြီးထံ ပစ်ပေးတော့၊ သဘော

ကောင်းတဲ့ လှေဆရာက သူ့နာဝါမှာချည်ပေးသဗျာ။ ဒါနဲ့ “မြစ်ယံသဲနဲ့ ကမ်းစ
ချစ်ပန်တေးမြဲ ကြည်ကြည်၊ ငှက်ကလေးငွေစင်ရော် ပျံကာမြူးကာသီ၊ သူ့တို့
ခေါ်ပါပဲနဲ့ ခွန်းရွှေနှုတ်ဆက်ဖော်ရွှေချင်၊ မောင်လဲဖော်မစုံ တစ်ကိုယ်ရေတည်းတူ
ပင်” လို့ သီချင်းဆိုလိုက်သဗျာ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကလည်း တဟားဟားနဲ့
ရယ်သဗျာ။ အဲဒါ . . . ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၂၃) အိမ်တစ်လုံးရှာနေတာ အတော်ကြာပြီဗျာ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
နဲ့ အတူနေဖို့ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်တဲ့ အိမ်ကလေးပေါ့။ အခုမှ ချက်ချင်းတွေ့
ပြီတဲ့ဗျာ။ မကြီးလွန်းဘူးတဲ့၊ အခန်း ၃ ခန်းပါသတဲ့။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတွေပေါက်
နေတဲ့ မြစ်နဖူးမှာတဲ့၊ ပွဲစားကို ညစာကျွေးပါတယ်။ အိမ်ကိုအတူသွားကြည့်ကြ
တယ်။ ဝင်းတံခါးဝင်လိုက်တာနဲ့ သီးပင်စားပင် ၄-၅ ပင်တွေတယ်။
ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရယ်၊ ဖရဲသီးရယ်အတွက်တော့ ကျွန်တော်မပူပင်ရတော့
ဘူးပေါ့။ အဲဒါ ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၂၄) ရွာကခွာပြီး ရပ်တေးမှာ နေတာကြာလှပြီ။ “ကိုယ်ပြန်လာပြီ၊ မွေးရပ်
မြေဆီ” ချီတံတျာသီဆို ပြန်လာခဲ့တာ၊ ငတာပြန်လာပြီလားလို့ အမေက နေ
တယ်။ ကိုတာကြီးရယ်တော့တဲ့၊ ပဲကြော်ဖိုက ကောင်မလေးတွေက ပြော တယ်။
ရွာလယ်လမ်းမပေါ်မှာ ဖွဲ့တွေတထောင်းထောင်းထနေတယ်။ အဲဒါလည်း
ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၂၅) အမေတို့လက်ထက်တာတည်းက ကြွေပန်းကန် တစ်ချပ်ဗျာ၊ လွှတ်တူ
တာကြောင့် နှစ်နေရာ သုံးနေရာမှာ ပဲ့သွားတယ်။ ကောင်းအောင်ပြန်ဆတ်
ချင်လိုက်တာ၊ သို့မေပယ့် မကောင်းနိုင်တော့ပါ။ ဒါဆိုလည်း အဲသည်ပန်းကန်
တစ်နေရာမှာ ထားလိုက်တော့ကွား စားပွဲပေါ် ဘယ်တော့မှ မတင်ပါနဲ့တော့လို့
ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မမြင်ရအောင်လို့ပါ။ အဲဒါ ပျော်စရာ မဟုတ်လား
ဗျာ။

(၂၆) ကျွန်တော် သူတော်စင်မဟုတ်ပါ။ မဖြူမစင် အညစ်အထေး အနည်း
အကျဉ်းရှိပါတယ်။ ပြုမိမှားသောအခါ ညမှာ အိပ်မပျော်ပါ။ မနက်အိပ်ရာ
သောအခါ နောင်တရပါတယ်။ မြဲမထားနဲ့ ဖွင့်ဟလိုက်ပေါ့။ အာပတ်
ခြေသလို ပေါ့လို့အကြံရပါတယ်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများရော တစ်မိန်းများ
တွေမှာ ကျွန်တော့်အကြောင်းပြောလိုက်တယ်။ ဒါလည်းပျော်စရာပဲဗျာ။

(၂၇) အောင်မောင်းတို့ ပန်းချီဆွဲတာလိုက်ကြည့်တယ်။ သူတို့လျှောက်ရေး
အာ ထင်သလိုပဲဗျာ။ အဲဒါ ပျော်စရာပဲဗျာ။

(၂၈) အခန်းထဲမှာ စာကလေးတစ်ကောင် ဘယ်ကဝင်လာသလဲမသိ၊
ထွက်နိုင်ဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပေးတော့ ဝူးကနဲ့ ပျံသွားတယ်။ အဲဒါ
သော်စရာပဲဗျာ။

(၂၉) မနက်လင်းအားကြီး ကျောက်စည်ထိုးသံ ကြားဖူးပါစ၊ နေထွက်တော့
ယ်လို့ ကြေညာတဲ့အသံဗျာ။ အဲဒါ ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၃၀) ပေလမ်းမှာ စွန်လွှတ်တော့ မောင်ချိုရဲ့စွန် ကြီးပြတ်သွားတာ မြင်ရ
တယ်။ အဲဒါ . . . ပျော်စရာမဟုတ်လားဗျာ။

(၃၁) ညအခါ ခဲရိုးသွားတော့ ရှမ်းရိုးမကြည့်သောအခါ တောမီးလောင်
နေတာ တွေ့ရတယ်။ ရှမ်းတောင်သူတွေ မှီတာနေမှာပေါ့။ အဲဒါ ပျော်စရာပဲဗျာ။

(၃၂) အကြွေးရှိ တာလေး မနေ့ကဆပ် ပြီးသွားပြီဗျာ။ အဲ ဒါ
သော်စရာမဟုတ် လားဗျာ။

(၃၃) သမိန်ပေါသွပ် ဖတ်သဗျာ။ ကြပ်ကလေးဖတ်သဗျာ။ အဲဒါ ပျော်စရာမ
သော်လားဗျာ။

လျှောက်ပတ်တံတယ်ခြင်း (ဝါ)
လျှောက်ပတ်တံတယ်ခြင်းများ

လျှောက်ပတ်တံတယ်ခြင်း (လှိုဟုတ်)
လျှောက်ပတ်တံတယ်ခြင်းများ

ပန်းလှိုဟုတ်

ပန်းများမှာ လိပ်ပြာများရှိဖို့ အတော်လိုအပ်သဗျ။
တောင်တန်းများမှာလည်း စမ်းချောင်းများရှိမှ တင့်တယ်မယ်။
ကျောက်ဆောင်များမှာလည်း ဝေညှိရှိရမယ်။
ရေမှာလည်း ရေမှော်ရှိရမယ်။
သစ်ပင်မြင့်မြင့်မှာတော့ နွယ်ပင်၊
လူမှာတော့ ဝါသနာ၊ ဒါမှာသာ လျှောက်ပတ်တာ။

အစ်စုံတယောက်ဟာ အလှချောတွေကြားမှာပဲ ပန်းအကြောင်းပြောသင့်တာ။
မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းအလယ်၊ လရောင်အောက်သာ အရက်မူးရမှာ။
နောက်ကောင်း စာတတ်များနဲ့တော့ မြူနှင်းကိုကြည့်သင့်တာ။

ပန်းစိုက်ခြင်းဟာ လိပ်ပြာများကို ဖိတ်ဖို့ မဟုတ်လား။
ကျောက်တုံးများကို စုပုံတာကတော့၊ တိမ်တွေကို ဖိတ်ဖို့ပါ။
ထင်းရှူးပင်စိုက်တာ လေ့လာဖို့ရာ။
ဆည်တည်တာကတော့၊ ရေကြက်စာအပင်တွေကို ဖိတ်ဖို့ပါ။
အိမ်ကပြင်ထုတ်တာက၊ လကို ဖိတ်ဖို့။
ဖိုးမခပင်စိုက်တာကတော့ ပုစဉ်းရင်ကွဲကို ဖိတ်ဖို့ပါ။

တောင်ကို မျှော်စင်ထိပ်ကကြည့်တော့ ခံစားမှုတစ်မျိုးရမှာပါ။ အုတ်တံတိုင်း ပေါ်ကတစ်ဆင့် မြူနှင်းကိုကြည့်တာလည်း တစ်မျိုးခံစားရမှာပါပဲ။

ရေနံဆီဖိုးခွက်နဲ့ လက်ကြည့်တဲ့အခါ အခန်းထဲမှာ လှပသောမိန်းမပျို ကို ကြည့်တဲ့အခါ သူ့ခံစားမှုနှင့်သူ တူမှာမဟုတ်ပါ။ (လျှောက်ပတ်သလိုသာ ခံစားမှုမွှေးဖွားမှာပါ)ဆီးပင်နားမှာတည်ရှိသော ကျောက်တုံးများဟာ ရှေးဟောင်း ကျောက်တုံးများနဲ့ အလားတူသင့်တာ၊ ထင်ရှားပင်အောက်က ကျောက်တုံးများ ကတော့ ခပ်အအ ခပ်တုံးတုံး ဖြစ်သင့်တာပါ။ ဝါးပင်နားက ဟာတွေကတော့ ရှည်ရှည်မျောမျော၊ ပန်းအိုးထဲက ဟာတွေကတော့ လှလှပပဖြစ်သင့်တာပါ။

တောင်စိမ်းစိမ်းများက စီးဆင်းလာသော ရေဟာအပြာရောင်ပဲ။ တောင်ကျရေဟာ သူ့အသားရောင်ကို တောင်စိမ်းစိမ်းထဲကနေ ချေးငှားခဲ့လို့ပါ။ မွှေးတဲ့ဝိုင်အရက်က၊ ကောင်းတဲ့ ကဗျာထွက်လာ။ ကဗျာဟာ ဝိုင်အရက်ထဲမှ စိတ်ကူးပေါက်လို့ပါ။

မလှတဲ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ရတဲ့မှန်၊ ခေတ်ပျက်သဌေးထံရောက်တဲ့ ရှားပင် တဲ့ ကျောက်မျက်၊ သာမညစစ်ကဲတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲက စား၊ အဲသဟာတွေ မည်သို့မှ အဖိုးမတန်နိုင်ပါ။

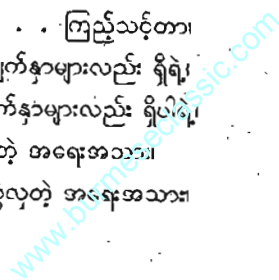

ပန်းနှင့်ပျိုမ

ပန်းညှိုးတာ၊
 မိုးကုပ်ကုပ်အောက်မှာ လ၊ ဆုတ်သွားတာ၊
 ပျိုတုန်းရွယ်တုန်း မိန်းမချောသေတာ၊
 ဒါမျိုးတွေကို မကြုံချင်ဘူးဗျာ။

စိုက်ပြီးသည့်နောက် ဝေနေအောင်ပွင့်တဲ့ . . . ပန်း၊
 စောင့်ကြိုပြီးသည့်နောက် ပြည့်နေအောင်သာတဲ့ . . . လ၊
 စ ရေးပြီးသည့်နောက် အဆုံးသတ်ထားတဲ့ . . . စာ၊
 ပျော်နေ . . . ရွှင်နေတဲ့ မိန်းမချော၊
 ဒါမျိုးသာ . . . တွေ့-ကံသင့်တာ . . .
 အဲလိုမဟုတ်ရင် . . . ကျွန်တော်အကြံအစည် ရှုံးသဗျာ။

ချောတဲ့ မိန်းမဆိုတာ
 မနက်ခင်းအခါ၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီးစ . . . ကြည့်သင့်တာ၊
 မလှပေမယ့် . . . အကြည့်ခံတဲ့ မျက်နှာများလည်း ရှိရဲ့၊
 လှပေမယ့် . . . အကြည့်မခံတဲ့မျက်နှာများလည်း ရှိပါရဲ့၊
 သဒ္ဓါနည်းမကျလည်း . . . လှနေတဲ့ အရေးအသား၊
 သဒ္ဓါနည်းကျသော်လည်း . . . မစွဲလှတဲ့ အရေးအသား။

သည်အရာများကို၊
ခပ်တိမ်တိမ်လူများ ရှင်းမပြအား . . . ။

မိန်းမချောများကို ချစ်သောနှလုံးနှင့်ထပ်တူ
ပန်းများကိုချစ်သူသည်၊
ပန်းများကို စွဲစွဲလန်းလန်း တတန်းတန်း။

ပန်းများကို ချစ်သောနှလုံးနှင့် ထပ်တူ။
မိန်းမချောများကို ချစ်သူသည်၊
မိန်းမချောများကို မခေါက်မရက် ကြင်ကြင်နာနာ
ကာကာကွယ်ကွယ် . . . ချစ်တတ်ပါတယ်။

မိန်းမချောဟာ စကားတတ်လို့ ပန်းထက်သာ၊
ပန်းဟာ မွှေးလို့ မိန်းမချောထက်သာ၊
တစ်ခုခုကို ရွေးရလျှင်တော့ . . .
မွှေးတဲ့ပန်းကို စွဲနဲ့၊
စကားတတ်သူကို ယူ။

အနီရောင်ပန်းအိုးမှာ ပန်းထိုးလျှင်၊
အိုးအဝန်းနဲ့ အမြင့်ဟာ
ပန်းနဲ့လိုက်သင့်တာ . . .
အိုးအသွေးနဲ့ အရိပ်ကတော့
ပန်းအသွေးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့။

ဖြားယောင်တတ်သော လှတဲ့ပန်းများ မမွှေးပါ၊
ပွင့်ချပ် အထပ်ထပ်ရှိတဲ့ပန်းများ မလှပါ။
အပြစ်အနာကင်းတဲ့ ဥပမိဟာ ရှားလှချည်၊
ကြာပန်းမှာတော့ရှိ။

အကြင်သူသည် . . .
နှင်းပွင့်ကြောင့် စိတ်ကြီးဝင်၊
သစ်ခွကြောင့် ကိုယ်ထီးကျန်၊
ဝန္တမာကြောင့် သဘောဖြူအူဝင်း၊
ကြာပန်းကြောင့် ရောင်ရဲ၊
ဝါးနဲ့ ငှက်ပျောကြောင့် နှစ်လိုစရာ၊
ထင်းရှူးကြောင့် တောထွက်၊
မိုးမခကြောင့် အလွမ်းပိုတတ်သည်။

မိန်းမပျို တစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ . . .
ပန်းလို မျက်နှာ
ငှက်လို အသံ
လလို ဝိညာဉ်
မိုးမခလို သဏ္ဍာန်
ဆောင်းရေအိုင်လို အညို
ကျောက်စိမ်းလို အရိုး
နှင်းလို အရည်
ကဗျာလို နှလုံးရှိသင့်ပါသည်။
ရှိသည်ဆိုစို့ အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ
ကမ်းကုန်အောင် လှသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုပါသည်။

ဤကမ္ဘာ၌ . . .
စာအုပ်များ မရှိလျှင် ဘာမျှမပြောလို၊
စာအုပ်များ ရှိလေတော့ . . . ဖတ်ရတော့မှာပေါ့။
ဝိုင်အရက်မရှိလျှင်၊ ထို့အတူပင် ဘာမျှမပြောလို၊
ဝိုင်အရက်ရှိတော့ . . . သောက်ရတော့မှာပေါ့။

တောင်များမရှိလျှင်၊ ထို့အတူပင် ဘာမျှမပြောလို၊
တောင်များရှိလေတော့ . လည်ရတော့မှာပေါ့။
ပန်းနှင့်လ မရှိလျှင် . ဘာမျှမပြောလို၊
ပန်းနှင့်လ ရှိလေတော့ . မြန်မြန်ကြီးလည်းခံစား၊
ကစားလည်း ကစားရတော့မှာပေါ့။

မှန်ဟာ . . .
ရုပ်ဆိုး မိန်းမပျိုရဲ့ရန်သူ မဖြစ်သည့်အကြောင်းမှာ၊
မှန်က မခံစားနိုင်လို့။
မှန်သာ ခံစားနိုင်လျှင်
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေကွဲသွားမှာ အမှန်ပင် . . . ။
ခုမှဝယ်လာတဲ့
ပန်းအိုးထဲက ပန်းကို
ကြင်ကြင်နာနာရှိသူရဲ့
စကားဆိုတတ်တဲ့ ပန်းလိုကော အကြင်နာပိုရဲ့လား . . . ။

ဝိုင်အရက်နဲ့ကဗျာမရှိလျှင်၊
တောင်နဲ့ ရေရှိနေတာဘာအတွက်ပါလဲ။
မိန်းမချောချော အဖော်မရှိလျှင်၊
ပန်းနဲ့ လဟာလည်း အချည်းအနှီးပဲ။

ဉာဏ်လည်းထက် ချောလည်းချောတဲ့ ယောက်ျား၊
လှလည်းလှ စာလည်းရေးတတ်တဲ့မိန်းမ၊
အသက်ရှည်ကြာနေရလေမရှိ။
နတ်ဘုရားတွေက မနာလိုဝန်တို့၊

ဘာကြောင့်ဆို . . .
သူတို့ဟာ ခုခေတ်တစ်ခုတည်းရဲ့ ရတနာမဟုတ်၊
ဘယ်ခေတ်မဆိုရဲ့ ရတနာများ။
ဖန်ဆင်းသူဟာ ဒါကြောင့် ကြာကြာမထား၊
သူတို့ မခံမညား ပြုရက်ဖား။

ထားနှင့်ထု

လောကဓာတ်ကြီးအရာခပ်သိမ်းထဲ၊ လူကို အကယ်တန္ဆ-ပပြင်သော အရာများမှာ ကောင်းကင်က လ၊ ဂီတက “ချင်” (Chin) ၊ ငှက်ထဲက ဥဩ၊ အပင်ထဲက မိုးမခတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

လူကိုတိမ်တို့ကြောင့်၊ စာအုပ်များကို ခြေများကြောင့်၊ ပန်းများကို လေပြင်းကြောင့်၊ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ယောက်ျား၊ လှပတဲ့မိန်းမကို ကြံမ္မာကြောင့် ထိုသို့စိုးနောင့်ဗျာပါပွေ့သူမှာ ကြင်နာသော အသည်းနှလုံးရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဤကမ္ဘာမှာ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သာရှိပါစေ၊ ကိုယ် နှလုံးကို သိသူတစ်ဦးသာ ရှိပါစေ၊ ရှိများရှိရင် သေချင် သေပါစေ၊ နောင်တမရပါ။

လရယ်၊ ပန်းရယ်၊ မိန်းမရယ် မရှိများမရှိရင် ဤကမ္ဘာမှာ မွေးမလာ ချင်ဘူးတဲ့။ ငွေစာဆိုကြီးတစ်ယောက် ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်တံရယ်၊ မင်ရယ်၊ စစ်တုရင်ရယ်၊ အရက်ရယ်မရှိများ မရှိခဲ့ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက် မွေးလာ စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်က ထပ်ဖြည့်ချင်ပါတယ်။

တောင်လင်းလင်း၊ ရေလွင်လွင်၊ လပြက်ပြက်၊ ပန်းသင်းသင်း၊ စာဆို ၏ ဆွဲဆောင်မှု၊ မိန်းမချော၏ အလှတို့ကား ကုန်စင်အောင် မပြော တတ်၊ လှည့်လဲလှည့်စားတတ်သော အရာများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုဟာများ တွေးသော် အအိပ်ခက်ပါတယ်၊ စဉ်းစားသော် အစား ပျက်ပါတယ်။

နှင်းဟာ စိတ်ကြီးဝင်တဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ကို သတိရစေတယ်၊ ပန်းကတော့ လှတဲ့မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို သတိရစေပြီး

ဝိုင်အရက်က တော်တဲ့ ဓားသမား၊ လက ချစ်ဆွေသူငယ်ချင်း

တောင်နဲ့ ရေများကတော့ ကောင်းတဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ ကောင်းတဲ့စကားပြေ တစ်ပုဒ်ပါ။

ဒါတွေဟာ စာဆိုကိုယ်တိုင် နှစ်ခြိုက်တဲ့ဟာတွေပေါ့။ မြေကြီးပေါ်က မြင်ကွင်းကျယ်တွေ

ပန်းချီပေါ်က မြင်ကွင်းကျယ်တွေ အိပ်မက်ထဲက မြင်ကွင်းကျယ်တွေ

ရင်ထဲက မြင်ကွင်းကျယ်တွေ မြေကြီးပေါ်က မြင်ကွင်းကျယ်ရဲ့အလှဟာ အနားသတ်မျဉ်းရဲ့ မညီညာခြင်းနဲ့

နှက်ရှိုင်းခြင်းကြောင့်လှတာပါ။ ပန်းချီထဲကဟာကတော့ စုတ်နဲ့မင်ရဲ့ လွတ်လပ် ခြင်းနဲ့ ကြွယ်ဝခြင်းကြောင့် လှတာပါ။ အိပ်မက်ထဲကတော့ တထူးတဆန်း

မတည်မမြဲပြောင်းလဲနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေကြောင့်လှတာပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲ တဟာကတော့ “အရာခပ်သိမ်းဟာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ နေရာမှာ

အညှိနေ ခြင်း”ကြောင့် လှတာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ခရီးသွားစဉ် နေရာများစွာ ဖြတ်ခဲ့မှာပေါ့။ ယင်း နေရာ

များဟာ ကိုယ့်ရဲ့ “အနုပညာဇီဝကြောင့်မူ” လိုအင်တွေနဲ့ ညီမညီ၊ မစဉ်းစား သင့်ပါ။ ဘဝအတွက် စတည်းချမယ့်နေရာတွေအတွက်တော့ အနုပညာဇီဝ

ကြောင်ကို ကြောင်ရမှာပေါ့။ ဟင်းရွက်ထဲမှာ မျှစ်ကိုတ်အုံတဖြဲ ဖြစ်ရမှာပါ။ သစ်သီးထဲမှာ လိုင်

နီ အကောင်ထဲမှာ ဂကန်း၊ သောက်စရာထဲမှာ ဝိုင်အရက်၊ စကြဝဠာ အကာ အထဲမှာ လ၊ တောင်နဲ့ ရေထဲမှာအင်းလေး၊ စာပေထဲမှာ ဗေဒါလမ်းကဗျာ၊

ဆိုအရာများဟာ တအုံတဖြဲ ဖြစ်စမြဲထက် ထူးခြားတာတွေပါ။ တောင်များမြစ်များကို တွေ့မြင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်၌

ကြိုတင်ပြဋ္ဌာန်းပြီးသော အကြောင်းကံရှိရတာပါ။ အချိန်မရောက်လျှင်
ထိုထောင် ထိုမြစ်များ ဖိုင်တစ်ဒါဇင်အကွာအတွင်းရှိသော်မှ ထိုထောင်
ထိုမြစ်များအား တွေ့မြင်ကြည့်ရှုရန် အချိန်မလပ်ကြပါ။

ကြည့်မှန်တစ်ချပ်က အရိပ်များမှာ အရောင်ခြယ်ထားသော ပုံတူများ
ဖြစ်လျက် လရောင်အောက်က အရိပ်များမှာတော့ မင်ခြစ်စကက်ချ်များ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကြည့်မှန်ထဲက အရိပ်များမှာ “အနားသတ်မျဉ်းများ ပြက်ပြက်ထင်
ထင်ရှိသော ပန်းချီကား”၊ လရောင်ထဲမှာ အရိပ်များဟာ “အနိုးမပါသော ပန်းချီ
ကား” ဖြစ်ပါတယ်။

လထဲက တောင်ရိပ် ရေရိပ်ကတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ပထဝီ
ရေထဲက လရိပ် ကြယ်ရိပ်ကတော့ မြေပေါ်က နက္ခတ္တပန်းချီ ဖြစ်ပါတယ်။

သောတအာရုံ

နွေဦးပေါက်မှာ ငှက်မြည်သံကို နားဆင်သင့်သလှ။
နွေလယ်ရောက်ရင်တော့ ပုရင်းရင်ကွဲသံကို ကြားရမှာပဲ။

ဆောင်းဦးပေါက်မှာ အင်းဆက်သံများကို နားဆင်ရမှာ။
ဆောင်းရောက်ရင်တော့ နှင်းကျသံ။

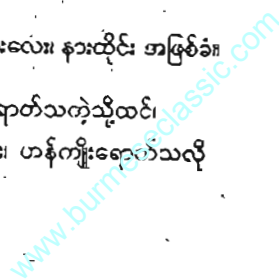
နွေလယ်နေ့ခင်းမှာတော့ စစ်တုရင်ထိုးသံများ နားဆင်သင့်သလှ။
လရောင်အောက်မှာတော့ ပုလွေမှုတ်သံ။

တောတောင်ထဲမှာ ထင်းရှူးပင်ရဲ့အသံများ နားဆင်ကြည့်လှ။
မြစ်ချောင်းဘေးမှာတော့ လှိုင်းကြက်ခွပ်သံပဲ။

ထိုကဲ့သို့သော သောတအာရုံဖြူခြင်းအားဖြင့်သာ
ဘဝဟာ အချည်နှိုးသော နေခြင်းမဖြစ်မှာ။
သို့သော်ငြား လေလွင့်လတ်လျား လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့
လမ်းထဲမှာ ဆူဆူညည်။

ကိုယ်ဇနီးက ငြူစူကြိမ်းမောင်းသံ၊
ထိုအသံများကိုမူ နားထဲသို့ အဝင်မခံ၊ နားလေး၊ နားထိုင်း အဖြစ်ခံ။

ငန်းရိုင်းအသံကြားလျှင်မူ နန်ကင်းကို ရောက်သကဲ့သို့ထင်၊
လှေတက်သံကြားလျှင်မူ ဆူးကျိုး၊ ချိုးချိုး၊ ဟန်ကျိုးရောက်သလို
ခံစားကြည့်ဖို့ပင်။

ပင်လီယံကမ်းစပ် လှိုင်းသံသဲ့သဲ့ကြားလျှင် ချွဲကင်းရောက်ကာ၊
ခြင်းခဲလောက် ဒေါင်ဒင်ကြားလျှင် စီပန်အသွား လမ်းပေါ်ရောက်
သည်ထင်။

အသံဗလံဟူသမျှမှာ အကွာအဝေးတစ်ခုမှသာ နားဆင်သင့်တာ။ 'ချင်' ဟူသော
ဂီတသံမှ အပပေါ့။ ထိုအသံကိုတော့ အဝေးရော အနီးရောသောတာရုံမှာထင်။
ထင်းရှုပင်အောက် 'ချင်' ဂီတနားဆင်ရတာ ဆီမိုနေတာပဲ။
လရောင်အောက်၊ ပုလွေသံနားဆင်ရတာလဲ အဲသလိုပဲ။

စမ်းချောင်းလေးက ရေကျသံ၊
တောင်တွေပေါ်က တရားသံ၊
ဆီမိုနေတဲ့ နားဝင်ပီယံ။

ရေသံ ၄ မျိုးရှိသလျှင်၊
ရေတံခွန်ရေကျသံ၊ စမ်းကအသံ၊ မိုးကအသံ၊ ရေနွယ်ရေမှော်သံ။

လေသံ ၃ မျိုးရှိသလျှင်၊
ထင်းရှုရွက်လေတိုးသံ၊ ဆောင်းဦးပေါက် သစ်ရွက်လေတိုးတဲ့အသံ၊
ရေပေါ်မှာ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ။

မိုးသံ ၂ မျိုးရှိသလျှင်၊
ကြာရွက်ပေါ် မိုးပေါက်ကျသံ၊ တံစက်မြိတ်က မိုးရေ
ဝါးကျည်တောက်ထဲ တပေါက်ပေါက်ကျသံ။

ဝ
မိုး

ဆိုတဲ့အရာကတော့ဗျာ နေ့တွေကို တိုစေပြီး ညတွေကိုရှည်စေသလျှင်။
ဦးပေါက်ရွာတဲ့ မိုးကတော့ ဘုရင်အမိန့်တော်ဖြတ်နှင့် ချီးမြှောက်သလိုပဲ။
နွယ်မိုးကတော့ အပြစ်ဒဏ်သင့်တဲ့ရာဇဝတ်သားကို အပြစ်မှခွင့်လွတ်
ပြောင်း စာသင်ကလေး။

ဘင်းမိုးကတော့ မျောက်မင်းအူသံပဲလျှင်။
ဦးပေါက် မိုးတစ်နေ့ကတော့ စာဖတ်ဖို့တော်သလျှင်။
နွယ်မိုးရွာတဲ့နေ့ဟာ စစ်ဘုရင်ထိုးဖို့ ဟန်သလျှင်။
ဘင်းဦးမိုးရွာတဲ့နေ့ကတော့ အိမ်ခေါင်ခန်းက ဖြစ်စေ၊ အိမ်မကြီးက ဖြစ်စေ
အုန်းတွေ လှန်လှောကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်။
ဘင်းလယ်မိုးကတော့ အရက်သောက်ဖို့ကောင်းတယ်။

နတ်သားကို စာတစ်စောင်ရေးမဗျာ၊ နေ့ဦးပေါက်မှာ ၁၅ရက်လပြည့် နောက်မှ
ပေါင်းပွဲပြီးမှ မိုးရွာလိုရွာပါ။ မိုး ၁၀ရက်ဆက်ကာ စွေချင် စွေပါ။ သင်္ကြန်
ဆက်၍ ပိတောက်ပွင့်ချိန်ထိပါ။ ထို့နောက်ကား ပျိုးကြိုချိန် ကောက်စိုက်ချိန်၌
ပျိုးရွာပါ။ မိုးဥတု လတိုင်းမှာ ရှေ့ ၁၀ရက်၊ နောက် ၁၀ရက်ရွာပါ။ (လသာချိန်
အတို မနှောင့်ယှက်သင့်ပါ)ဆောင်းရာသီမှာတော့ မိုးတစ်ပေါက်မျှ မရွာသင့်ပါ။

လ လေးနှင့် ငှေ

လဆန်းသော်တာစောစောဆုတ်တာ မကြိုက်ပါ။ လဆုတ်သော်တာ နောက်ကျမှ ထွက်တာ ဒေါသထွက်စရာ။ လရောင်အောက်မှာ တရားနာရင်၊ လူစိတ်မနောဟာ ဥပါဒါန်က မြန်မြန်ကျွတ်သတဲ့ဗျာ၊ လရောင်အောက်မှာ ဓားအကြောင်းပြောရင် လည်း လူ့သတ္တိသွေးပိုကြွမှာ။ လရောင်အောက်မှာ ကံဗျာဆွေးနွေးရရင် ထိုကဗျာမှာ နှစ်မြို့ဖွယ်သတ္တိ တသီးတခြားပေါ်လာ။ လရောင်အောက်မှာ လှပသော မိန်းမပျိုကို ကြည့်တယ်ဆိုစို့၊ စိတ်ဇောမနသီ ပိုပြင်းထန်လာသလို။

“လနဲ့ ကစားတဲ့နည်း” ရှိသလို။ လမင်း၊ ပပဝင်း ရှင်းသန့်ကြည်လင် သောအခါ ခပ်နိပ်နိပ်နေရာမှ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ပါ။ လမင်းမြို့ကွယ်၊ မသပ္ပာယ် သောအခါ ခပ်မြင့်မြင့်နေရာမှ အောက်ကိုငုံကြည့်ပါ။ နွေဦးလေရူးဟာ ဝိုင်အရက်ပဲဗျို၊ နွေလယ်လေတိုက်တာတော့ လက်ဖက်ရည်ပဲဗျို။ ဆောင်းဦး ပေါက်လေကတော့ ကျင်းနဲ့ တူသလို။

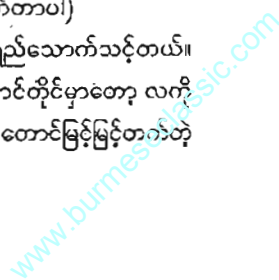
အားလပ်ခြင်းနှင့် မိတ်သွေများ

ပုထုဇဉ်တို့ အလုပ်ရှုပ်နေသမျှ အရာတို့၌ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး နှိပ်သွား ထိုသူတို့ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးလုပ်သမျှအရာတို့၌ အလုပ်ရှုပ်နိုင်

အားလပ်ခြင်းထက်ပို၍ ချို့မြန်သောအရာ လူတို့၌မရှိပါ။ အားလပ် အားအချိန်မှာ တစ်စုံတယောက် ဘာမလုပ်တာမဟုတ်ပါ။ အားလပ်သော စာဖတ်မယ်၊ လျှောက်လည်မယ်၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့မယ်၊ အရက်သောက်မယ်၊ လောကထဲမှာ ဤအရာများထက်ပို၍ ဇိမ်တွေ့သောကိစ္စများ ရှိပါသလား

နေရောင်ကြောင့် တိမ်တောက်သောအခါ တိမ်များပန်းချီ ခြယ်ပါ စမ်းချောင်းကလေးတွေ၊ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကကျော်ကာ ပြေးသော ရေတံခွန် ဖြစ်လာတယ်။ မိတ်ဖက်ခြင်းအားဖြင့် အမည်သစ်ရလာခြင်း တယ်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဖက်ခြင်းဟာ အဖိုးတန်ပါတယ်။ (စမ်းချောင်းဟာ ကျောက်ဆောင်၊ နေရောင်ဟာ တိမ်တောင်နဲ့ မိတ်ဖက်တာပါ)

နတ်ပွဲမှာ ထုံပေပေသူငယ်ချင်းများနဲ့ ထန်းရည်သောက်သင့်တယ်။ မှာတော့ ချောမောတဲ့သူငယ်ချင်းများနဲ့၊ တန်ဆောင်တိုင်မှာတော့ လက် ခြေရင်း အေးအေးတည်ငြိမ်တဲ့သူများနဲ့၊ ရွှေမြင်တင်ပွဲ တောင်မြင့်မြင့်တက်တဲ့ မှာတော့ စိတ်ကူးယဉ်သူများနဲ့ပဲ။

ပညာတတ်မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောရတာ ရှားပါးစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ရသလိုပဲ။

ကဗျာသမားမိတ်ဆွေများနှင့် ပြောရတာလည်း ထင်ရှားလှတဲ့ စာရေး ဆရာကြီးများရေးသော စကားပြေ၊ ကဗျာဆရာတို့၏ ကဗျာဖတ်ရသလိုပဲ။

ဣန္ဒြေကြီးသူ၊ ယဉ်ကျေးသူမိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောရတာကတော့ သုခမိန်တို့၏ ဂန္ထဝင်စာအုပ်များဖတ်ရသလို၊ ဉာဏ်ရှင်သော သူငယ်ချင်းများနှင့် တော့ ဝတ္ထုတစ်အုပ်၊ အလွမ်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ရသလိုပဲ။

ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်သော ပညာတတ်မှာ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေ တချို့ တလေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောလို့သော ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေဟူသည်မှာ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပါစို့ဟု အဓိဋ္ဌာန်ထားစရာ မလိုပါ။ သို့သော်လည်း မိုင်ပေါင်းရာထောင် ဝေးကွာသော်မှ တစ်ယောက်ထီ တစ်ယောက် ယုံကြည်သူများဖြစ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေအကြောင်း မကောင်း သတင်းကြားသော်မှ လက်ခံရန် ငြင်းဆန်သူဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုးသတင်း များထိ ချေဖျက်ရန် ကြိုးစားသူ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ဒါလုပ် သင့်တယ် ဒါတော့မလုပ်သင့် အကြံပေးသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးကြီးသော အချိန်မှာ အကူအညီပေးသူ၊ တစ်ခါတရံ သူငယ်ချင်းကိုပင် အသိမပေးတော့ဘဲ သူငယ် ချင်း၏ အကြွေးတချို့ တလေပေးသွားသူ ဖြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများထဲမှာ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေတွေ့ဖို့မှာ ဇနီးနှင့်ဆွေမျိုးတွေထဲ မှာထက် တွေ့ရန်လွယ်ပါတယ်။ အုပ်ချုပ်သူနှင့် အရာရှိများထဲမှာတော့ ပို၍ခက်ခဲ တယ်။

မှတ်လောက်သားလောက် စာအုပ်ကောင်းဟူသည်မှာ အရင်ထဲ မကြားဘူးသေးတာတွေကို ပြောပါတယ်။ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေ ဟူသည် မှာလည်း သူ မိသားစုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖွင့်ဟပါတယ်။

ကျေးလက်မှာနေရင် မိတ်ဆွေကောင်းတွေရှိမှသာ နေပျော်ပါတယ်။ လယ်သမားများ၊ ထင်းခုတ်သမားများနှင့် အနေနဲ့ကြုံရင် ပျင်းလာတာပဲ။

ဘောက်ပဲသီးနှင့်အကြောင်းနှင့် ရာသီဥတုအကြောင်းသာ သိကြတာမို့ပါ။

မိတ်ဆွေတွေထဲမှာလည်း ကဗျာစပ်နိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေဟာ အကောင်း ဆုံး ပါ။ စကားလက်ဆုံကျအောင် ပြောတတ်တဲ့မိတ်ဆွေကတော့ ဒုတိယ၊ ဇနီးချီးဆွဲ တတ်သူက တတိယ၊ တေးသီချင်းဆိုတတ်သူက စတုတ္ထ၊ အရက် ဘောင်းကောင်း သောက်တတ်သူက ပဉ္စမဖြစ်ပါတယ်။

စာအုပ်များနှင့် စာဖတ်ခြင်း

ငယ်စဉ်စာဖတ်တာကတော့ အပေါက်ကတစ်ဆင့် လက်ကြည့်တာတူတယ်။ လူ့လတ်ပိုင်းအရွယ် စာဖတ်တာကတော့ အိမ်ပိုင်းထဲမှာလည်း ကြည့်တတ်ပါ။ သက်ကြီးရွယ်အို စာဖတ်တာကတော့ အိမ်အပြင် (ခေါင်မိုး)မှာလက် ကြည့်တာနဲ့ တူပါတယ်။ စာဖတ်ခြင်းရဲ့ အကျိုးများပုံစံ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေ့အကြုံကို လိုက်လျက် အနက်အရှိုင်းကွာခြား ဖြစ်ပါတယ်။

စာလုံးမပါတဲ့ စာအုပ်များကိုဖတ်နိုင်သူသာ (ဘဝရဲ့စာအုပ်မှာ စာမပါဝင်ပါ) ထူးခြားသော ကိစ္စများကို ပြောနိုင်ပါတယ်။ စာလုံးများဖြင့် ရှင်းပြ ခက်ခဲသော အမှန်တရားကို နားလည်သူသာ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာကို စင်စစ်ဆုပ် နိုင်ပါတယ်။

မသေဆုံးသော စာပေဟူသမျှကို သွေးနှင့် မျက်ရည်များ နှေးသားခဲ့ ကြပါတယ်။

စာပေဟူသည်မှာ စားပွဲပေါ်က ရှုမျှော်ခင်းဖြစ်ပါတယ်။ ရှုမျှော်ခင်းဟူ သည်မှာ မြေကြီးပေါ်က စာပေဖြစ်ပါတယ်။

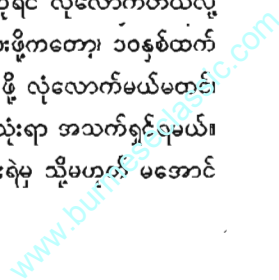
စာဖတ်ခြင်းဟူသည်မှာ ခပ်သိမ်းသော ပျော်ရွှင်မှုတကာထဲက အသက်

ဖြင့်ဆုံး ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်တယ်။ သမိုင်းဖတ်လျှင်တော့ ပျော်ရွှင်မှုထဲ ဒေါသကပ်ပါ တယ်။ သို့သော် ထိုဒေါသတွင်ပင်လျှင် ဇိမ်ကျမှုရှိနေပါတယ်။ (သမိုင်းဖတ်စဉ် လူကောင်းတစ်ယောက်အသတ်ခံရလျက် မင်းမြတ်တစ်ပါး သင်းကွပ်ကြီးများနှင့် အာဏာရူးများလက်ထဲ သက်ဆင်းရလျှင် သင်ဒေါသခံစားရမှာပါ။ ထိုဒေါသပူ ဖိတ်မှာ ရသအားဖြင့်လှတဲ့ဝေဒနာ ဖြစ်ပါတယ်။)

ဟေမန္တမှာ ဂန္ဓ ဝင်ဖတ်သင့်ပါတယ်။ စိတ်ဟာ သမာဓိတည်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ နွေဇွန်မှာနဲ့မှာ သမိုင်းဖတ်သင့်ပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ အချိန် အားရှိကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝသန္တမှာ ဒဿနဖတ်သင့်ပါတယ်။ ဒဿနအရာတွေ ဘာ ဆွဲဆောင်တတ်တဲ့ စိတ်ကူးရှိလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းနှောင်းနှေဦးမှာတော့ ဇာရေးဆရာကြီးများရဲ့ စာပေါင်းစုများ ဖတ်သင့်ပါတယ်။ သဘာဝအသက် ပြန်ဝင်လာသော ကာလမို့ ဖြစ်ပါတယ်။

စာဖတ်ရာသူ တစ်စုံတစ်ယောက်အဖို့ သွားလေရာမှာ တွေ့သမျှဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ တောင်နဲ့ ရေဟာ စာအုပ်ပါ။ စစ်တုရင်နဲ့ အရက် ဟာလည်း စာအုပ်ပါပဲ။ ကောင်းစွာ ခရီးသွားသူတစ်ယောက်အဖို့ သွားလေရာ မှာ တွေ့သမျှဟာ ရှုခင်းရှုကွက်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်များနဲ့ သမိုင်းဟာ ရှုကွက်ပါ။ ဇိုင်အရက်နဲ့ ကဗျာဟာလည်း ရှုကွင်းရှုကွက်ပါပဲ။ လနဲ့ ပန်းများဟာလည်း ထိုအတူပါပဲ။

ရှေးစာဆိုတစ်ယောက်ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ “ဝ နှစ်ကြာကြာစာချည်းပဲ ဖတ်ချင်တယ်။ ဝ နှစ်ကြာကြာ ခရီးချည်းပဲ သွားချင်တယ်။ ဝ နှစ် ကြာကြာ သူရရှိသိမ်းပိုက်ခဲ့သော အရာများကို နေထားတကျစီရင်ချင်တယ်” နေထားတကျ စီရင်တဲ့ကိစ္စဟာ ဝ နှစ်မကြာသင့်၊ ၂ နှစ် ၃ နှစ်ဆိုရင် လုံလောက်တယ်လို့ တွန့်တော်အနေနဲ့ တွေးမိတယ်။ စာဖတ်ဖို့ ခရီးသွားဖို့ကတော့၊ ဝ နှစ်ထက် နှစ်ဆ၊ ဝ နှစ်ထက် ငါးဆကြာလည်း ကျွန်တော်အဖို့ လုံလောက်မယ်မတင်၊ သို့သော် ဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ နှစ်သုံးရာ အသက်ရှင်ရမယ်။ လူကြီးသူမတွေက လူတစ်ယောက် ဆင်းရဲမှု သို့မဟုတ် မအောင်

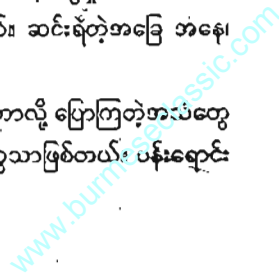

မြင်မှ ကဗျာဟာ ကောင်းတာလို့ ဆိုကြတယ်။ မအောင်မြင်သူ လူ့တစ်ယောက် မှာမှ ပြောစရာစကားတွေရှိလို့တဲ့၊ ချမ်းသာသူ၊ အောင်မြင်သူတို့ရဲ့ ကဗျာ ဘယ် ကောင်းမတုန်း၊ ဆင်းရဲခြင်းမှာ သံဝေဂရ ရာထူးမတိုးခြင်းမှာ ညည်းတွား ဒါတွေ မ-ပနိုင်လို့တဲ့။ လေများ၊ တိမ်များ၊ လူနဲ့ နှင်းများအကြောင်းပဲ ကဗျာရေးနိုင်တော့ မှာပေါ့တဲ့။ ထိုသို့သော သူတစ်ယောက် ကဗျာစပ်ဖို့အကြောင်းရရန်မှာ ခရီးသွားရမတဲ့၊ လမ်းတစ်ခဲလျှောက် တောင်နဲ့ ရေ၊ လူတို့၏ခလေ့နဲ့ ဘာသာဘာဝ ပျော်ကြပုံ တွေ သို့မဟုတ် စစ်နဲ့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် ဝေဒနာခံစားရတာတွေ သူ့ကဗျာများမှာ ထိုအကြောင်းအရာတွေ ဝင်ရောက် သွားမှာပေါ့။ အခြားသူတို့၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ငှားရမ်းကာ သူ့တေးသီချင်း များမှာ ထိုအရာတို့အား ဌာပနာကာ မဆင်းရဲသော်မှ မအောင်မြင်သော်မှ ကဗျာ ကောင်းကို ရေးနိုင်မှာတဲ့။

မအောင်မြင်မှု

အောက်မြေအထူကို ရာဂနဲ့ပြုလုပ်ထားကာ၊ အမိုးကိုတော့ ဉာဏ်ပန်းတွေက ဆေးခြယ်ထားလျက် လောကဓာတ်ကို ပြုလုပ်ထားတာပါ။ လူတော်များ အထင်သေးတာထက်၊ လူ့ပြိန်းတွေ ဖော်ကားခံရတာက တော်ပါသေးတယ်။ လူ့ကြည်ညိုသော ပညာရှင်တစ်ယောက်တလေမှ ခင်ဗျားကို မသိတာဟာ စာစစ်သူတစ်ယောက်က စာမေးပွဲချတာထက် ပိုပြီးမဟန်တာပါ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့အောင် လူတစ်ယောက်ဟာ နေသင့်ပါတယ်။ ရုပ် ဝတ္ထု တစ်စုံတရာကလဲ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူသင့်ပါတယ်။ လူလိုက်တာလို့ထင်ရတဲ့ ရှုမြင်ကွင်းတွေရှိတယ်။ တကယ်ကျတော့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ၊ ကသိကရီ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်စရာသာ ကောင်းတယ်။ မိုးနဲ့ မြူရောတဲ့ ရှုမြင်ကွင်းတွေပေါ့။ ကဗျာဆန်လိုက်တာလို့ ထင်ရတဲ့အခြေအနေတွေရှိတယ်။ တကယ် ကျတော့ သည်းညည်းမခံနိုင်စရာ ကောင်းလှတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့အခြေ အနေ၊ ခကျန်းမာတဲ့ အခြေအနေတွေပေါ့။ ဆွဲဆွဲငင်ငင် နာပျော်ဖွယ်ကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောကြတဲ့အသံတွေ ရှိတယ်။ တကယ်ကျတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံတွေသာဖြစ်တယ်။ ပန်းရောင်း တဲ့ ကောင်မလေးတွေ အသံပေါ့။

ကျွန်တော်က လယ်သမားတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တာက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းတာမျှသာ။ ကျွန်တော်ဟာ ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်တာက ပေါင်းပင်တွေ နှုတ်ရုံမျှသာ။ ကျွန်တော်ကို ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်စေသော သို့မဟုတ် ဖြစ်ရလေခြင်းလို ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်စေသော အကြောင်းအရာ ၁၀ခု ရှိပါတယ်။

(၁) စာအုပ်တွေဟာ ခြစားလွယ်တာ၊ (၂) နွေညတွေဟာ ခြင်တွေကြောင့် ဖျက်စီးရတာ၊ (၃) လသာကပြင်မှာ ကြမ်းပေါက်တွေရှိလွယ်တာ၊ (၄) ခရေပန်းတွေ ညှိုးလွယ်တာ၊ (၅) ထင်းရှူးပင်မှာ ပုရွက်ဆိတ်ကြီးတွေရှိတာ၊ (၆) ဝါးရွက်တွေ မြေပေါ်ကို အများကြီးကြွေတာ၊ (၇) ကြာပန်းတွေ ခော်လွယ်တာ၊ (၈) ဆူးပုပ်ပင်တွေအောက်မှာ မြေတွေခွေတတ်တာ၊ (၉) နှင်းဆီမှာ ဆူးရှိ တာ၊ (၁၀) မှီဟာ ရံဖန်ရံခါ တောက်တက်တာ။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းရှိတဲ့ ကာလ၊ တောင်ကုန်းတွေ ရေကန်တွေရှိတဲ့ တောနယ်မှာ မွေးဖွားရင်၊ နယ်ပိုင်မင်းက တရားမျှတဖြောင့်မှန်ရင်၊ မပူမပင် မကြောင့်ကြရတဲ့ မိသားစုမှာ ပေါက်ဖွားရင်၊ နားလည်တဲ့ဇနီး၊ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သားများရှိရင်၊ ထိုဘဝဟာ ပြည့်စုံသောဘဝပါဟု ကျွန်တော်ဆိုပါရစေ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တောတွေတောင်တွေရှိနေရင်၊ မြို့တော်မှာ နေရင်လည်း သစ်တောထဲရောက်သလို နေနိုင်မှာပါ။ တိမ်တွေကိုများ လွမ်း တတ်ရင်၊ ကိုယ့်အခန်းသေးသေးဟာ နတ်သမီးကျွန်းက လေးအံ့ဖြစ် ပြောင်းသွားမှာပဲ။

တိတ်ဆိတ်သောညချမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ၊ လက်ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့သောကများကို ဖွင့်ဟပါတယ်။ ကောင်းသောညချမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေကာ ပိုးစုန်းကြူးများကို ဝမ်းပန်းတနည်း စကားဆိုပါတယ်။

မြို့နေ လူတစ်ယောက်အဖို့ ပန်းချီကားတွေကိုပဲ သူ့ရဲ့ရှုမျှော်ခင်းလို တွက်ရမှာပဲ။ ပန်းအိုးထဲက ပန်းတွေကိုပဲ သူ့ရဲ့ဥယျာဉ်လို ယူရမှာပဲ။ စာအုပ်တွေကိုပဲ သူ့ဝယ်ချင်းများလို ထင်ရမှာပဲ။

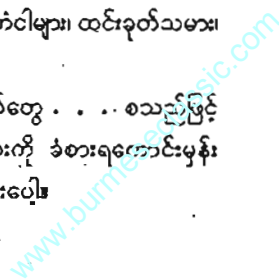
နာမည်ကျော် ပညာတတ်တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ကလေးစာသင်ထေးဖို့ ခိုင်းတာ၊ နာမည်ကျော်ကျောင်းဆရာကို တောတောင်ထဲသွားပြီး စာမေးပွဲအတွက် အဖြေစာစီ စာကုံးတွေရေးတာ၊ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကို တစ္ဆေ (ရဲခိုး) အရေးခိုင်းတာ၊ ထိုသုံးခု အားလုံးဟာ အမှားအယွင်းချည်းသာလို့ ကျွန်တော်တော့ထင်တယ်။

အရက်ဟာ လက်ဖက်ရည်ရဲ့ နေရာကို ယူနိုင်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ အရက်ရဲ့နေရာကို မယူနိုင်ပါ။ ကဗျာဟာ စကားပြေရဲ့ နေရာကိုယူနိုင်တယ်။ စကားပြေကတော့ ကဗျာရဲ့နေရာကို မယူနိုင်ပါ။ လဟာ မှန်အိမ်တွေရဲ့နေရာကို ယူနိုင်တယ်။ မှန်အိမ်ကတော့ လရဲ့နေရာကို မယူနိုင်ပါ။ ကလောင်တံဟာ ပါးစပ်ရဲ့နေရာကို ယူနိုင်တယ်။ ပါးစပ်ကတော့ ကလောင်တံရဲ့ နေရာကို မယူနိုင်ပါ။ မိန်းမသူ အစေအပါးဟာ ယောက်ျားသူအစေအပါးရဲ့ နေရာယူနိုင်တယ်။ ယောက်ျားသူအစေအပါးကတော့ မိန်းမသူရဲ့ နေရာကို မယူနိုင်ပါ။

ရင်ထဲက မဖြောင့်မှန်ခြင်းကို အရက်တစ်အိုးနဲ့ နှစ်မြှုပ်နိုင်တယ်။ မအားလပ်သူအဖို့ သူ့ဥယျာဉ်ဟာ သူ့အိမ်နားမှာ ရှိသင့်ပါတယ်။ အားလပ်သူအဖို့ ဥယျာဉ်ကတော့ အိမ်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိသင့်ပါတယ်။

တောတောင်ရဲ့ သာမောဖွယ်ဟာ ကိုယ့်ရွှေမှာရှိသော်ငြား၊ ထိုအရာများကို ခံစားရကောင်းမှန်းမသိသူများ ရှိကြတယ်။ တံငါများ၊ ထင်းခုတ်သမား၊ လယ်သမားများနဲ့ ဘုန်းကြီးများပေါ့။

ဥယျာဉ်တွေ၊ ကနားဖျင်းတွေ၊ မယားငယ်တွေ . . . စသည်ဖြင့် သာမောဖွယ်များ ရှေ့မှာရှိသော်ငြား၊ ထိုအရာများကို ခံစားရကောင်းမှန်း မသိသူ များ ရှိကြတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ ကုန်သည်များပေါ့။

နာတာကို သည်းခံဖို့လွယ်တယ်၊
ယားတာကို သည်းခံဖို့ခက်တယ်၊
ခါးတာကို ခံနိုင်ဖို့ လွယ်တယ်၊
ချဉ်တာကို ခံနိုင်ဖို့ ခက်တယ်။

အစားကောင်းကို အမြန်စားခြင်း၊ သိုက်မြိုက်ခမ်းနားတဲ့ ရှုခင်းကို
အမြန်ကျော်လွှားခြင်း၊ နက်နဲတဲ့ အတွင်းစိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အပေါ်ယံကြော
ထုတ် ဖော်ခြင်း၊ လှတဲ့ရက်တစ်ရက်ကို အသောက်အစားနဲ့သာ ကုန်လွန်ခြင်း၊
ချမ်းသာ သမျှကို ဝိမ်ယစ်၍သာခံစားခြင်း၊ ထိုအရာများဟာ ဘုရားသခင်
အလိုတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်ပါသလော။

ရည်ညွှန်း။

။ Epigrams of Chang Ch'ao ;
Importance of Living

သုဝဏ္ဏဝတီ ခေါ်
ပုံရွေးနတ်ပွဲ

ဪ... ထနောင်းမဖူးတဖူးမှာပေါ့
 ချောင်းဦး ဆရာရောက်ပြန်တော့
 ပြောင်းဖူးခြောက်တွေ လှော်ကာကပ်ပြန်သနဲ့
 တော်ရာရပ်မှာ တစ်ဝါဆိုလို့ပို့
 အညာတခို အထက်ကျေးဆီက . . .
 (ဆရာပိုင်း)

ချောင်းဦးကိုကျော်သွားရင် ခင်မွန်မုံရွေးကို ရောက်တာပါပဲ။ မုံရွေး
 ကတော့ ကျွန်တော့်ရွာပေါ့ဗျာ။ ခုချိန်တပေါင်းလမှာ ထနောင်းမဖူး တဖူးဖြစ်
 ပြီပေါ့။ ရွာထိပ်မှာ သာလာယံအရပ်ကြီးနဲ့ ထနောင်းတစ်ပင် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်
 အနေနဲ့ ထနောင်းရပ်မှာ နေခိုလို့ အရပ်ကြီးထဲမှာ တစ်ဝါတော့ မဟုတ်သော်
 လည်း။ ၃-၄ ရက် နေမှပဲလို့စိတ်ကူးပြီး ရန်ကုန်ကထွက်ခဲ့တာပါပဲ။

ရွာလယ်မှာ အမေ့တစ်ခိုသော်လည်း ရွာထိပ်က အရပ်မှာပဲနေမယ်
 စိတ်ကူးတာကတော့ ထန်းရည်သောက်ချင်လို့ပါပဲဗျာ။ သားကြီး ဩရသ တစ်ခါ
 တလေရွာရောက်တုန်း ထန်းရည်မူးနေရင် အမေ့စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါ
 ကြောင့် ထန်းရည်မမူးခင်မှာ အမေ့ဆီသွား၊ ပြောင်းဖူးခြောက်လှော်ကိုစား၊ ပြီး
 တော့ အရပ်ပြန်လာပြီး လယ်ကြွက်ကြော်နဲ့ ထန်းရည်သောက်၊ ဒီလိုပဲဗျာ။

မုံရွေးရွာကြီးကတော့ တပေါင်းလဆိုရင် ဖာင်မတန်စည်ပါတယ်။ မုံ
 ရွေးကို သုဝဏ္ဏဝတီလို့ ငွေတုန်းကခေါ်တယ်။ မုံရွေးဟာ သုဝဏ္ဏဝတီ ရွှေပြည်
 ရွှေပြည်တဲ့။ သီချင်းတွေဘာတွေ စပ်ထားတာတောင် ရှိတယ်။ တို့ရွာများ ဘာ
 မှတ်သလဲဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးပါပဲ။ သို့သော် သည်ရွာအကြောင်းက စိတ်ဝင်စား
 စရာကောင်းတယ်။

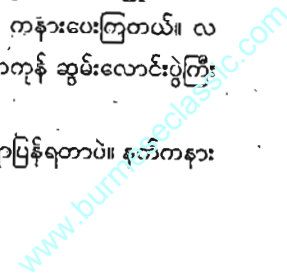
မုံရွေးပွဲ

မုံရွေးက ရွေးရွာကြီးဆိုတော့ မြန်မာမှုတွေ ရှိတယ်။ တစ်နှစ်မှာ ပွဲ
 နှစ် ရှိတယ်။ ဘုရားပွဲ၊ သကြားပွဲ၊ နတ်ပွဲတဲ့။ ဘုရားပွဲကို သီတင်းကျွတ်လပြည့်၊
 သကြားပွဲကို နှစ်ဆန်းတစ်ရက်၊ နတ်ပွဲကတော့ တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာပေါ့ဗျာ။

အရွှေမှာလေမည်းမည်း၊ ရှင်ပင် ရှင်ခန့်ကျွ
 ဝသဲကိုးရုံ၊ ကျူကိုးရုံ၊ ဝါးပင်ဝါးရွက်ခင်း
 ကြက်ကင်ငယ် ဘယ်သူတင်ပျံမယ်၊
 အမြီးဖားလျား၊ တောတဲ့တောကြောင်ဖား၊
 ကြောင်ဖား ဘယ်သူနှင်ပျံမယ်
 အလည်လွန်စွာ၊ တောတဲ့တောကြက်ဖ၊ ကြက်ဖတဲ့
 ပါးနီတီ၊ ညိုညိုတည့်လေး။

တပေါင်းလဆန်း ၂၄ရက် အဖိတ်နေ့မှာ နတ်ညီလာခံပေးပြီး ဦးမင်း
 နတ်ကို ချောကနားပေးတယ်။ တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာတော့ ထီးဖြူဆောင်း၊
 နတ်တန်တော့ကြပါတယ်။ မင်းခေါင်ကြီးနတ်လည်း ကနားပေးကြတယ်။ လ
 ပြည့်နေ့ မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းမှာ ရွာသံယာကုန် ဆွမ်းလောင်းပွဲကြီး
 ဖြစ်သဗျာ။

မုံရွေးသားမှန်သမျှ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ရွာပြန်ရတာပဲ။ နတ်ကနား

မှာ ကမယ်ဗျာ။ အိမ်တကာလှည့် ထန်းရည်သောက်မယ်၊ ကြက်သားနဲ့ ထမင်း စားမယ်။ ညာဒရာနဲ့ မုန့်ကြီးကြော်လည်းစားမယ်။ နတ်ပွဲမှာ ဖုံကတော့ တထောင်းထောင်းပါပဲ။ သို့သော် လူတိုးလို့ကောင်းတယ်။ နတ်ပွဲလာ၊ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်များကလည်း ပြုံးလို့ဗျာ။ နတ်ဖိုးက မွေလေလေ၊ တိုးလို့ကောင်းလေ လေ၊ နာရီပြန်တစ်ချက်လောက်မှာတော့ လှည်းလမ်းကြောင်းမှာ အမှူးသမား ၄-၅ယောက် လဲနေတော့တာပါပဲ။ နေပူထဲမှာပါပဲ၊ ဖုတ်ထူထူထဲမှာပဲ၊ သို့သော် ပျော်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဘာဖြစ်သလဲ။

ထီးဖြူဆောင်းနတ်ဟာ ရှေးကျသည့်နတ်တစ်ပါးပဲခင်ဗျာ။ “ရွာကြီး တောင်စောင်း၊ စမုတ်ကျောင်းမှာ ဖျောင်းဖျောင်းငယ်ဖျူဖျူ ရတုကဗျာ၊ ကြီး တေတော့ကို၊ ပါပြသ၏” ကဗျာတွေ၊ ရတုတွေ၊ တေတော့တွေကို ပြတယ်ဆိုလား။ ရွာက ဆရာစိန်ကြီးတို့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ပြောတာပဲ။

မုံရွေးဆရာတော်

မုံရွေးသားမှန်သမျှ ဖတ်ရကျက်ရတာတွေ ရှိတယ်။ ရာဇဝါဒနဲ့ မုံရွေးမေတ္တာစာများ ဖြစ်ပါတယ်။ မုံရွေးဆရာတော်ဟာ ကြေးမုံသားခင်ဗျာ သို့ သော်မုံရွေးနဲ့ ကြေးမုံဟာ နှစ်ရွာတစ်ရွာပါ။ အမည်ကွဲပြားလည်း တစ်သားတည်း ပါ။ မုံရွေးဆရာတော်က တော်သတဲ့ဗျာ၊ မင်းကြိုက်သတဲ့၊ မင်းဆရာတဲ့။ မင်းတ အကြည့်ကံအောင်းသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ညောင်ကန်ဆရာတော်ဦးဇန်က ရှေးအထက်ကာ ခိုက ပုဏ္ဏားဖြူ ပုဏ္ဏားညိုသာ ကြားဖူးပါတယ်။ ခုတော့ ပုဏ္ဏားဝါလည်း ရှိတာကိုးလို့ ခန့်သတဲ့။ ဘုန်းကြီးတန်မဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ မင်းရေးမှာ ပါသတိုးလို့ ပြောတာပါပဲ။ ဗေဒင်များတွက်ပေးရထင်ပ။

အနော်ရထာမင်းလက်ထက်၊ မင်းလောင်းကို ဖျက်လို၍ ချင့်တွက်မရွာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ခုနစ်ထောင်၊ ပုဂံကံတွင်း ခုနစ်ထောင်

နွားကျောင်းသား ခြောက်ထောင်၊ ကုန်အောင်သတ်ဖူးသည်တလီး၊ သီဟိုမှာ တစ်ကြောင်း၊ မင်းလောင်းတစ်ယောက်၊ အနောက်ကပေါ်လာ သည် ဆိုသည်အသံကြောင့်၊ ကိုယ်ဝန်ပက်လက်၊ ပုခက်တွင်း နွားကျောင်း၊ သောင်းပြောင်းသတ် ဘယကုမ္ပဏီ။

မောင်းထောင်းသူကြီးပေး မေတ္တာစာမှာ မုံရွေးဆရာတော်က အဲလိုရေး ပါတယ်။ မင်းဟာ ပလ္လင်ဖင်မြဲအောင်-လူသတ်တဲ့အကြောင်း၊ သို့သော် ထကယ်တော့ “ကာလဒေသ အဝှံခန်း၊ ပရိဘောဂံ၊ ဤငါးတန်ဝယ်၊ ဆုတ် တန်သည် တစ်မျိုး၊ တိုးတန်သည် အနီး၊ အသီးသီးပင်၊ စောင်းတီးသည့်ဆရာ၊ ထံငါကြိုးငင်၊ ဆင်ထိန်းသည် ယရည်း” သလိုလုပ်အပ်သည့်အကြောင်း၊ ဖောင်းတီးသလို မလျော့မတင်း၊ တံငါသည် များကြိုးငင်သလို ဖြည်းဖြည်း၊ ဆင်ထိန်းဟာ ယရည်းကိုအသုံးပြုသလို အတော်အသင့်။

ကြာနေ့နည်းများ၊ ထူပါးပေါလေး၊ ပူအေးနိမ့်မြင့်၊ နုရင့်ငယ်ကြီး၊ ဝေးနီးတုံ့ရှည်၊ နောက်ကြည့်ဖြူမည်း၊ နည်းအဖြာဖြာ အရာရာကို ပညာဖြင့်ဝေဖန်၍။

မုံရွေးဆရာတော်ရဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းဟာ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် က ဆော့ ရေချိုခပ်ရင်း ရောက်ရတဲ့ကျောင်းပေါ့ဗျာ။ ထိုကျောင်းကိုဖြတ်ပြီး မိုးနတ် ဆောင်းကို သွားရတယ်။ မိုးနတ်ကျောင်းဆိုတာ မိုးနတ်ကိုပူဇော်ပသတာနဲ့ မိလ္လာညိုပုံရပါတယ်။ ဇေတဝန်ကျောင်းထဲမှာ ရတနာမာရ်အောင်တို့ တီလောက ဆတ်တို့ ရှိတယ်။ တီလောကဘုရားကျောက်စာ စတာတွေလည်း ရှိတယ်။

မိုးနတ်မင်းကို ပူဇော်တာတွေလည်း ဟိုတုံးကရှိပုံပေါက်တယ်။ မိုး ဆင်မင်းကြီးကို ပူဇော်ပါတယ်လို့ တရုတ်ကားထဲကလို ပြောရုံတော့ ဟုတ်မထင် နဲ့ ကျွန်တော်ရွာမှာနေတုန်း ပြောထောင်တော့ (ဆရာဝန်ပေါက်စ၊ ရွာမှာ သေးခန်းလေးဖွင့်၊ နေ့လည်နေခင်းနေပူပူ လူနာလည်းမလာ။ ယခုအချိန်လို့ စာလေးပေလေးလည်း မရေးသေးတော့၊ တောင်လှုပ်မြောက်လှုပ် လျှောက်လှုပ် တာပါပဲ။ ရွာက ကျွန်တော်ဆရာမကြီး မမညွန့်တို့၊ အပေါ်ကြီး ဒေါ်အုံးမေ တာတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ပြောထောင်ကြတာပါ။ မုံရွေးကြေးမုံ လေးလက်မြော

ပေါ်ဗျား။ ဘာရယ် ညာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။) ပြောသီချင်း ရှာရတယ်။ ရှေးဦးရာ သီချင်းလေးတွေကို ရွာနိုးချုပ်စပ်လည်း လိုက်စုပါတယ်။ ကြေးမုံက အဖွားကြီး တစ်ယောက်က မိုးခေါ်တဲ့သီချင်းကို ဆိုပြသဗျ။ အဲဒီသီချင်းကတော့ ယခုတိုင် မှတ်မိပါတယ်။

ဝဖလေး ဖြူဖြူစင်စင်
ရွှေလက်တောက်နဲ့တင် . . .
ယသမဏီ၊ မယ်ဘန္တီ
ဇော်ဂျီရှင်မ နတ်ကယ်လေး၊
တိမ်းပေရော၊ ယိမ်းပေရော . . .
တောင်ဘက်ယာခင်း၊ တောင်ခြေရင်း
ယာခင်းစောင့်တဲ့ မိုးအောင်ကျော် ခေါ်လို့ပေး၊
မိုးပဲ . . . လေပဲ
မိုးပဲ လေပဲ၊ မိုးပဲ လေပဲ . . . ။

ဟိုတုန်းကလည်း မိုးခေါင်တယ်၊ မိုးခေါ်ရတယ် ထင်ပါရဲ့။ “မိုးတို့ ခေါ်တဲ့ မိုးအောင်ကျော်” ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ ကျောင်းသုံးကဗျာစာအုပ်ထဲ မှာလည်းပါတယ်။ ယသမဏီနတ်ဟာ ဘာလို့ အဖွားကြီးကလည်း ရှင်းမပြတတ် ဘူး။ သူတို့ဆိုခဲ့ဖူးတာကိုပဲ ပြောပြလို့ မှတ်ထားရတယ်။

ကျောက်တိုင်သရက်သီး

ဟိုတလောက “ပျော်ရွှင်အောင် ဘယ်လိုနေမလဲ” အမည်ပေးထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ၊ ပျော်ရွှင်ချင်ရင် သရက်သီးစားပါလို့ အကြံဉာဏ်ပေးထား တယ်။ မုန့်အချိုတွေ၊ ကိတ်တွေ၊ ဖျော်ရည်တွေ၊ ကော်ဖီတွေအစား သစ်သီး တစ်ခုခု စားပွဲပေါ်တင်ထား၊ စား၊ အဲဒါက ကျန်းမာရေးနဲ့ ပိုညီညွတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ ပါတယ်။

ကျွန်တော်အနေနဲ့တော့ သရက်သီးပေါ်ချိန်ဆိုရင် မုံရွာက ကျောက် တိုင်သရက်သီးကို သတိရတယ်။ ကျောက်တိုင်သရက်သီးဆိုတာကတော့ မုံရွာ ဆရာတော်ကို ဘုရင်ကစားခဲ့တာ တစ်တောဆက်ကပ်သတဲ့။ တောရဲ့ နယ်နိ မိတ်ကို ကျောက်တိုင် ၄တိုင်နဲ့ သတ်မှတ်တော့ ထိုကျောက်တိုင်များနဲ့ သတ်မှတ် အားတဲ့ ဧရိယာထဲပေါက်သော သရက်ပင်က သရက်သီးကို ကျောက် တိုင်သရက် သီးလို့ ခေါ်တာပါပဲ။ ကိုယ့်ရွာကထွက်တဲ့ သရက်သီးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုသ်စား ဖူးသမျှထဲတော့ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တာပါပဲ။

ရွာဦးဇရပ်မှာ ထန်းပင်ကျရည်ကို သောက်လို့၊ ငလှိုင်တို့၊ ငချိုတို့နဲ့ ဆောင်ပြော မြောက်ပြောလို့၊ ဒါကတော့ တောသားများမှ သိတဲ့အရသာ ဆါဗျား။ နေကလည်းပူ၊ ဖုန်ကလည်းထူ၊ မုံရွာမှာ ဘာများလွမ်းစရာကောင်း ထဲလို့ တစ်ခါ တစ်ခါ စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရွှေမန်းတင်မောင်ကတဲ့ မောင်မှူး ဇာတ်များ ကြည့်ဖူးရဲ့လားဗျ။ အဲဒီဇာတ်ရဲ့စာဆို ဇာတ်စီးကတော့ နိဗ္ဗာ ဦးလေး ခန့်၊ ကျွန်တော်တို့အနား လယ်ဇင်ရွာကဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရေတဲ့ ရွှေမန်းတင်မောင် (ထန်းရည်မူးသမား ငပျား)ဆိုတဲ့ ထန်းရည်သီချင်းကို နားဆင် ပြည်ရအောင် ဗျာ . . .

ထန်းပင်ကျရေ ထန်းပင်ကျရေ
ချိုတမြမြ ခါးသလေလေ
တိုး . . . ဝေတိုးဝေ၊ တိုး . . . ဝေတိုးဝေ
ပြေပြေတပ် ပြေး၊ တပ်ပြေး . . . တပ်

ထန်းပင်ကျရေ . . . ခါးသလေလေလို့ တစ်ယောက် တိုင်တဲ့အခါ ဝေတိုးဝေ . . . တပ်လို့ တစ်ယောက်က ဖောက်တယ်။
အုန်းမှုတ် ပက်လန်လန်
မြူအိုးလေးက လျှံ
ခပ်လျှံလျှံ ခပ်ပါလို့
အလှည့်ကျပေး . . . ဟေး

ဝေးဟေးဟေးလို့ အော်ရင်း သောက်ရတာ ပျော်စရာပဲ၊
အုန်းမှုတ်ခွက် နဲ့ ခွက်လှည့်ကရတယ်။

“ရွာအဝင် လမ်းမကြီးမှာ၊ ဘယ်သူ့မှ လူမထင်”
ဆိုတာပါသေး တယ်။

ရွာထောင်က . . . ထန်းရေ
ဟေ့ . . . ကောင်မတွေ . . . ။

ရွာထောင်ကလည်း မုံရွာအထွက် လယ်ဇင်နားက ရွာပါပဲ။ ရွာ
ထောင်က ထန်းရည်က ကောင်းတယ်။ ခတက္ကန်ထန်းရည်လည်း ကောင်းတာ
ပါပဲ။ ကျီးအုပ်၊ ဘန်စီ၊ နွားခြံကုန်းမှာ ထန်းရည်သာမက ကြက်သားလည်း
ပေါတယ်။ ထန်းရည်သောက်တာနဲ့ ကောင်မတွေနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲလို့မေးရင်
တော့ ထမီရင်လျားနဲ့ ရေချိုခပ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ထန်းရည်သောက်
ရင်း လှမ်းအော်တာပါလို့ ဖြေရှင်းပါမယ်။

ရွာထောင်က ထန်းရေ
ဟေ့ . . . ကောင်မတွေ
တစ်ခွက်သောက်တော့ မြူ
နှစ်ခွက်သောက်တော့ မူး
သုံးခွက်သောက်တော့ ရူး
ထန်းပင်ကျရေ . . . ထန်းပင်ကျရေ
ပြေပြေတပ်ပြေး၊ တပ်ပြေး ထပ်
ဝါး ဟား ဟား ဟား။

ဟဲ ဟဲ

- (၇) အိပ်မက်များ - ဟာသ = အနုပညာအမြင်
- (၄) အရှိတရား + ဟာသ = ဒိဋ္ဌဓမ္မအမြင်

(ဟာသ = Humour, အိပ်မက်များ = Dreams,

ဉာဏ်ပညာ = wisdom, ဒိဋ္ဌဓမ္မအမြင် = Realism)

ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအီကွေးရှင်းတွေကို ကြိုက်တာပါပဲ။ ရှေ့မှာ အီကွေးရှင်းတွေကို တင်ပြဖူးပါတယ်။ သို့သော် ထပ်နေလဲ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ။ အဲဒီ အီကွေးရှင်းကို၊ နည်းနည်းစဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ ဟာသဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အရှိတရားကို ဟာသကလေးစွက်လိုက်တာ (ဝါ) ဟာသနဲ့ ထေ့လိုက်တာကို ဖတ်ချင်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် အများလည်းဖတ်ရအောင် အိုးဝေလက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းကို မုံရွေးစာအုပ်တိုက်က ပြန်ထုတ်ဖို့ တောင် တင်ပြီးပါပြီ။ ဟာ ဒီကောင် စာအုပ်ကြော်ငြာနေပြန်ပြီလို့ တွေးကြမှာပါပဲ။ ဒီလို ကြော်ငြာရတာပါပဲ။

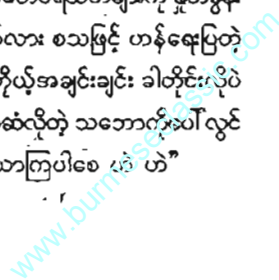
အမှာ

ရယ်စရာရယ်လို့ ပါပါတာတာရာရာဂိုဏ်းဆိုတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ရေးကြည့်ဖူးပါတယ်။ မရယ်ကြတဲ့အပြင် ဒါမျိုးမရေးသင့်ဘူးလို့ ပြောတာခံရပါတယ်။(ဆရာပါကြီးကတော့ ရယ်ပါတယ်) သို့သော် ကျွန်တော်ဟာ အမှတ်သညာနည်းတဲ့ အကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ရယ်စရာမောစရာ ရေးချင်တဲ့စိတ်လည်း ပျောက်မသွားပါဘူး။ ကျွန်တော် စာရေးတတ်ချင်မှတော့ ရေးတတ်မှာပေါ့။ မရေးတတ်လို့ နေမှာပါပဲ။ မန္တလေးကိုမျိုးခင်က “မင်းက ရယ်စရာရေးတော့ အတည်ရေးတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ မင်းကအတည်ရေးတော့ မင်းဟာကရယ်ရတယ်”လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ အခုလည်း ဟဲဟဲတစ်ပုဒ် ရေးကြည့်ပါတယ်။ ဟာသကို စိတ်ဝင်စားလို့ ရေးတတ်သလောက်ရေးတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ အီကွေးရှင်း ၄ခုရှိပါတယ်။

- (၁) အရှိတရား - အိပ်မက်များ = အဟိတ်တိရစ္ဆာန်
- (၂) အရှိတရား + အိပ်မက်များ + ဟာသ = ဉာဏ်ပညာ

အိုးဝေလက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းအဖွဲ့မှာ မောင်သုမနအမည်ခံ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား ညိုမြရဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားက သတ္တဝါများ ချမ်းသာကြပါစေ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဣစ္ဆိတ်တုံ့သျှအစရှိတဲ့ ပါဠိပါတ်သားတွေမပါ။ အခြား အပိုဆာဒါးတွေလည်း ဘာမျှမပါဘူး။ အင်မတန်ရှင်းတယ်၊ ရိုးတယ်။ (သတ္တဝါ အများ ချမ်းသာကြပါစေ ဟဲ ဟဲ)လို့ မောင်သုမနက ဖြည့်စွက်ပြီး၊ ဟဲထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟဲခြင်းကလည်း အကြောင်းရှိသဗျ။ စာဖတ်ပရိသတ်များကို နှုတ်ခွန်း ဆက်သရာမှာ မိုးလားကဲလား၊ ဟိန်းလားဟောက်လား စသဖြင့် ဟန်ရေးပြတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေကို တမင်တကာ ရှောင်ရှားပြီး ကိုယ့်အချင်းချင်း ခါတိုင်းလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် ရိုးရိုးသားသား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်ဆံလိုတဲ့ သဘောကိုးပေါ်လွင်စေချင်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် သတ္တဝါအများ ချမ်းသာကြပါစေ ဟဲ ဟဲ”

ဦးညိုမြရေးတာ မကောင်းဘူးလားဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အတု ခိုးပြီး၊ စာဖတ်သူတွေက မေး၊ စာရေးဆရာက ဖြေ၊ အမေးအဖြေပွဲကြီးမှာ နှစ် နေရာ၊ သုံးလေးနေရာလောက် (ဟဲ) ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ရဲ့ အမေးအဖြေပွဲကြီးမှာ စာဖတ်သူတွေက ဝိုင်းပြီး မေးကြတဲ့အခါ ကိုရင်တာက ဖြေရမှာတဲ့ဗျာ။ အမေး နွားကျောင်း၊ အဖြေ ဘုရား လောင်းဆိုတဲ့ မြန်မာစကား ရှိပါတယ်။ ခုဟာက မေးတဲ့သူကတော့ နွားကျောင်း သား မဟုတ်ဘူး၊ ဖြေတဲ့ သူကျွန်တော်ကတော့ ဘာကောင်မှန်းတောင်၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်မသိဘူး။ ဒါကြောင့် အမေးနဲ့အဖြေ မပြေလည်တာတွေ ရှိမှာပါပဲ။ ကျွန် တော်ကတော့ စာရေးတာဝါသနာပါလို့ စာရေးတာပါပဲ။ တခြားစာရေးဆရာကြီး များကတော့ တော်ကြမှာပဲ၊ တတ်ကြမှာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တော်လို့ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါစာရေးဆရာတကားလို့ မပြောရပါဘူး ခင်ဗျ။ ဟဲ ဟဲ . . .” လို့ ခြေဆင်းလေး ရေးလိုက်ပါတယ်။ (ဒါပေမဲ့ ဟဲ ဟဲကို ပြန်ဖြတ်လိုက်ပါတယ်)

နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကလည်း စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ အောင်လုံးများများ လိုအပ်တယ်လို့ တရုတ်စကားပုံတစ်ခုကဆိုတယ်။ ကိုရင်တာ့ကို စာရေးဆရာ လုပ်ဖို့တွန်းပို့တဲ့ အောင်လုံးတစ်လုံး၊ နှစ်လုံးပြောပြသင့်သလိုပဲ။ ကိုရည်ဆိုတဲ့ လူက မေးတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူက ကျွန်တော်အကြောင်း ချေးခါးအူမကျွန် အကုန်သိချင်တာဗျ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်မှာ အောင်လုံးမရှိတန်ရာဘူး။ ယားလို့သာ ရေးတာဖြစ်ရမယ်လို့ သိမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ထမင်းမဝတ်ဖူးဘူး ထောင်တန်းမကျဖူးဘူး၊ မဖြတ်သန်းဖူးဘူး၊ ရည်စားနဲ့မကွဲဖူးဘူး၊ မအောင် ဖူးဘူး သာမြင်ညောင်ညပဲ၊ မထက်မြက်ဘူး၊ မထူးခြားပါဘူး။ “ကျွန်တော် အနေနဲ့ အဆင်ပြေသော်လည်း၊ အများအဆင်မပြေတာကို၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ခံစားရလို့ပါပဲဗျာ” လို့ ကျွန်တော် စာရေးသားခြင်းအကြောင်းကို အဲသလိုပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဖြေရင်းစဉ်းစားမိတာက၊ ငါ့ကို လှောင်ချင်လှောင်ကြံမှာလို့ တွေးမိပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ (ခင်ဗျားကြီးက၊ ခုမှပဲ ခံစားရတော့သလား၊ ထမင်း မဝတ်ဖူးတဲ့လူရဲ့ ခံစားမှုဟာ ပေါ့တော့တော့နေမှာပါပဲလို့ ကျွန်တော်ကို

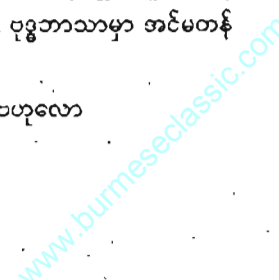
ရယ်သွမ်း သွေးစရာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ လှောင်စရာအဖြစ် လူဆည်း ခံရရုံရှိတာပါပဲ။ သို့သော် ဖြတ်သန်းဖူးတဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်တူးတွေတော့ ခင်ဗျားတို့ခဏခဏ ဖတ်နေကြရတော့၊ ရိုးနေမယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဟာကတော့ မဖြတ်သန်း ဖူးတဲ့၊ ထမင်းမဝတ်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးများပေါ့ဗျာ။ ဟဲ . . . ဟဲ) လို့ ရေးလိုက်ပါတယ်။ (ဒီတစ်ခါလည်း ဟဲ ဟဲ ဖြုတ်လိုက်ပါတယ်။)

(ဟဲ)ချင်တာလည်း မဟဲရပါ။ ဟဲချင်တာ မဟဲရပါ။ အဲဒါကိုရင်တာလို့ စာစပ်ဖို့တောင် ကောင်းပါသဗျာ။ တကယ်တော့ ညိုမြခြေဖျား၊ ဆယ်ပြားဖိုး တောင် မမီပါဘူး။

ကျွန်တော် အစိုးကုဆရာဝန်ပေါက်စနဘဝက “ဟဲ ဟဲ” လုပ်တော့ ဆရာကြီးဦးဘညွန့်ကဟောက်တာ ခံရဖူးတာနဲ့၊ ခုလည်း “ဟဲ ဟဲ” လုပ်ရင်၊ ဆေးခန်းဆရာတွေ၊ ဟောက်ကြ ဟိန်းကြမှာကို ကြောက်တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျောက်ပတ်တီးစီးတာ နေရာမကျတော့၊ ဆရာဦးဘညွန့်က ဒီကျောက်ပတ်တီး ဘယ်သူစီးသလဲကွလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်ပါဆရာ ဟဲ ဟဲ” လို့ ဖြေပါတယ်။ သို့သော် ဆရာဦးဘညွန့်က “ဟေ့ကောင်၊ ဒါရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောတာကို ခံရပါတယ်။ “ဟဲ ဟဲ” ဆိုတာ လေပြေထိုးတာ မဟုတ်လားခင်ဗျ။ “ဟဲ ဟဲ” ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိအောင်လုပ်မှဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။ အိတ်ဆောင် မြန်မာအတိတ်ဓာန်မှာ (ဟဲ)ဆိုတဲ့ တစ်လုံးပဲပါတယ်။ ထဲ (ကြိ) သီချင်းကို မြည်မြည် ဟိန်းဟိန်း၊ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဆိုသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ထား တယ်။ ဟဲ ၂လုံးဆက် “ဟဲ ဟဲ” ဆိုတာ မပါဘူး။

ဆရာပါက ကျွန်တော်ကို ဥဒ္ဓကနိကာယ်၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ္ဂက ပါဠိ ပါဠိသား စာတစ်ပိုဒ်ပေးတယ်။ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ္ဂနော်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ကျမ်းလို့ ပြောပါတယ်။

ဣဇေ ကဇ္ဈော ဟာသဗဟုလော ဒေဝဗဟုလော
တုဋ္ဌဗဟုလော ပါမောဇ္ဇဗဟုလော
သီလာနိ ပရိပုရေတီတိ ဟာသပညာ

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရယ်ခြင်းများခြင်း၊ အသိဉာဏ်များခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်းများခြင်း၊ ရွှင်လန်းခြင်းများခြင်း၊ ယင်းတို့အားဖြင့် သီလကိုပြည့်စုံအောင်ပြုလုပ်ခြင်းသည် ဟာသပညာဟု ခေါ်သည်။

ဆရာပါက အကျဉ်းအားဖြင့် ရယ်ရင်းရယ်ရင်းနှင့် သီလရှိအောင် လုပ်ခြင်းသည် ဟာသပညာဟု ခေါ်သည်လို့ ဆက်ပြောပါတယ်။

ဆရာပါပြောတဲ့အတိုင်းကတော့ ရယ်ခြင်းများတဲ့သူဟာ သီလရှိတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲခင်ဗျ၊ ဒါကိုပဲ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဆွန်းဆိုတဲ့ အနောက်တိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကတော့ ရယ်ခြင်းမှာ အကြင်နာ ကင်းတယ်၊ ရယ်ခြင်းဟာ ထေးကွာတယ်၊ (ရင်းနှီးရင် ရယ်မောလှောင် ပြောင်လို့မရဘူးလို့ ဆိုချင်ပုံရတယ်) ရယ်ခြင်းမှာ သူတစ်ပါးကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိဘူး။ (စိတ်ဝင်စားတော့ ဝေမျှမခံစားနိုင်ပဲ ရယ်ရက်နိုင်တာလို့ ဆိုချင်ပုံရတယ်) အဲသလို အက်ဆေးတစ်ပုဒ်မှာ ရေးထားပါတယ်။

လျှောက်တွေးနေပြီ။ ဟဲ ဟဲ လို့ အာလုပ်သံထည့်ဖို့၊ ချီတုံချီတုံဖြစ် တာဟာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်ပါစေလို့ ထေ့လိုက်တာပါပဲ။ သို့သော် မကြင်နာ တဲ့ အကောင်၊ မခံစားတတ်တဲ့ အကောင်၊ လှောင်ရက်တဲ့ အကောင်ဖြစ် သွားမှာ လည်း နိုးလို့ပါပဲ။

“ဟဲဟဲ”ဆိုတာ ရိသလို၊ ထေ့သလို ဖြစ်ပေမဲ့ ရယ်စေချင်တဲ့ စိတ် ကလေး ပါနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်နောက် အလျဉ်း သင့်တဲ့ နေရာများမှာ၊ “ဟဲဟဲ”ကို ထည့်မယ် စိတ်ကူးပါတယ်။ အနောက်တိုင်း ဆရာကြီးဒေးကားက လူဆိုတာ ဟိုက ဒီက ပညာရှိတွေစကား အရေးထားရ မယ်ဖြစ်သော်လည်း၊ ဒေသန္တရ ပညာရှိစကားကို ပိုပြီးအရေးထားရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဒေးကားပြောသလို အနောက်တိုင်း ပညာရှိတွေ ပြောစကား၊ အရေးထားသော်လည်း၊ ဟာသဟာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတဲ့ကိုယ့် ဒေသက ပညာရှိ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆရာပါရဂူစကားပိုပြီး အရေးထားမယ် မဟုတ် ပါလား ခင်ဗျား၊ ဟဲ ဟဲ . . . ။

ပါပိတာတာရာရာ ဂိုဏ်း

ပါပီတာတာရာရာဂိုဏ်း

(ဤစာကို ရယ်စရာအဖြစ် ရေးပါတယ်။ ပါပီမှာ ဆရာပါ (ပါရဂူ) တာတာမှာ ကိုတာ၊ ရာရာမှာ ရာပြည့်ကိုစိုးညွန့် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို အထက်ပါအတိုင်း နောက်ပြောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကား ပျော်စရာကောင်းလှပါတယ်။)

အသင် . . . ပါပီ တာတာ ရာရာဂိုဏ်းကို ကြားဖူးပါရဲ့လား။ ပါ ပါ တာတာ ရာရာကို မကြားဖူးသည့်နောက်တော့ သင်သည်ခေတ်စီသောသူ မဟုတ်နိုင်တော့ချေ။ ယင်းကား မြန်မာစာပေနယ်တစ်လွှား၌ အလွန်တရာမှ နာမည်ကြီးပေထသော ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကား ပါပီဟု ခေါ်လေသည်။ ထိုဂိုဏ်းမှာ အလွန်တရာမှ နာမည်ကြီးသော်လည်း ဂိုဏ်းသားကား နှစ်ယောက်မျှသာရှိ၍ ထိုသူတို့၏ အမည်များကား တာတာနှင့် ရာရာဟု ခေါ်သတဲ။ ဂိုဏ်းဝင်များနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်၏ အမည်နာမများကို နောင်လာနောက်သားများ အမှတ်အသားထားနိုင်ရန်အတွက် အောက်ပါဂါထာကို စီရင်ထားလေသည်။ ဂိုဏ်းသားများသည် ထိုဂါထာကို မနက်၊ ည၊ တစ်ကြိမ်စီ ဤကောရွတ်ရလေသည်။

- (၁) ပါ ကို ရာ
- (၂) ရ တာ ပြည့်
- (၃) ဂူ ကြီး စိုး

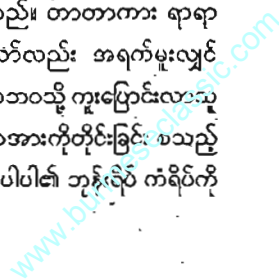
ဂါထာကို အစဉ်လိုက်လည်း သရဏ္ဍာယ်၍ ရသကဲ့သို့ အထက်မှအောက် သို့လည်း ရွတ်ဖတ်၍ရသည်။ ပြောင်းပြန်လည်း ရွတ်၍ရအောင် စီမံထားလေသည်။

စာပေနယ်မှ ဂိုဏ်းဂဏများမှာ၊ အတွေးအခေါ် အယူဝါဒတစ်ခုတို့ကို ယား-ပသော်လည်း၊ ပါပီ တာတာ ရာရာမှာမူ ဘာအယူဝါဒမျှ ရှိသော

ဟု၏။ မော်ဒန်လည်း မဒန်၊ ကာရန်လည်း မရန်၊ ခေတ်လည်း ခလင်း ခိုလည်း ခေဝေချေ။ ထိုဂိုဏ်းကား ဂုန်ယုန်၊ ဇင်နိုးကြား၊ ပြောတဲ့အတိုင်းပေးသော အယူအဆများလည်း မရှိချေ။ သို့မဟုတ် မသိပါချေ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတော့ နေ့နယ် လနယ် ထင်ရှားပါပေသည်။ ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်ကတော့ ဝိုးဝန်းကြားနယ် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်သာ ဖြစ်ပါပေသည်။ အောင်ဇေးကတောင် တာတာရာရာနှစ်ယောက်ကို ကပ္ပိယနှစ်ကောင်ဟု ထောမနောပြုလေသည်။ ကပ္ပိယများကား ကပ္ပိယပီပီ၊ ဘာမျှမဟုတ်။

ပါပီကတော့ ဆတော်ကြီးဖြစ်သည်။ သိုင်းလောကတွင် တောင်တစ်တောင်ထက် မြင့်မားသော၊ အခြားတောင်တစ်တောင်သည် ရှိစမြဲဟု အဆိုရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပါပီထက် မြင့်သောတောင်ကား မရှိနိုင်ဟု အကျပ်ထင်မြင်၏။ ပါဠိ၊ ဟင်ဒီ၊ သက္ကတ ထိုထို သိုင်းကျမ်းတို့အား ပါပီသည် နှလို့ဓမ္မ ရေလိုနောက်၏။ မိုးအောက်မြေပြင်၌ ကျွန်ုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သီလ သမာဓိ ပညာအရာ ဆရာကြီးဖြစ်ပါသည်။ ပါပီသည် ဆတော်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကိုရင်လေးပါပီဟူ၍သာ ပြောလေ့ရှိသည်။ အဲဒီလို ဆန်မာနလည်း ကင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆတော်ကြီး (ဝါ) ကိုရင်လေးပါပီ၏ အပ္ပိယကာရကနှစ်ဦးသည် ပါပီအား သက်သောင့်သက်သာရှိစွာ ဆည်းကပ်နိုင်ပါပေသည်။

ဂိုဏ်းသား ကပ္ပိယများအကြောင်း ပြောပါမည်။ ကပ္ပိယတစ်ကား ရာရာ ဖြစ်ပါသည်။ ရာရာ၏ ထူးခြားချက်ကား အသံဩဇာ ကောင်းလွန်းလှခြင်း ဖြစ်သတည်း။ ကျွန်ုပ်ဆရာဘဝမှ ကပ္ပိယသို့ ဘဝပြောင်းလာခြင်းဖြစ်ကာ၊ ဆတော်ကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စ၊ သယ်ပို့တာဝန်၊ အဖော်အလှော် တာဝန်များကို ဆမ်းဆောင်ရသည်။ ကပ္ပိယနှစ်ကား တာတာဖြစ်သည်။ တာတာကား ရာရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ အသံညောင်နာနာနှင့်ဖြစ်သော်လည်း အရက်မူးလျှင် သိသွင်းဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။ ဆေးသမားဘဝမှ ကပ္ပိယဘဝသို့ ကူးပြောင်းလာသူ ဖြစ် သဖြင့်၊ ဆတော်ကြီး၏ သွေးအားတိုင်းခြင်း၊ လေအားကိုတိုင်းခြင်း စသည်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရလေသည်။ ဆတော်ကြီးပါပီ၏ ဘုန်းရိပ် ကံရိပ်ကို

မိုးခိုနေကြသော ပမ္မားများသာဖြစ်၍၊ ပါပါ တာတာ ရာရာဂိုဏ်း၏ အသက် ဝိညာဉ်မှာ ပါပါသာ ဖြစ်လေသည် တကား။ ယင်းသို့တပြီးကား ကပ္ပိယများ အကြောင်း ဤမျှသာ။

ပါပါ တာတာ ရာရာဂိုဏ်းကား အခြားဂိုဏ်းကြီးများနှင့်လည်း ဆက် ဆံရေးကောင်းပါသည်။ ရှောင်လင်၊ ဝူတန်း၊ ဝါဆန်းစသော ဂိုဏ်းများကဲ့သို့ အလားတူသော၊ မန္တလေးဇော်ဇော်ကြိုဂိုဏ်း၊ ဇော်ဇော်ကြိုဂိုဏ်းခွဲဖြစ်သော ပေါက် စည်စွမ်းရည်ဂိုဏ်း၊ ဂျက်လွန်းဆွဲဂိုဏ်း၊ စသောဂိုဏ်းများနှင့် အလွန် အလွမ်း သင့်လေသည်။ ပိတောက်ဖျိုးခင်ဂိုဏ်းနှင့်ကား ဆွေနှယ်ဖျိုးနှယ်ဖြစ်သည်။ ဥတ္တရ လမင်းဂိုဏ်းနှင့်လည်း ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် ဖြစ်သည်။ မေတော့မလို့၊ အော်မေ ဂိုဏ်းမှ ဆရာလေးများနှင့်လည်း အထူးပင်အဆင်ပြေလေသည်။ ခင်ပန်နှင့် မမွှေး၊ မသီတာကဲ့သို့သော ယောဂီဆရာလေးများနှင့် ယောဂီဆရာကြီး ဒေါ်ခင် ဆွေဦးတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆတော်ကြီး၏ သိုင်းကျမ်းများကို လေ့လာကြပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ဆတော်ကြီးအား ချဉ်းကပ်ကြပါပေသည်။

ပါပါကား လရောင်ကို ချစ်လေသည်။ လရောင်သည် ကိုသိန်းမောင် ၏ စန္ဒယားသံနှင့်အတူ အုန်းရွက်များမှတစ်ဆင့် ပါပါရင်တွင်းတို့ ဝင်ရောက်လာ သောအခါ ဟင်ဒီဘာသာ၏ အမြူတေ၊ အဆီဖူးများသည် ပါပါလက်ဖျားများမှ တစ်ဆင့် မြန်မာဘာသာ အဆီဖူးများ အဖြစ်အသွင်အပြောင်းသည်တူ ကြားဖူးပါ သည်။ တာတာနှင့် ရာရာကား ဆတော်ကြီး၏လမင်းကဲ့သို့ ဝိုင်းလုံးသော မျက်နှာ ၏ အေးမြခြင်းကို သဘောကျပါသည်။ အဆီဖူးများမှ မသီတာများ မေးမြန်း ရင်း တည်ငြိမ်ခြင်းသန္တကို နှစ်လိုပါသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပီပီ ပါပါသည် ဂိုဏ်း သားများအား ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်များတို့ ညွှန်ပြလေ့ရှိသည်။ ပါပါ၏ ဩဝါဒ ကထာများကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရာရာ။ ။ ဆရာပါ . . . ဟိုကဗျာ ဆရာကြီးကတော့ အတော် ပင်ပန်းနပ်ပါပေတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိလှပါ။

တယ်။

ခါပါ။ ။ အရက်မူးရင် သွေးဆိုးသကွယ်။ သူနဲ့ အရက်သောက်တဲ့ အခါ သတိထားရပေလိမ့်မယ်။ ပါးလိုက်တာလည်း ပေါက်မှာတောင် စိုးရသကွယ်။

တာတာ။ ။ ဆရာပါ . . . ဟို ဆရာကြီးက ပညာတတ်လိုက်တာ၊ တော်လိုက်တာ။

ခါပါ။ ။ တော်ပါပေတယ်။ တတ်ပါပေတယ်။ အင်း စာပေလော က အတွက် တစ်ခုခု လောက်လောက်လားလားချန်ထားဖို့လည်း ကောင်းသကွယ်။

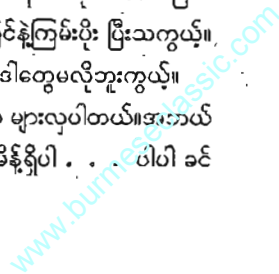
ရာရာ။ ။ ပါပါမှာ စာမူခတွေ တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကားလေး တစ်စီးလောက် စီးပါလား။

ခါပါ။ ။ ကားတော့ စီးနိုင်တာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေသိ စာမူခရတဲ့ငွေ ဟာ ပါပါအတွက်တော့ ကားစီးဖို့ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ပရဟိတလုပ်ဖို့ ထားသကွယ်။ စာရေးဆရာတွေဟာ ငွေယားလေးရှိရင် တယ်လည်း ကားစီးချင် . . . ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးတာ မလွတ်လပ်ပါဘူး ထင်ပါ တယ်ကွယ်။ ကိုယ်ကကားကို မစီးရဘဲ၊ ဝားကကိုယ့်ကို စီးသွားတာ ပဲ တွေ့ရသကွယ်။

တာတာ။ ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး . . . ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိမ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဂုဏ်ခြပ်နှင့် မသင့်အောင် နဲ့လှပါတယ်။ ခြင်လုံဇကာ လေးတပ်ပေးပါမယ်။ အဲယားကွန်းလေး တပ်ပေးပါမယ်။

ခါပါ။ ။ အိမ်ဆိုတာ မိုးလုံလေလုံရင်ပြီးရော မဟုတ်လား။ ခြင် ဇကာ တပ်စရာမလိုဘူးကွယ်။ ပါပါက ခြင်နဲ့ကြမ်းပိုး ပြီးသကွယ်။ အဲယားကွန်းလည်း မကွန်းပါနဲ့။ ပါပါမှာ ဒါတွေမလိုဘူးကွယ်။

တာတာ။ ။ စာပေနယ်မှာ ခုတ်တာထစ်တာ များလှပါတယ်။ အဲဘယ် သို့သောသိုင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်သင့်ပါသလဲ။ အမိန့်ရှိပါ . . . ပါပါ ခင်

ဗျား။

ပါပါ။ ။ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ရေး၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲမှာရှိတာကိုရေးထိုး
သိုင်းပေါ့ကွယ်။ ဗုံနှိပ်စာလုံး ဖြစ်တာမဖြစ်တာတောင်း
မတွေးနဲ့။ ကိုယ်ကောင်းတယ်ထင်တာ လုပ်ကြရတာ ဓမ္မတာကွယ်
ကြိုက်သော်ရှိ၊ မကြိုက်သော်ရှိပေလိမ့်မယ်။ ရှောင်လင့်သိုင်းကိုတော့
မသုံးနဲ့။

ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း ပင့်ကူအိမ်၌ ဆုံခြင်း

အခါတစ်ပါး၌ ဂျက်လွှတ်ဆွေဂိုဏ်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တကွ
ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော တာတာ ရာရာတို့အား ပင့်ကူအိမ်၌ တွေ့ဆုံရန်
ဖိတ်ကြားလေသည်။

ဝက်ပါမု ပင့်ကူအိမ်သွားရာ လမ်းကား အနှောင့်အယှက်တွေများ
သည်။ မီးနီ ၃၊ မော်တော်ပိုကယ် အဖမ်း ၁ မှ လွန်မြောက်၍ ရှင်စောပုလမ်း
ကို လွန်သောအခါ၌သာ ပင့်ကူအိမ်သို့ ရောက်သည်။ သို့သော် အဝေးကဝင်
“ပါပါ တာတာ ရာရာ . . . ဗုံ” ဟူသော ပါပါ တာတာ ရာရာဂိုဏ်းကြီး၏
ကြို ဆိုသောအသံကို ကြားရသောဟူ၏။ ပင့်ကူအိမ်စားသောက်ဆိုင်
အဆိုတော် သူငယ်မ သူဟာသူဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့က ဂိုဏ်းကြီး၏
ကြိုဆိုသည်ဟု မှတ်ယူ၏။ ထို့ပြင်တစ်ဝ ပုသလောက် အသံကျယ်သော
ဆရာကြီးဂျက်သည် ထွေးညိုကို ဟဲလေသည်။ မဆိုးပါ၊ မဆိုးပါ။
ကောင်းလှပါပေတယ်။ သို့သော် သို့သော် ကိုရင်လွှတ်ဆွေကလည်း
ပါပါကိုဖျော်ဖြေဦးကွယ်ဟု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တောင်းဆိုလေသည်။ ထိုအခါ

လူပျိုသိုးစစ်စစ်သာဖြစ်သော ကိုရင်လွှတ်ဆွေသည် သူနှင့်တော်တော်
ဆတ်သက်သော “ချစ်ရက်ရှည်ရှည်အင်းလျားမြေ” ကို ကိုယ်ကို လွှတ်၍လွှတ်၍
ဆိုသည်။ ဂျက်လွှတ်ဆွေဂိုဏ်းကတော့ အလှည့်ကျ တော့ မနွဲ့ကြပါဘူးဘူး
အွန်တော်တို့ဂိုဏ်းကလည်း တစ်ပြန်တစ်လှည့် တေးသီ ကြွေးမှတော်မယ်ထင်
ရဲ့ဟု အသံညောင်နာနာနှင့် တာတာက တောင်းဆိုသော အခါမူ ပရိသတ်တို့
အားနာသင့်သကဲ့ယ့်ဟု ပါပါက တားမြစ်သတဲ့။ ပင့်ကူအိမ် ကား နန္ဒာလှိုင်နှင့်တူ
သော အပျိုမကလေးများသည် ရှိ၏။ ရစ်တည်းဟူသော ဆေးအရက်သည်
ထည်းရှိ၏။ ဂျက်လွှတ်ဆွေဂိုဏ်းကား တော်ပါပေသည်ဟု ပါပါက
အသိအမှတ်ပြုရာ၊ ဟင်္သာတက တောသားဖြစ်သော ဆရာကြီးဂျက် သည်
သူ၏ပါးစပ်ပြိုကို ပို၍ဟကာ ဖြစ်လေသည်။

ပေါက်စည်စွမ်းရည်ဂိုဏ်းနှင့် နီးငှားခြင်း

ပေါက်စည်စွမ်းရည်ဂိုဏ်းနှင့် တွေ့ဆုံရာအရပ်သည်လည်း ပင့်ကူအိမ်
သာ ဖြစ်ပါလေသည်။ ဂျက်လွှတ်ဆွေဂိုဏ်းနှင့် လားလားမျှမတူ။ ဂျက်လွှတ်ဆွေ
ဆွေဂိုဏ်းကား ဂီတပါရမီရှိပါပေသည်။ ကဗျာဆရာ နှစ်ယောက်ဖြစ်သော မန်း
ဆက်စည်နှင့် ဆရာစွမ်းရည်ကား ဂီတအရာ၌ ပါရမီရန်နဲ့လှသည်ဖြစ်ရကား၊
ဆော်ခန်ခြင်း မဒန်ခြင်းကိုသာ ဟဲ ဟဲ . . . ဟဲ ဟဲနှင့် ပြောဆိုသည်။ ပါပါကား
အနီတိစွသည် သူနှင့်လားလားမျှ မသက်ဆိုင်သယောင် ပြုံးရုံ သာပြုံးပါသည်။
အွန်တော်တာတာကား မည်သူမျှသိချင်းဆို၍ ဖျော်ဖြေသူ မရှိမှတော့၊ သူသာ
သီဆိုနိုင်သူ ရှိတော့သည်တကားဟု

“ပန်းတွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာ၊ ထွေထွေရာရာ
လှမှ လှမှ လှပါပေရဲ့၊
ယဉ်ပါ ယဉ်ပါ ယဉ်ပါပေရဲ့။

ဟို . . . ခင်ပျို တစ်စုတို့ရေ

အို . . . ခင်ပျို တစ်စုတို့ရေ

အလိုဗျာ . . . ကကြမယ်လား

ဆိုကြမယ်လား . . . ငှား . . . ငှား . . . အား

ဟု လေတစ်ချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ကာ ငင်ကာသီဆိုပါသည်။ ပါပါကား
ဒါလား လေတစ်ချင်း၊ ဟုတ်မှာပေါ့ကွယ်။ တစ်ရတာကိုးဟု နားကိုဂွမ်းဆီး
လိုသောပုံနှင့် ချီးမွမ်းသတဲ့။

အခြားဂိုဏ်းများနှင့်လည်း ထိုသို့သောတွေ့ဆုံပွဲများ အကြောင်းအား
လျော်စွာပြုလေ့ရှိရာ၊ ယင်းတို့အားဖော်ပြရန်မှာ အကြောင်းမထူးသဖြင့်
တပေါင်း၊ တန်ခူး၌သာ တင်ပြပေတော့အံ့။

တကယ်တော့ ဆရာကြီးပါပါသည် သိုင်းကျမ်းပေါင်း တစ်ရာဖင်
ပြည့်နီးကီးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရောအခါ၌ ပွဲကြီးသဘင်ကို နွဲ့ချီးဆင်ယင်အံ့ဟု
ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းသားများက ကြုံးဝါးကြံစည်ထားကြပါသည်။ နှစ်ထောင်ပြည့်နှစ်
တွင် အနှံ့ပွဲကြီး-ပလုပ်နိုင်မည်ဟု မြှော်လင့်နိုးကြသည်။ ထိုအခါ ဝူတန်း၊ ဝါဆန်
သာမက အော်မေများကိုလည်း ဖိတ်ကြားလတ္တံ့။

တောင်လေလာလျှင် မြောက်ကိုအမှိုက်လွင့်လိမ့်မည်။ ဆရာပါလျှင်
ခရာတာတာများ ရှိလိမ့်မည်။ ပါပါ၏ စာများသည်ကား သိကြားမင်းထံ
မကောင်းသူကို ပယ်၊ ကောင်းသူကို ကယ်လတ္တံ့။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကား သက်တော်
ရာကျော် ရှည်ပါစေ . . . ရှည်ပါစေ . . . ။

တာတာ
ဂိုဏ်းသားအမှတ် (၂)
ပါပါတာတာရာရာ ဂိုဏ်း

ပေါခြင်းကို အမွမ်းတင်ခြင်းအားဖြင့်၊
လူအများ ပေါသွားတန်ရာသည်ဟု
လူကြီးမင်းများအနေဖြင့် စိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့်။
ရိုးတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ဟူသော
ဟိုတစ်လောက မြင့်သန်း၏ပုံဖြင့်တစ်ပုဒ်မှာလိုပင်
ပေါတယ်ဆိုတာလည်း လွယ်တာမှတ်လို့၊
အကြည်ဓာတ်လေးရှိမှ စာရေးနိုင်တာဆိုလား၊
ဆရာကြီးများ ပြောသလိုပင်။
ပေါဖို့၊ ရွှင်ဖို့၊ ဟားဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း
ထိုအတူဖြစ်မလား ဟင်။

ပေါခြင်းကိုအမွမ်းတင်ခြင်း
ကို တ ၁

ပေါ်ခြင်းကိုအမွှမ်းတင်ခြင်း

ပေါ်ခြင်းကိုအမွှမ်းတင်ခြင်း

(၁) အောက်ပါ ဆိုရိုးစကားမှာ 'တောက် (Tao) ' အတွေးအခေါ် ဖြစ်ပါသည်။

* အရှူးအပေါ်၌ ဉာဏ်ရှိ

အနွေး၌ တင့်တယ်

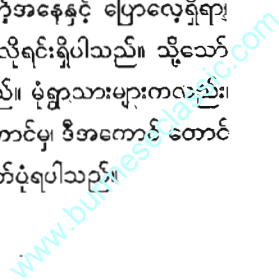
အထုံအထိုင်းက ပါးနပ်

အနိမ့်၌နေသဖြင့် အမြတ်ရ

(၂) ငပေါများမှာ ကောင်းချီးပေးခံနေရသူများ ဖြစ်လေသည်တကား။ သူတို့ကား နိုးအောက်မြေပြင်၌ အပျော်ရွှင်ဆုံးသူများ ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ထိုသို့လည်း လောရှေ့ (Laotse) က ပြောခဲ့သတဲ့။

ကာတွန်းဝင်းအောင်ကား လူမြင်လျှင်ပင် ရယ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရသည်။ ကာတွန်းဆရာများမှာ လောကကြီးကို ဟားသော်မှ ပညာရှိသူများ ဖြစ်လေသည်တကားဟု လောတာက ပြောကြည့်သော် အသို့နည်း။ “ဟားသော်မှ” အား “ဟားသောအားဖြင့်” ဟူ၍ ပြင်ကြမည် ထင်ပါသည်။

(၃) “မုံရွာကလူများ၊ ပေါကြသဗျာ” ဟု ကျွန်တော်အနေနှင့် ပြောလေ့ရှိရာ၊ ဉာဏ်ရှိကြသည်ဟု တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် ဆိုလိုရင်းရှိပါသည်။ သို့သော် တွန့်တော်ကား ကိုယ့်မုံရွာကိုပဲ ကိုယ်ပြောရပါသည်။ မုံရွာသားများကလည်း၊ ကြီးသည်ငယ်သည်မဟု သူတို့ကိုပေါတယ် ပြောတောင်မှ၊ ဒီအကောင် တောင် ငှက် ခရမရပြောသည်ဟုသာ၊ သတ်မှတ်၍ ခွင့်လွှတ်ပုံရပါသည်။

“အကြီးကျယ်ဆုံး အမြော်အမြင်ဟာ၊ ပေါကြောင်ကြောင်လို့ ထင်ရမဲ့၊ အကောင်းဆုံး အပြောအဟောလည်း ထစ်အထစ်အနဲ့”

ကျွန်တော်၏အယူကား အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပေါခြင်းကို အမွမ်းတင်သည်ဟု ဆိုချင်ဆို၊ ခုနယ်ခါ ပျင်းစရာကောင်းလှသော ဒွန္ဒုယာကြီး၌ ပေါသောသူများကို ကျွန်တော်ကတော့အလိုရှိပါသည်။ ပျင်းစရာကောင်းလှသော ဒွန္ဒုယာကြီးသည် မိမိပေါခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကြောင့် ရယ်စရာဖြစ်သွား လျှင်လည်း ဆိုးလှမည်ထင်ပါ။ တကယ်တော့ ပေါခြင်းကား မရက်စက်ပါ။ ပေါခြင်းကား သနားခြင်း၊ ကရုဏာစေတနာကိုသာ ဖြစ်စေပါသည်။ ပေါခြင်း ကား ဝိုးချောခြင်း၊ ခြေထိုးခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ နှိပ်စက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ “လောက ကြီးကား တိုက်ပွဲတည်း” ဟူသော အမြော်အမြင်မျိုး မရှိမှသာ၊ ပေါလိုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မုံရွာ၊ မုံရွေးသား များကား ပေါကြပါတော့သည်။

(၄) ဒျီကုန်းရသေ့ကြီးအတ်လမ်း တီဗွီမှလာသောအခါ လူအပေါင်းတို့ ကြိုက်ကြပါသည်။ ဘယ်လောက် ပေါသလဲဗျာ၊ ခပ်ပေါပေါ၊ ခပ်မူးမူး။ သို့သော် ရသေ့ကြီးကား သိုင်းအတတ်လည်း တတ်သည်။ ပဉ္စလက်လည်းတတ်သည် ထင်ပါရဲ့။ ထိုသို့သော အတတ်ပညာရှင် ဒျီကုန်းအား ပေါသောကြောင့်သာ လူများနှစ်လိုကြသည် ထင်သည်။ ပေါသောအခါ ‘မာနမကြီးတော့ဘူး၊ ဘဝင်မမြင့်တော့ဘူး၊ ခြေထောက် မမြောက်တော့ဘူး။’

ကျွန်တော်လည်း လွန်လေ့ပြီးသောအခါ၊ ခန္တီးမှာ ဆရာဝန်လုပ်သော အခါ ခပ်ပေါပေါ၊ ခပ်မူးမူး နေခဲ့ဖူးသည်။ ခန္တီးမြို့သားများ ကျွန်တော့်ကိုချစ်ကြတာပေါ့နော့။ မုံရွာရောက်တော့၊ စပယ်ရှယ်လစ်ဖြစ်လာ (ဝါ) ပညာပို့တတ်လာသောအခါ နည်းနည်းတန်လုပ်သပေါ့နော့။ ခန္တီးက နာဂကြီးများ၊ ရှမ်းကြီးများ လောက် မုံရွာသားများ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ချစ်ကြတော့မလဲနော့။

(၅) ထုရတ်များကား ပေါတောတော ရွှင်ပျော်ပျော်ကို အမွမ်းတင်ကြသည်။ သူတောင်းစားကို ပုလိပ်စုံထောက်ထက် အရာထားသည်။ လွပ်လွပ်လပ်လပ်

လေလွင့်ခြင်းကား၊ အများတကာ၏ အများအယွင်းကို စောင့်ကြပ်ခြင်းထက် တန်ဖိုးထားအပ်သည့် အရာတဲလား။ ခွေးရိုက်တုတ်နှင့် သူတောင်းစား ဝိုင်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျားမဖြစ်ချင်ဘူးလား။ သူတောင်းစားကား နိမ့်ချရိုက်ခွဲတတ်ရလေသည်။ တောင်းရမ်းခြင်းကို အင်အားနှင့်မလုပ်၊ ရိုက်ခွဲခြင်းနှင့် လုပ်သည်။ ခြေတန်းခြင်းကား အဖိုးတန်ပေသည်။ တရုတ်များကား ထိုသို့လျှင် စီးပွားရေး လုပ်လေသည်။

(၆) ပေါခြင်းကို အမွမ်းတင်ခြင်းအားဖြင့်၊ လူအများ ပေါသွားတန်ရာသည်ဟု လူကြီးမင်းများအနေဖြင့် ခိုးခိမ်တော်မမူပါနှင့်။ ငိုးတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ဟူသော ဟိုတလောက မြင့်သန်း၏ပုံပြင်တစ်ပုဒ်မှာလိုပင် ပေါတယ်ဆိုတာလည်း လွယ်တာမှတ်လို့။ အကြည်ဓာတ်လေးရှိမှ စာရေးနိုင်တာဆိုလား၊ ဆရာကြီးများ ပြောသလိုပင်။ ပေါဖို့၊ ရွှင်ဖို့၊ ဟားဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း ထို့အတူဖြစ်မလားဟင်။

(၇) “ပေါဖို့ပတ်ဝန်းကျင်လိုသည်” ပေါသူများအတွက် သူပတ်ဝန်းကျင်သည် မရက်စက်သော ပတ်ဝန်းကျင်၊ အကြင်နာကဲသော ပတ်ဝန်းကျင် လိုမှာပဲ။ ဇူပဗေဒဆရာ ဖိုင်းမန်းအကြောင်း ဖတ်ရသောအခါ၊ သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေါကြောင်ကြောင် အပြုအမူများကို “မည်သူ့ကိုမျှ မထိပါးရင်ဖြင့် ကိုယ်နှစ်သက်သလိုသာ နေချင်တာ ခွင့်ပြုပါတယ်” ဟူသော သဘောတရားကို လက်ကိုင်ထားသော၊ လွတ်လပ်စေသော ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်နေသည်။ စကားမစပ်သိပုံပညာရှင် ကြီးများကား ရှေးအဆက်ဆက်က အယူအဆများကို တီထွင်ဖျက်ဆီးသူ (creative destruction) များဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမည်ဝါ ဘောင်များကို တို့ကြည့်လျှင် ယားတယ်ဟု ရယ်ဖို့ပါပဲ။ မောက်ကျော်စော်ကားသည်ဟု မသတ် မှတ်၊ မထင်မြင်ဖို့ပါပဲ။ ဒွန္ဒုယာကြီးကား ပျော်ဖို့သာကောင်းပါတယ် မဟုတ်လော။

ဘဝ၌မြန်ခြင်း

ဘဝ၌မြန်ခြင်းဟူသည် အရာများစွာပေါ်၌ တည်သည်။ ထိုအရာများကား ကိုယ့်အဖြစ်တွင် ကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်း၊ အိမ်၊ ယာ၊ သစ်ပင်များ၊ ပန်းများ၊ တိမ်များ၊ ကွေ့ကောက်သောမြစ်များ၊ အထက်မှကျသော စမ်းရေတံခွန်များ စသည့် သဘာဝ၏ ထောင်သောင်းကုန်သော အရာဝတ္ထုများ၌ မြန်ခြင်း၊ ထို့နောက် ကား၊ ကဗျာ၊ အနုပညာ၊ တွေးမှုခေါ်မှု၊ ဖိတ်သင်္ဂီတ၊ စကားစမြည် ပြောခြင်း၊ တဖတ်ခြင်း၊ ဝိညာဏ်နမ်ဓာတ်များ ပေါင်းစည်းခင်ပွန်းပွဲဖွဲ့၌ မြန်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကြ သည်။

မြန်စရာဟူ၍ ထင်လင်းသော အရာများလည်း ရှိကြသည်။ ယင်းတို့မှာ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း၊ ပျော်စရာ ပါတီပွဲ၊ မိသားစုတွေ့ဆုံပွဲ၊ လှသောနေ့ဦးရက်များ၌ အလည်အပတ်ထွက်ခြင်းများ။

မြန်စရာဟူ၍ မထင်လင်းသော အရာများလည်း ရှိသည်။ ယင်းတို့ကား ကဗျာ၊ မန်းချီ၊ တွေးမှုခေါ်မှု၌ ပျော်ရွှင်ခြင်း။

ထိုမြန်စေသော အရာများကို မည်သို့အတန်းစားခွဲမလဲ။ တစ်ခုက ဓမ္မကာယဆိုင်ရာ၊ တစ်ခုက ဝိညာဏ်နမ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ ဟူ၍ တော့မခွဲခြားချင်ပါ။ အကြောင်းနှစ်ခု တင်ပြပါမည်။ ပထမအကြောင်းမှာ ထိုသို့ခွဲခြားခြင်းကို ကျွန်တော့်အနေနှင့် မယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယအကြောင်းမှာ ထိုသို့ခွဲခြား၍ ပြုလုပ်တိုင်း မဝေခွဲနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားကြီးများ၊ မိန်းမကြီးများ၊ လူအိုများ၊ ကလေးများအားလုံး ပျော်ရွှင်နေသော ပျော်ပွဲစားတစ်ခု ဆိုပါစို့။ ထိုသူတို့ပျော်ရွှင်မှု၏ ဘယ်အပိုင်းသည် ဓမ္မကာယကြောင့်ဖြစ်လျက် ဘယ်အပိုင်းကတော့ နမ်ဓာတ်ကြောင့်လဲ။ မြတ်ခင်း

ဘဝ၌မြန်ခြင်း

ပေါ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ပြေးလွှား၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ စပယ်ပန်းများကုံး၊ သူတို့အစ်မကတော့ မုန့်ပျားသလက်တစ်ခု ကိုင်ထားကာ ဦးကြီးမှာ မာလကာသီးဝါဝါတစ်လုံး ကိုက်နေသည်။ အဖေက သင်ဖြူပေါ်လဲကာ ကောင်း ကင်က ရွက်လွင့်နေသော တိမ်များကို ကြည့်ဆဲ၊ အဘိုးက ဆေးတံခဲနေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်နေရာရာမှာ မယ်ဒလင်တီးကောင်းတီးနေသည်။ ဂီတသံက အဝေးမှ သဲ့သဲ့၊ လှိုင်းပုတ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။ မည်သူမည်ဝါ များ၊ ထိုထိုအရသာကား ဘယ်ဟာက ရုပ်၊ ဘယ်ဟာကနာမ် ပြောနိုင်ပါသလဲ။ မုန့်ပျားသလက်ချိုချိုနှင့် မြင်ကွင်းချိုချို (မြင်ကွင်းချိုချိုဆိုသဟာ ကျွန်တော်တို့က ကဗျာဟု ခေါ်သပေါ့) နှစ်ခုမှာ ဘယ်ဟာက ပိုချိုပါသလဲ။ ခွဲခြားဖို့ခက်ပဲ။

ဂီတ၌ နားသောတဆင်၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း သုခဟာ၊ အဲဒါကတော့ အနုပညာဖို့ ဆေးတံခဲရတဲ့ သုခ(ဆေးတံခဲတာကတော့ ကာယသုခပေါ့) ထက်သာ၊ အထက်တန်းပိုကျတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုလို့ မည်သူမည်ဝါကပြောမလဲ။ အဲလိုသတ်မှတ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့လား။ ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခလို့ ခွဲခြားဝေဖန်ရတာ ရှုပ်လည်းရှုပ်တွေ၊ ဉာဏ်ရှိရာလည်းမရောက်၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မမှန်ပါ။ အနီကဲ့သို့ ခွဲခြားဝေဖန်ခြင်းဟာ ဟန်လည်းမဟန်၊ နာမ်ဓာတ်ကို ရုပ်ဓာတ်က ခွဲခြားရမကွာလို့ ယူဆတဲ့ ဒဿနယောင်က ထွက်ပေါ်လာတယ်လို့ သံသယဖြစ်မိသဗျ။ တကယ်တော့ တိုက်ရိုက်သို့အတိုင်းပဲ ကြည့်ဖို့မကောင်းဘူးလား ခင်ဗျ။

လျော်ကန်သင့်မြတ်သော လူ့ကိစ္စ (Proper end of human life) ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေဖို့များ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိနေတာလားဗျာ။ လူ့ကိစ္စ ဆိုတာ လူဘဝမှာ မြန်ဖို့ပါပဲ။ သလိုသာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ယူဆမိတာ ရိုးရိုး စင်းစင်းပါဗျာ။ အဲသလို ရိုးရိုးစင်းစင်း မဟုတ်ဘူးလားဗျာ။

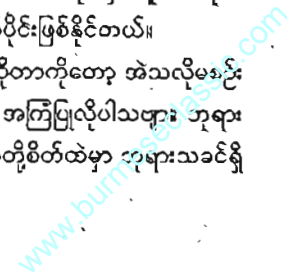
ဘဝကိစ္စ၊ ဘဝဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝရဲ့ ပြဌာန်းချက်ဆိုတဲ့ (Purpose) စကားလုံး ဟာ လူတွေကို၊ ဘဝဆိုတာမှာ ကြိမ်နက်ထွင်ဖို့ အားသွန်ကြိုးပမ်း အပတ် တကုတ်၊ ဥဿဟထုတ်ဖို့၊ တွန်းများနေသလား။

လူတစ်စုံတစ်ယောက် ဤကမ္ဘာကြီးထဲ နွေလာပြန်သိတော့ တစ်တစ်ယောက် မွေးဖွားရောက်ရှိလာခြင်းမှာ သူ့မွေးဖွားလာခြင်းသာ ဘာဆိုတာ အဘယ်သို့သော ပြဌာန်းချက်များကို ပေါက်ရောက်အောင်မြင်ဖို့လဲ ထိုသို့သော မေးခွန်းများ ထုတ်သင့်ပါရဲ့လား။ ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် အနှစ်ငါးဆယ် သို့တောင် အနှစ်ခြောက်ဆယ်သာ ကြာတတ်တဲ့ ဘဝဆိုတာ၊ သူ့ကို အပ်နှင်းလိုက်သော ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုမှာ သူ့ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကိုသာ မေးခွန်းထုတ်သင့်တယ် မဟုတ်လားဗျာ။ လူတစ်ယောက် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ကို ဘယ်လိုသုံးသင့်သလဲဆိုတာမျိုး လက်တွေ့ကျကျ၊ လူတစ်ယောက် သူ့ဘဝမှာမြန်ရှက်ဖို့မည်သို့ နေသင့်ပါသလဲ ဆိုတဲ့မေးခွန်းကိုသာ မေးရမှာမဟုတ်လား။ စကြဝဠာစနစ် အစုအစဉ်ကြီးမှာ သူ့ဘဝဟာ ဘယ်ပုံပြဌာန်းသလဲဆိုတာမျိုး၊ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ရုပ်လွန်အကြံအစည်မျိုး စဉ်းစားစရာ လိုလို့လားဗျာ။

သို့သော်ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရမပေတဲ့။ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုရှာတဲ့ ဒဿနဆရာတွေက ပြောကြတယ်။ အနောက်တိုင်း ဒဿနဆရာတွေက ဒီမေးခွန်းကို မေးလွန်းနေတာဟာ သိအိုလိုဂျီရဲ့ ဩဇာကြောင့်နေမှာ။ “ဘဝပုံ” ထုတ်ဖို့၊ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ရှာဖို့ ကြိုးစားလှချည်လို့ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးမိတယ်။ ဒီမေးခွန်း ကို ဖြေဖို့ကြိုးစားရင်း ရန်ဖြစ်ကြ၊ ပဟေဠိဖြစ်ကြ၊ ဒါတွေဟာ အချည်နှိုးပဲ၊ မပြေမလည် ဖြစ်စမြဲ။ အကယ်၍ဘဝမှာ အလှပပုံမျိုး ရှိရင်၊ အကယ်၍ ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိများရှိရင်၊ ဤရွေ့ဤမျှ ဝဟေဠိဖြစ်ကာ၊ မသဲမကွဲဖြစ်ကာ တွေ့နိုင်ခဲမျှ ခက်ခဲပါမလားဗျာ။

ဘဝအဓိပ္ပာယ် ဘာလဲဆိုသော မေးခွန်းကိုနှစ်ပိုင်းခွဲကြည့်ရရင်၊ တစ်ပိုင်းကတော့ လူနဲ့မဆိုင်၊ ဂျော်နှင့်ဆိုင်တဲ့အပိုင်း၊ နောက်တစ်ပိုင်းမှာ လူသားကိုယ်တိုင် သူ့အတွက်သူချမှတ်တဲ့အပိုင်း၊ ထိုကဲ့သို့ နှစ်ပိုင်းဖြစ်နိုင်တယ်။

ပထမပိုင်း၊ ဂျော်ကချမှတ်တဲ့အပိုင်း ဆိုတာကိုတော့ အဲသလိုမစဉ်းစားဖို့၊ အဲသလို အဖြေမရှာဖို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အကြံပြုလိုပါသဗျာ။ ဘုရားသခင်နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့အရာဟုသမ္မဟာ၊ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ ဘုရားသခင်ရှိ

သလောက်သာ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲက ထွက်လာလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ စိတ်တော်ကို ကျွန်တော်တို့ကပဲ ကြံစည်စိတ်ကူးတယ်။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဉာဏ်တော်ကိုမှန်းဆဖို့ ခက်ခဲလွန်းပါသဗျာ။

ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ငြင်းခုံနေကြတာကတော့ လူ့ဘဝအဓိပ္ပါယ်ဆိုတာ ဘာလဲ (What is) ဆိုတာထက် ဘာဖြစ်သင့်သလဲ (What should be) ဆိုတာပဲဗျ။ တကယ်တော့ အဲသဟာပဲ လက်တွေ့ကျပါတယ်။ ရုပ်လွန်မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ လူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပါယ် ဘာဖြစ်သင့်ပါသလဲ။

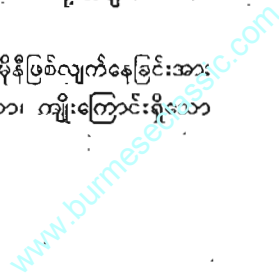
လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင်အယူအဆ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် တန်ဖိုးသဘောထားတွေနှင့် ဒီမေးခွန်းကို ဖြေကြတော့တာပေါ့။ အဲသဟာကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်သပေါ့။ တစ်ယောက် တန်ဖိုးထားတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက် အဖိုးတန်တာ တူမှမတူဘဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဒဿနဆန်မယ့် အစား၊ လက်တွေ့ဆန်တာကို ပိုသဘောကျတာပေါ့။ လူဆိုတာရဲ့ တည်ရှိမှုမှာ အဓိပ္ပါယ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိကိရှိရမယ်။ ပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိကိရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ အကယ်တန္ဆမမှတ်ယူပါ။ “ကျွန်တော်၏ ရှိခြင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လုံလောက်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်၏အသက်ရှင်ခြင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လုံလောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်၏အသက်ရှင်ခြင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တင်းတိမ်နေပါပြီ” (I am sufficient as it is sufficient that I live) ဝေါ့ဝစ်တမင်းပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ နောက်နှစ်အနည်းအကျဉ်းပဲ ကျွန်တော်ဆက်လက် အသက်ရှင်နေတန်ကောင်းပါရဲ့။ နှစ်အနည်းအကျဉ်းတော့ လူ့ဘဝမှာတည်ရှိနေဦးမှာပါ ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုတွေးလိုက်တော့လဲ “လူ့ဘဝအဓိပ္ပါယ် ဘာလဲ” ဆိုတဲ့ ပြဿနာဟာ ခိုးခိုးလေးပါ။ အဖြေနှစ်စွာ မလိုတော့ပါ။ လူ့ကိုစွဲဟာ လူ့ဘဝ၌ မြန်ခြင်းအပြင် တခြားဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ။

“ကယ်တင်ခြင်း” ဆိုတာဟာလည်း ထူးဆန်းသဗျာ။ သိအိုလိုဂျီဆံရာများရဲ့ အတွေးမှာ၊ လူသားတွေပျော်ရွှင်ဖို့ ဆိုတာထက်လူသားတွေကယ်တင်တာမျိုးစဉ်းစားတာ ဆိုးသဗျာ။ ကယ်တင်ခြင်း (salvation) ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ မြုပ်နေတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်က လူတွေရဲ့ခံစားမှုမျိုးကသာထွက်လာ နိုင်တာ

ပါ။ ကမ္ဘာ ပျက်ပါပြီလို့တွေးတဲ့အခါ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတော့ အသက်ခွင့်ဖို့ပဲလို့ ခံစားမှုမျိုးကသာ ထွက်လာတာမျိုးပါ။ ကယ်တင်ခြင်းဆိုသတာ တွေးနေရင်၊ နေခြင်းဆိုတာကို မေ့သွားမှာပေါ့။ လူသားဟာ သူ့ကိုယ်သူတယ် တင်ရမယ်လို့ တွေးတာဟာ ကမ္ဘာပျက်တော့ မယ်လို့ တွေးမှုမျိုးမှသာ ထွက်လာနိုင်တာ။ ဒါမျိုး တွေးသင့်ရဲ့လားဗျာ။

စကြဝဠာအကြောင်း စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်တော့၊ လူသား တမျိုးတည်း ဘျဉ်းကျဉ်း မတွေးသင့်တော့ဘူး။ နည်းနည်း ဆန့်လိုက်ကာ၊ လောကအလုံး (ခပ်သိမ်းသာ ဖန်ဆင်းမှုတစ်ခုလုံး၏ ကိစ္စ) ကို စဉ်းစားဖို့ကောင်းပါသဗျာ။ တျောက်ဆောင်များ၊ သစ်ပင်များ၊ တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း စဉ်းစားခြင်း မြင်ကွင်း ဘယ်ထဲမှာ ထည့်လိုက်ပါ။ ခပ်သိမ်းသောအရာဝတ္ထုများ၏ အစီအရင်စီမံကိန်း၊ ဖိမိကိန်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို၊ လူ့ဘဝ၌ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို၊ လူ့အဓိပ္ပါယ်စသော ကောင်းလုံးတွေလိုပဲ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခံတွင်းတွေ့လှတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ခပ်သိမ်းသော အရာဝတ္ထုများမှာ အဆင်အကွက်၊ ပုံတစ်စုံတစ်ရာ ရှိတာကို ဆိုလိုတာ။ ဤစကြဝဠာတစ်ခုလုံးမှာ၊ ထိုအထုထုမှာ လူသားဟာ နေရာဝင်ယူတာကို ဆိုလိုတာပါ။ သဘာဝကို ထိုသို့တွေးတောလျှင် လူ့သဘာဝမှာ လူသား ခဲ့နေရာဟာ သဘာဝကျရမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အသက်ရှင်ဆဲမှာ သဘာဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း သာဖြစ်ကာ၊ သေတော့လဲ သဘာဝကိုပြန်သွားတော့တဲ့ အရာသာ။ ဆိုတဲ့သို့ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လောကခပ်သိမ်းမှာ (၀၁) ဖန်ဆင်းမှုကြီးမှာ၊ လူသားရဲ့နေရာ ဟာ၊ အရေးကြီးမှုမှာ စိုးစဉ်းမျှလျော့ပါးလည်း ဘာဖြစ်သလဲဗျာ။ နက္ခတ္တဗေဒ၊ ဘူမိဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ၊ သမိုင်းပညာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့သာ သဘာဝကြီးစွာ မသုံးသပ်ရင်၊ လူသားဆိုတာအသလောက်ပဲလို့ အချက်အလက် ဆွေးတွေးရှိထားကြတာ မဟုတ်လား။

လူဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကသဘာဝနဲ့ ဟာမိနီဖြစ်လျက်နေခြင်းအား ခြံငဲ့သား၊ လူ့ဘဝဆိုသဟာအပေါ်မှာ အလုပ်ဖြစ်သော၊ ကျိုးကြောင်းရှိသော အမြင်တစ်ခု ထားရှိနိုင်မှာပါ။

ထွင်း ကို စီ ကုံး ခြင်း

အလွမ်းကို
စီ ကုံး ခြင်း

တစ်ခါတရံမှာ . . .
လွမ်းသလိုလို ခံစားရလို့၊
လွမ်းတာလေး စီကုံးကြည့်တာပါ။

အိမ်ရှေ့က မြက်ခင်း

ပန်းကတော့ ထပ်ပြီးပွင့်ဦးမှာပဲ
ငယ်ရွယ်ခြင်းကသာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်း၊
အဲသည်ကဗျာကို ဘယ်လိုမှတ်မိနေသလဲ မသိဘူးဗျာ။ ငယ်ရွယ်ခြင်း
ကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းပဲတဲ့။ သို့သော် အိမ်ရှေ့ကမြက်ခင်းပေါ်မှာတော့
ငယ်ရွယ်ခြင်းက ပန်းဖူးသလို ပြန်ပြီးဖူးတတ်တယ်။ နေသာရင်၊ လေညင်း
ဆိုက်ရင်၊ နေသာတဲ့နေ့များ၌ အိမ်ရှေ့ကမြက်ခင်းပေါ်မှာ လိပ်ပြာတွေတောင်
အစီအစဉ်ရင်း၊ မြက်ခင်းအစပ်မှာ တောပန်းတွေ ပွင့်လို့ပေါ့။
မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဖျာခင်းပြီးလွဲလိုက်တယ်။ ကလေးတုန်းကလိုပဲ။
အလှူလေးပါး မရှိဘူး။ ဥသြ ဥသြနဲ့ ဥသြသံကြားရတယ်။ ရွာတုန်းက၊ ငယ်ငယ်
အနားကလည်း ဥသြသံကြားရတာပဲ။

ပန်းချား

ပန်းတွေဟာ လူတွေလိုပဲ။ ပန်းတွေနှစ်ခြိုက်တဲ့ အခြေအနေတွေ ရှိသတဲ့။ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာပါတာကတော့ ကြည်လင် တဲ့ ပြတင်း၊ သန့်ရှင်းတဲ့ အခန်း၊ ရှေးဟောင်း သုံးချောင်းထောက်ခံ မြစ်ရေစီးသံ၊ ပိုင်ရှင်က ကဗျာချစ်သူ၊ ကြွလာတဲ့ဘုန်းကြီးက အဖန်ရည်ကြိုက်သူ အလည် လာတဲ့ စာရေး ဆရာကလည်း . . . စာရေးဆရာကလည်း အရက်ကြိုက်သူ၊ ဒါမျိုးတွေကိုသာ ပန်းတွေကကြိုက်တာတဲ့။

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပန်းတွေရှိတယ်။ ပန်းတွေလည်း အနီရောင်၊ ပန်းရောင်၊ အဖြူရောင် ပွင့်ကြတယ်။

ပိုင်ရှင်ကလည်း ကဗျာချစ်သကဲ့။

ငွေလရောင်

အိမ်ကိုဆေးသုတ်နေတော့ ခန်းဆီးတွေဖယ်ထားရတယ်။ ခါတိုင်း ဆော့ ခန်းဆီးတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို ကာထားတာကိုး။ လရောင်ကို ဘယ် မြင်ရမလဲ။ ခုညတော့ လရောင်ကို မြင်ရတာပေါ့။ နာရီထိုးဆိုတော့ တိတ်ဆိတ် ဆူတာမို့ လရောင်ကို မြင်ရတာ။ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းနဲ့ ငွေလရောင်ဟာ အဆက် အပ်ရီသကဲ့။ လူမှုဗေဒဆိုတဲ့ စာအုပ်အပေါ် လရောင်လင်းနေတယ်။

မဆီမဆိုင် ဇနီးခင်ရဲ့ နဖူးကိုမွှေးလိုက်တယ်။

ပုဒ်ကောင်း

ဝင်းတံခါးမှာ ကျွန်တော်ရပ်တော့ 'ငတာ' လာသလားလို့ အမေကမေးတယ်။ အမေက ရေနံဆီမီးခွက်ကို ကိုင်ပြီးဆင်းလာတယ်။ မနက် အစောကြီး ရွာရောက်သွားတာကိုး။ ကျောက်စည်ထိုးခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေသီအမေက တံခါးပေါက်မှာ ရပ်နေတဲ့သူကို 'ငတာ'လို့ သိတယ်။

ရွာလယ်လမ်းမှာ ကျွဲထွန်သွားတဲ့ လှည်း ဟီး တကျွဲကျွဲနဲ့ မောင်းသွား တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေ့နားမှာ ရေခန်းအိုး မီးထိုးရတယ်။ မနက်တော့မှာ အမေ့ချိုးရေအိုး ခပ်ရတာပေါ့။ ရေခပ်ဆိုတာကလဲ ရဲဒယ်အိုးကလေး နှစ်လုံး ထဲ ခပ်ရတာပါ။ အိုးက 'ရဲဒယ်ရွာ'ကထွက်လို့ ရဲဒယ်အိုးလို့ ခေါ်တာ။ မနက် တိုင်း မနက်တိုင်း ဆယ်နှစ်သားကနေ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်၊ ရဲဒယ်အိုးနှစ်လုံးထဲ ရေခပ်တာပေါ့။

အမေဟာ အိမ်ကပြင်အောက်မှာ ရဲဒယ်အိုးလေးနှစ်လုံးကို သိမ်းထား တယ်။ အမေက ငတာကိုလည်း မနက်ခင်းထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဝင်းတံခါးပေါက်ရပ်နေသူဟာ သူ့သားလို့ သိတာပေါ့။

ရွာအဝေးသား

“အမေလေးရဲ့ မှာ
မွေးမေလေးရဲ့ မှာ
လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ
ရွာအဝေးသား . . . ။”

ကျုပ် အမေ့ရွာကို သွားဖြစ်အောင် သွားရမယ်။ နှစ်ကလည်း ဆန်းပြီ ဗဟုတ်လား။ ရွာက အဝေးတော့လည်း အဝေးသား . . . ။ သို့သော် နှစ်ဆန်းရုံ မက လကလည်းဆန်းပြီ။ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်လည်းပါထင်ပဲ။ လမ်းလျှောက်သွားရုံ ရှိတာပဲ။ ရင်ကို ကော့ လိုက်ကြသေးတယ်။ လက်ချင်းလည်း ချိတ်လိုက်တယ်။ သီချင်း လည်း အော်ဆိုတဲ့အခါ အော်ဆိုမယ်လို့ ကြံစည်ကြတယ်။ ထမင်းတောင် တယ်မဆာ သွား။

ပဋိမုဒ်

ပဋိမုဒ်ဟာ အိပ်မက်ထဲက တိုင်းပြည်ပေါ့။ နတ်သမီးတွေရှိတဲ့ နေရာပေါ့။ ပဋိမုဒ်နတ်သမီးတွေရဲ့ နတ်ဝတ်စုံအား ဒွါဒရောဟာ ပုတီးရောင်စုံတွေပေါ့။ ခါးမှာတော့ တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ သင်တိုင်းအနက် ပတ်ထားသပေါ့။ ဒါပဲပေါ့။

ပဋိမုဒ်မှာ နတ်သမီးထွားထွားကြီးများ ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ သောင်ပြင်မှာ လမ်းသလားနေတာပေါ့။

ပဋိမုဒ်ကို တောင်တွေကို ဖြတ်သွားရတယ်။ တောင်တွေမှာတော့ စိမ်းနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းတွေရှိတယ်။ တောတွေကို ဖြတ်သွားရတယ်။ တောတွေမှာတော့ မွှေးနေတဲ့သစ်ပင်တွေရှိတယ်။ သစ်မွှေးတွေကြား ကျောက်စိမ်းတွေကြားမှာ ဖဲပြားအပြာရောင်တစ်စင်းကလည်း စီးနေသကဲ့သို့။

ထိုနတ်သမီးတိုင်းပြည်ကို သွားချင်တယ် ဟုတ်စ။ ခု နတ်သမီးတိုင်းပြည် ရှိသေးလို့လား။ အိပ်မက်ထဲကတိုင်းပြည် မဟုတ်လား။ အိပ်မက်ထဲပဲ ထားလို့က်ပါ။ အိပ်မက်ထဲကဟာ အိပ်မက်ထဲပဲ ကောင်းပါတယ်။

တောင်ကုန်းပေါ်က ဆေးရုံ

ဆေးရုံကို တောင်ကုန်းပေါ်မှာဆောက်ထားတယ်။ ဆေးရုံကို တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဘာကြောင့်ဆောက်ရသတုန်း။ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေ ထမိနီနီစိမ်းစိမ်းတွေနဲ့ နေ့လည်နေ့ခင်း ထမင်းစားဖို့ တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာပြီဆိုရင်တော့ ကြည့်လို့ကောင်းလှသား။ ဆရာမတွေဟာ တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းပြီး ရွာဦးက ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ထောင်ထားတဲ့ စက်ဘီးတွေကိုနင်းပြီး ရွာထဲသွားကြတယ်။ ဦးကြီးလုံးနဲ့ ဆရာဝန်လေးကတော့ ခြေလျင်လျှောက်တာပါပဲ။ သမီးမှာတွေ့သမျှ နာဂတွေနဲ့ စကားပြောတော့တာပဲ။

တစ်ခါမှာတော့ လမ်းလျှောက်လာရင်း ဆုံဆုံနာဖြစ်ပြီး သတိမေ့မောတ် ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတွေ့တာနဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ပြန်တက်ရတယ်။ လည်ချောင်း အပေါက်ဖောက်ပေးရတာပေါ့။ ကလေးအသက်ရှင်သွားတော့ ဆရာဝန်လေးက ဟီးရိုးဖြစ်သွားတာပါပဲ။ နာဂကြီးတွေတောင် ဆရာဝန်လေးကိုရိုသေတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်က ဆေးရုံမှာ လူကကျားဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ထမံသီက ဆရာမလေးတွေ ရှိတယ်။ လူကကျားဖြစ်တာ ခင်ဗျားမယုံဘူး။ ဟုတ်စ။ ထွားသည်းထွား ပြောငဲ့လည်း ပြောငဲ့တဲ့ ထမံသီသူလေး မျက်စိမေးမေးနဲ့ကြည့်ရင်း ဗျားမလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်လေးတောင် ကံသီလို့ ကျား မဖြစ်တာ။

ဆင်သက အမ

ဆင်သေဆိုတာ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းနဖူးက ရွာကလေးပါ။ တောကျ
တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဇင်္ဂလီနဲ့ ခန္တီးနားမှာ တည်ရှိတာကိုး။ နာဂတောင်
ပေါ်ကို ဆင်သေကတဆင့်သွားရတယ်။ အဲဒါဆို တယ်လောက်တောကျတယ်
သိလောက်ရောပေါ့။

ဆင်သေကို တခါတုန်းက သွားရတယ်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်လုပ်တဲ့အခါ
ဆိုတော့ လူသေအလောင်းစစ်ဆေးဖို့ပါ။ မြေမြှုပ်ထားတဲ့ ကလေးအလောင်းကို
ဖော်ပြီးစစ်ရမှာ။ ဘာကြောင့် ကလေးသေရသလဲ၊ ဗာဏ်ယောက်ယောက်တ
သတ် လို့လား သိရအောင်လို့ပါ။

ကလေးလေးက ပထွေးနဲ့တဲ့။ ပထွေးက သတ်တာတဲ့။ ရပ်ရွာအ
ပြောကြ တယ်။ ၂နစ်သား မယားပါကလေးကို ကိုင်ပေါက်ထဲ့
ပထွေးကိုတွေ့တော့ မတုန် မလှုပ်နဲ့၊ ငူငူကြီး ထိုင်နေတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့
မကြိုးစားပါဘူး။ သူမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ။

ပထွေးရဲ့မိန်းမ အဲ . . . ကလေးအမေကို စခန်းမှူးတ
မေးဟယ်မြန်း ဟယ်လုပ်တော့ အမေက “ကျွန်မယောက်ျားက လူကောင်းပါလို့
သူဟာ ကျွန်မ ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပါတယ်ရှင်” လို့ပြောတယ်။ ပထွေးဆို
အဲ သူယောက်ျား ကို ကာကွယ်ပြီးပြောတယ်။ မိန်းမဟာ အသားညိုညို

ပုပျပ်ပျပ်ပဲ။ ရေဆိပ်မှာ အဝတ်ငှားလျှော်နေတုန်းမှာ ရွာလူကြီးတ
လိုက်ခေါ်ရတယ်။

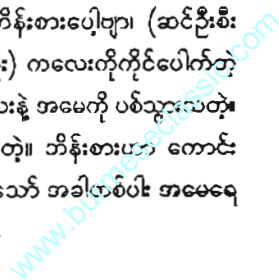
ဒီလိုနဲ့ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကလေးအလောင်းကို မြှုပ်
ထားတဲ့ တောစပ်ကလေးကို သွားကြတယ်။ အလောင်းကို စစ်ကြည့်ရတာပေါ့။
အလောင်းကို ဖော်ကြည့်ရတာပေါ့။ ကလေးက ဝဝကပ်ကပ်လေး။ မကြာသေး
တော့ အနံ့အသက်လည်း နည်းနည်းပဲထွက်သေးတယ်။ မြေကြီးက ရေခိုပြီး
အေးနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဦးခွံအက်နေပြီး ကိုင်ပေါက်ခံထားရ
တော့ နဖူးမှာ အညိုအမည်းစွဲနေတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ကလေးအလောင်းပေါ်လာတော့မှ အမေထံက အစ် . . . အစ်
. . . အစ်နဲ့ အသံထွက်လာတယ်။ အသံဟာ ဝက်တစ်ကောင်အသံလိုပဲ။
သို့ပေမယ့် အသံက ကျည်ကျည်လောင်လောင်ကို မထွက်နိုင်ဘူး။ အစ် . .
အစ် . . . အစ် ပဲ။ အစ် . . . အစ် . . . အစ် . . . အစ် အသံကို
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာတဲ့ ဒု အချိန်ထိ ကျွန်တော်ဖြင့် မှတ်မိနေတယ်။

စစ်ဆေးတာပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့ကြတာပါပဲ။ မယားပါကလေးကို
သတ်တဲ့ ပထွေးကိုတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြီးနဲ့ပူးချည်ပြီး ရဲစခန်းကိုခေါ်လာဖို့
လုပ်ရတယ်။ လူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေတာပေါ့။ သို့သော် ဆင်ဦးစီးပထွေး
ဟာ သူမဟုတ်သလို ငူငူကြီးပဲ။

အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်မထားတဲ့လူတစ်ယောက်လိုပဲ။ သူ့မိန်းမ
(ကလေးရဲ့အမေ)ကို စခန်းမှူးရှေ့မှာပဲ ငါ့ကိုဘိန်းဝယ်ပို့လို့လည်း ပြောလိုက်
သေးတယ်။

ကလေးကိုကိုင်ပေါက်တဲ့ ပထွေးဟာဘိန်းစားပေါ့ဗျာ။ (ဆင်ဦးစီး
ဘိန်းစားတာ ထူးဆန်းတာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး) ကလေးကိုကိုင်ပေါက်တဲ့
ညိုညိုမှာ ကလေးအဖေအရင်းဟာ မွေးကင်းစကလေးနဲ့ အမေကို ပစ်သွားလဲတဲ့။
အဲဒီအခါမှာ ဘိန်းစားက အမေနဲ့ ပေါင်းသင်းသတဲ့။ ဘိန်းစားဟာ ကောင်း
တောင်းမွန်မွန်လည်း လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးသတဲ့။ သို့သော် အခါတစ်ပါး အမေရေ

ဆိပ် အဝတ်လျှော်သွားတုန်း သူတန်းမှိန်းနေဆဲ ကလေးငိုလို့ မြေကြီးနဲ့ ကိုင်ရိုက်
လို့ထိတာတဲ့၊ ကလေးသေရောတဲ့။

လူတော့ လူပဲ။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ မတူဘူးလားဗျာ။ အမေဟာလည်း အစ်
. . . အစ် . . . အစ် . . . အစ်နဲ့ လူးလို့မှီကာ ယူကျုံးမရဖြစ်ပါရဲ့၊
ဒါပေသိ သူသားကို ကိုင်ပေါက်တဲ့ပထွေး (သူ့ယောက်ျား)ကို ကျွန်မယောက်ျား
ဟာ လူကောင်းပါရှင့်တဲ့၊ ကာကွယ်သဗျာ။

ပန်းနဲ့လိပ်ပြာ ကျောင်းဆရာ

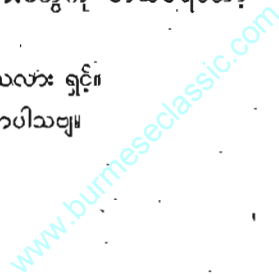
ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပန်းပွင့်တာနဲ့တပြိုင်နက် လိပ်ပြာတွေရောက်လာ
တာတွေ့ရတယ်။ ပန်းတွေကခေါ်လို့ လိပ်ပြာတွေရောက်လာတာပေါ့။

ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က “ပန်းနဲ့လိပ်ပြာ အများမကြားသာတဲ့
စကားထာ တစ်ပြာလှပေလိမ့်” လို့ စာစပ်တယ်။ ပန်းနဲ့ လိပ်ပြာဟာ စကားထာ
ဖွက်ကြဲမှာပဲလို့ ကဗျာဆရာက စိတ်ကူးယဉ်တာပေါ့။

ကျောင်းဆရာဟာ သူ့ကျောင်းသားတွေကို စာသင်ရတော့
တလေးတို့ စိတ်ကူးယဉ်အောင် ပြောရတယ်။

လိမ္မာယဉ်ကျေးလို့ အလည်လာသလားပါသလား ရှင့်။

လိမ္မာယဉ်ကျေး ကြာညိုမွှေးလို့ အလည်လာပါသဗျာ။

နေရောင်လင်းလို့ ဖျော်ပါသလား ရှင်။
မိုးတိမ်ကင်း နေရောင်ဝင်းလို့ ရွှင်ပါသဗျ။

အိုးစည် အိုးစည် အိုးစည်သားမို့
လူရည် လူရည် လူရည်ခြားသရှင်၊

ဒိုးပတ် ဒိုးပတ် ဒိုးပတ်သားမို့
လူရည် လူရည် လူရည်ခြားသဗျ။

ရွှေအိုးစည်သားတို့ရေ ရှင် . . . ရှင် . . . ရှင်
ရွှေအိုးစည်သားတို့ရေ ဗျာ . . . ဗျာ . . . ဗျာ

ကျောင်းဆရာဟာ ပန်းနဲ့လိပ်ပြာ စကားဆိုတာကို အဲသလို သင်ပေးလိုက်သတဲ့။

အိမ်ရှေ့က သရက်ပင်

အိမ်ရှေ့က သရက်ပင်မှာ သရက်သီးလေးတွေ အတော်များပြီ၊ ပြွတ်
နေတာလေးတွေ တွဲလောင်းကျနေတယ်။ သရက်ကင်းတွေကလည်း တဖြုတ်
ဖြုတ် ကြွေကျတယ်။ သရက်ဖူးတွေကလည်း ဖွေးနေတာပဲ။ ဖွေးတယ်ဆိုတာ
ထက် စိမ်းဝါဝါလေးတွေ၊ နောက်ခံ သရက်ရွက်အစိမ်းတွေကတော့ အစိမ်းရင့်ရင့်
ပေါ့။

ဆရာသရက်ပင် တစ်ခါဆွတ်သုံးသောင်းဖေးမယ်တဲ့။ ရှေးသည်တစ်
သောက်ကလာပြီး သရက်သီးတစ်ခါဆွတ် ဝယ်တယ်။

သရက်ပင်အောက်က ကုလားထိုင်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး မိုးကောင်း
ထင်ကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ သို့သော် သရက်သီး တစ်ခါဆွတ်
ဖို့ ရောင်းလိုက်တာပါပဲ။

မြင့်သန်း၊ ခင်မောင်ရင်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း

မြင့်သန်း၊ ခင်မောင်ရင်နှင့်
စကားစမြည်ပြောခြင်း

ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၉ရက်၊ ၁၃၆၃ ခု။

ဆရာတာ ခင်ဗျား

ယနေ့သော် နေမှာ အထိုက်အလျောက်သာပါသည်။ တစ်ပတ်လုံး
လိုလို နေကိုမမြင်ရပါ။ တောမီးများပြီးသည့်နောက် မိုးဖြိုငါဖြိုငါရွာပါသည်။
တောင်ပိုင်းက နိမ့်သောအရပ်များတွင် ရေမြုပ်ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
တောင်ပေါ်တွင်သော် ထိုပြဿနာမရှိပါ။ တောင်ရိုးကို ရေမြုပ်ရန်ရေမှာ
သမုဒ္ဒရာ တစ်ခြမ်းခန့် လိုပါလိမ့်မည်။ ညကလည်း တစ်နာရီခန့် အိပ်ပျော်သဖြင့်
အထိုက် အလျောက် နေကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဖုန်းနှင့်ပြောစဉ်က
ဓပြောလိုက်ရ သည့်အကြောင်းများ သတိရသဖြင့် ဤစာကိုရေးလိုက်ပါသည်။
စာတိုက်မှ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်နှင့် Minimalsm အကြောင်း ရှင်းလင်းချက်ကလေးတစ်ခု
ဦးလိုက်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း တောမီးများလောင်စဉ်၊ ပစ္စည်းများ
ပြောင်းရွှေ့စဉ် disk အချို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်တွေ့ရှိပြီး၊ အရင်က စမ်းသပ်
ရေးထားသော အရေး အသားများ၊ ဘာသာပြန်ထားသော ပြင်သစ်အတွေး
အခေါ်များ တွေ့ရပါသည်။ သန့်စင်ပြီးသော် ပို့လိုက်ပါမည်။ သင့်ရာ ပို့ပေးပါ။
ဆရာတာ၏ စတိုင်သစ်နှင့်မူမသင့်ဟုထင်သည်။ အခြားတစ်ချက်မှာ ဝါဝါတို့အိမ်
သွားသည့် အကြောင်း ထဲက ပေါက်ဖော်ကြီး ရေးသည့် ဥပုချက်ကို ဆက်ရေး
နိုင်သော် အလွန်ကောင်းပါမည်။ ဝါဝါတို့အိမ် သွားသည့် အကြောင်း ကုပင်လျှင်
အလွန်ကြည်နူးမိပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ Chronic Insomnia ဖြစ်နေသည်

အခါများတွင် အမျိုးမျိုးထံ သွားချင်ပါသည်။ ဆရာတာသွားသလိုသွား၍ စကားလေး ဘာလေး ပြောချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာမကြာ ပြန်ဖတ်နေရပါသည်။ အသက်ဆက်နေရသလို ဖြစ်နေပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်တွင် လောလောဆယ် အသက်ရှင်နေ ချင်စိတ် သိပ်မရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဟုမေးသော် ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဟူ၍သာ ဖြေရပါမည်။ အိပ်မရသောတစ်ညတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုံးသပ်ကြည့်မိပါ သည်။ ကလင့်အိမ်ဝုဒ်ပါသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုထဲတွင် ပြောသောစကား တစ် ခွန်းကဲ့သို့ A goodman knows his limitation ဖြစ်ပါသည်။ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ၊ မလုပ်နိုင်ဘူးလဲဟူသော မိမိ၏အတိုင်းအတာအနေအထားကို သိလိုက်ရသော အခါ လောကကြီး၏ ဆန်းကျယ်မှုအလုံးစုံ ပျောက်သွားပါတော့သည်။ မနက် ဖန်နှင့် မနက်ဖန်များစွာတို့မှာ ယနေ့ထက်ထူးတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဘာမျှော်လင့်စရာရှိသလဲ ဆိုသော်၊ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘာလဲကိုစ၍ စဉ်းစားရပါ တော့မည်။ ကျွန်တော် တောင်ဝင်ရိုးစွန်း၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းထက် ပို၍မသွားနိုင်ပါ။ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ မက်ဒေါ်နယ်၊ ကင်တာကီတို့ထက် ပို၍စားစရာ မရှိပါ။ ရှိပြီးသားစားလုံး၊ စကားလုံးများထက်ပို၍ သုံးစွဲနိုင် မည်မထင်ပါ။ အောက်စီ ဂျင်ကို ရှုပြီး၊ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ကို ထုတ်သည်ဟု ဆိုကြသဖြင့် ထို့ထက်ပို၍ လည်းကောင်း၊ လျော့၍လည်းကောင်း လုပ်နိုင်တော့ မည်မထင်ပါ။ ဆရာတော့ စာထဲမှာပါသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမျိုး ကျွန်တော့်တွင် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သူတို့နှင့်လွမ်း၍ ဟိုးရှေးတုန်းကအကြောင်း ပြောနိုင်ပါသည်။ ယခုသူတို့ မရှိကြတော့ပါ။ ကျွန် တော့်ကို ငေါက်ငန်း၍ ဆုံးမကြသော ဘုန်းကြီးများလည်း မရှိကြတော့ပါ။ တောင်သမန်အင်းထိပ်က ထန်းတဲတ လေးပင် မရှိတော့ပါ။ မရှိတော့ခြင်းများ သည်၊ ရှိမိနခြင်းများကဲ့သို့ ကန့်သတ်မှု တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်သည်သာ ပြန်လည်သွားရောက်နိုင်သော ရပ်ဝန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ အနာဂတ်မှာ မျှော်လင့်ချက် များဖြင့် ဟာနေသော ရပ်ဝန်းဖြစ်ပါသည်။ မကြာမီကပင် သေတန်းစာတွင် ဖြည့် စွက်ချက်များထည့်ရာ ဆရာတာအတွက် စာအုပ်အချို့ထည့်ထားပါသည်။ ဒီ ကြားထဲ ကျွန်တော်သေ

ဖြစ်သွားသော် တစ်ယောက်ယောက်က ဝိုင်းပေးပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သေခြင်းသည်ပင်လျှင် လွယ်လှသော လောကကြီး မဟုတ်ပါ။ သား ကလေးကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ကြောင်ကလေး တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်၏ သားသမီး များကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသော ခြံထဲကရေကန်ထဲမှ ငါးလေးများအတွက် ပူပန်မှု ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုသံယောဇဉ်မှာ ကြီးလှပါ သည်။ ဤသည်ပင် Limitation တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဦးအံ့လာပြန် ပါပြီ။ သို့ရာတွင်ဝါဝါတို့အိမ်သို့ ကျွန်တော် မသွားနိုင်ပါ။ လူ့ဘဝ၏ ပျော်တဲ့ခဏ များကိုသာ ပြန်ဖတ်ရပါတော့သည်။
အေးမြင့်ကြည်နှင့် သားကလေးများအား နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ နေထိုင် တောင်းအောင်သာ နေပါ။

ဗိုသေစွာဖြင့် မြင့်သန်း

ကိုမြင့်သန်းက “မိုးအံ့သောတစ်နေ့၌ ဝါဝါတို့အိမ်အလည်သွားခြင်း” ကို ကြိုက်သတဲ့။ သို့သော် တစ်ရက်မှာ ကျုပ်ဆီကိုတယ်လီဖုန်းလာတယ်။ စာဖတ်သူ တစ်ယောက်တဲ့။ မည်သူမည်ဝါရယ်လို့ မဖော်ပြဘူး။
“ခင်ဗျားဗျာ ကလောင်အမည်ကိုတာနဲ့ စာရေးရင် ခင်ဗျားရဲ့ဝေဒနာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းတွေမရေးစေချင်ဘူး။ ခင်ဗျားဝေဒနာကို ကလောင်အမည် နောက်တစ်ခုနဲ့ ရေးပါ။ ကိုတာမို့ ကျုပ်တို့ကလိုက်ဖတ်မိရင် အချိန်ကုန်တယ်။ တျုပ်တို့ အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး”
ကြုံမှကြုံရပေလေတယ်လို့ အောက်မေ့မိတယ်။ ထိုစာဖတ်သူက တိုတာ ရဲ့ သူ့အကြောင်း သူ့ရေးတာတွေကို မဖတ်ချင်ဘူး။ သူ့အကြောင်းမှအပ အခြား အကြောင်းတွေသာ ဖတ်ချင်တယ်။ အဲသလိုတဲ့။
“ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ပဲ။ ကျုပ်အကြောင်းရေးတာလဲ ကျုပ်ပဲ။ ကျုပ် စိတ်ကူးရတာကို၊ ကျုပ်ဖတ်မိတာကို ရေးတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်ပဲ။ ကိုတာ

ရေးသမျှ ဘာမှဖတ်မနေနဲ့တော့ ကိုယ့်လူလို့” စိတ်ထဲကပြန်ပြောမိတယ်။

ဒါထက် ကိုမြင့်သန်းလို့ပဲ။ ကျုပ်နဲ့ စကားစမြည်ပြောလို့ရသော ကျုပ်ကို ကျုပ်အတိုင်းတိုင်း သဘောထားနိုင်သော ဦးခင်မောင်ရင် (ပန်းချီဆရာ ခင်မောင်ရင်)နဲ့ သူ့ပန်းချီပြပွဲမှာ စကားပြောဖြစ်တာကို ပြောပါရစေဦး။

တစ်ရက် လောကနတ်ပြပွဲမှာ ဦးခင်မောင်ရင်ကိုတွေ့တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ဟုလို့ ပြောမိတယ်။ သူ့ထံမရောက်တာကြာလို့ တောင်းပန်တာပါ။ သူက ဖက်လဲ့ တကင်းပါပဲ။ ကျုပ်က အေးမြင့်ကြည်အကြောင်းပြောတယ်။ ဦးခင်မောင်ရင် ယုန်ပုံ ဆွဲပြတာကို တူလည်းမတူဘူးလို့ပြောတဲ့ ကျုပ်သားအငယ်ကောင် အကြောင်းပြောတယ်။ ဦးခင်မောင်ရင်က လက်ဖက်ရည်တိုက်တယ်။ ချိုတဲ့ဟာ က ဒီဘက်ခွက်၊ ပေါ့တဲ့ဟာက ဟိုဘက်ခွက်လို့ ရွေးသောက်နိုင်အောင် ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် လျှောက်မေးဦးမယ်ဗျာ”လို့ ကျုပ်စကားစပြောတယ်။ ပျော် နေပုံရတဲ့ ဦးခင်မောင်ရင်က “မေး”လို့ ဖြေတယ်။

“ဦးခင်မောင်ရင် အခုအရောင်တွေချည်း ဆွဲတယ်။ အရောင်ခြယ်ရေးသော အက်စထရက် ပန်းချီဆရာကြီး (ထင်ရှား abstractonist) ပေါ့နော်။ ဒီတစ် နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ မုဒ (mood) ပြောင်းလဲသွားတယ်။”

“မုဒ (mood) ဆိုတာ ခံစားမှုပါ။”

“inspiration နဲ့ မတူဘူး”

“inspiration အင်စပီရေးရှင်းက စေ့ဆော်တဲ့ဟာ၊ တိုက်တွန်းတဲ့ဟာ၊ လောပေါ့”

“လိုင်းတွေ မဆွဲတော့ဘူးနော်”

“အရောင်နှစ်ခုတွေ့တဲ့ ထိတဲ့နေရာဟာ လိုင်းပဲ အဲဒီလိုင်းလောက် သေးတာမရှိဘူး။ အရောင်နှစ်ခုထိတဲ့ လိုင်းထက်သေးအောင် လုပ်လို့မရဘူး”

“အရောင်တွေ ဘယ်လိုရွေးပြီး ခြယ်ရေးတာတုံး”

“မရွေးပါဘူး။ ဘာအရောင် ညာအရောင် ရွေးမယ်လို့ မရှိဘူး။ အနား

မှာ အဆင့်သင့်ရှိသော၊ ရနိုင်သောအရောင်နဲ့ ဆွဲလိုက်တာပဲ။

“ရနိုင်သောအရောင်” ဆိုတာကို ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ကြိုက်တာပဲ။

ဦးခင်မောင်ရင်ကို “သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် မှန်နေသော ခင်မောင်ရင်” တူ၍ အမေရိကနေပန်းချီဆရာ၊ ကဗျာဆရာ အောင်အောင်တိတ်ရေးသောကဗျာ တို့ သွားပြီးသတိရတယ်။

ရုတ်တရက် ဦးခင်မောင်ရင်က ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခွန်း ပြောတယ်။

—“သိမ်မသိမ်ချင်ဘူး၊ သိသွားရင် သေဖြစ်သွားမှာကြောက်တယ်”

“သိသွားရင် လူဟာဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဟာသွားမှာမို့လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ စိတ္တဇဖြစ်တာလေ။

ဒါကြောင့် မသိချင်ဘူး။ သိအောင်မကြိုးစားချင်ဘူး”

“ဦးခင်မောင်ရင် စာဖတ်၊ ပန်းချီဆွဲ၊ ဂီတနားထောင်

သလိုပဲနေ ပေါ့”

အနုပညာသည်ဟူသော ထူးဆန်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကား အဘယ်နည်း။

“ဦးခင်မောင်ရင်ရဲ့ ခံစားမှုဟာ ခြယ်ရေးတဲ့အရောင်တွေကို သက်ရောက်သလား။ ခံစားမှုပြင်းထန်ရင် အဲသလိုကား ဆွဲဖြစ်ပြီး၊ ခံစားမှုမိန့်ဖျော့ရင် တို့လိုကား ဆွဲဖြစ်သလား”

“ခံစားမှုရဲ့ သက်ရောက်မှုဟာ နည်းနည်းပါးပါးပါ။ နည်းနည်းလေးနယ်”

“မေယာရှာပီရီးတို့ ဝေဖန်ရေးသားသလို မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သူတို့အလုပ်က ခွဲခြမ်းစိစစ်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်ချင်မှ ကက်မာပေါ့။”

“ပန်းချီကားကို ကောင်း၊ မကောင်းခွဲခြားဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အဖန်တလဲလဲ ရှုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်သာ သိမှာပဲ။ တသမတ်တည်း ချမှတ်ထားသော နည်းလမ်းစည်းမျဉ်း တစ်စုံတစ်ရာ ဘယ်ရှိနိုင်မလဲ။ အဖန်တလဲ လဲ ရှုကြည့်သော်မှ မှားနိုင်သေးတယ်”

သို့သော် ပန်းချီကောင်းမှာ ရွှင်စရာ (fun)နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစေခြင်း (excitement)တော့ ပါမှပေါ့နော်။

မျဉ်းတွေအကြောင်း ဟဲလင်ကဲလား ရေးထားတာ ရှိတယ်။ (ဟယ် လင်ကဲလားဆိုတာ မျက်စိမမြင်ဘူး။ သို့သော် မျက်မမြင်ဓာတ်ထွင်ခဲ့သူ အမျိုး သမီး) “မျဉ်းဖြောင့်တာ ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ မျဉ်းကွေးကတော့ စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းတယ်။ ရပ်သွားလိုက်၊ သေးသွားလိုက်၊ ရောင်ကိုင်းသွားတဲ့ အခါလည်း ရောင်ကိုင်းသွားလိုက်နဲ့”

“အရောင်ပြင်ဆိုရင်တော့ သူ့ဘာပြောမလဲ”

အရောင်ကိုတော့ သူပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘယ်လိုလုပ် ခံစား နိုင်မလဲ” လို့ ဦးခင်မောင်ရင်က ပြောတယ်။

ထိုတစ်နေ့က ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ပြပွဲမှာ ထမင်းလည်း စားရလို့၊ ဒီပြပွဲကတော့ ဓာယ်အရသာရှိတာပဲလို့ ပြောကြပြီး တဟားဟား ရယ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ တိုင်းအနာဂတ်ကို တိုင်းမသိနိုင်ခြင်းကို သဘောတူပါတယ်။

အကယ်၍ များ သိများသိသွားရင်
သည်းညည်းမခံနိုင်ဘဲ သေသွားမှာ စိုးလို့၊
ပစ္စုပ္ပန်ထက် ပိုကောင်းမယ့်အရာများကို ကြိုတင်မှန်းဆ
မြည်းစမ်းမကြည့်နိုင်မှာ စိုးလို့။

(နစ်ဇော)